MARSHA CLARK

Dincolo de munți

ALCRIS

Capitolul 1

Se distrau de minune. Erau bine dispuse – şi, cum să nu fie, când de zece zile nu intraseră în clasă, îşi lăsaseră părul să le fluture în vânt, expuseseră toate problemele legate de predare şi redobândiseră ceva din spiritul în care cele mai multe dintre ele o porniseră cu câţiva ani în urmă,

din facultate, hotărâte să se consacre carierei de profesoare.

De fapt, Marilla St. John păstrase tot timpul spiritul anilor de şcoală. Dincolo de toate momentele de frustrare şi exasperare, nouăzeci şi cinci la sută din timp ştia că aceasta era singura carieră pe care şi-o dorea şi care i-ar fi adus satisfacţii.

Le părea tuturor rău că se terminau acele cursuri atât de stimulatoare şi necesare. Poate că le părea rău şi că băieţii – colegii lor – dispăruseră la venirea celui ce avea să realizeze interviul pentru televiziune. Individul acela era preferatul Marillei şi avea misiunea ca, împreună cu echipa lui, să realizeze un reportaj care i se părea interesant. Tocmai de aceea programele lui erau foarte variate şi aveau o notă de picanterie. În cazul de faţă, însă, varietatea lăsa de dorit. De fapt, se limitase la un singur aspect: metodele de predare, dar la întrebarea referitoare la părerea lor despre căsătorie răspunsurile deveniră stereotipe, cu excepţia celor din partea câtorva fete proaspăt logodite care trăiau încă mirajul iubirii. În rest, pe nimeni altcineva nu prea interesa căsătoria.

Marillei începu să-i pară rău de Benjamin Lemand – era un bărbat atât de frumos, de vesel, cu o filosofie de viaţă atât de sănătoasă dincolo de felul său de-a fi degajat şi ştia să ajungă la adevăr printr-o abordare atentă la detalii.

Veni spre ea, unde stătea aşezată pe un zid de piatră, cu picioarele atârnând, ridicând braţele într-un gest de exasperare şi neputinţă:

— Sper ca măcar tu să spui ceva în favoarea căsătoriei, ceva bun în favoarea bărbaţilor; reportajul acesta va fi total lipsit de echilibru, de contrast, de accente. Ce zici, draga mea? Şi, în plus nu sunt numai reporter, ci şi bărbat şi soţ şi-mi creaţi un complex de inferioritate. După ce voi termina cu acest interviu, nu-mi rămâne de făcut decât, ori să mă ascund sub tufa asta de primule şi să nu mai ies niciodată de ruşine, ori să mă duc direct la profesorul de psihologie care şi-a ţinut ultimul

curs şi să-l rog să mă lămurească. Care-i părerea ta despre bărbaţi şi căsătorie?

Drăcuşorul mare amator de distracţie, care nu dormea niciodată, puse imediat la lucru mintea Marillei. De fapt, aceasta era sigură că multe dintre fete nici nu erau atât de înverşunate împotriva acestei idei, ci că fusese pur şi simplu o reacţie la starea de spirit a momentului şi a tendinţelor actuale. Apoi, mai era ceva: exemplul părinţilor, el a căror căsnicie frumoasă contribuise la fericirea întregului cămin şi dăduse savoare existenţei lor.

— Ei, chiar dacă mă veţi sfâşia în bucăţi după aceea, se adresă Marilla colegelor care-şi întorseseră capetele spre ea, voi avea curajul să spun că, după părerea mea, femeile au o viaţă minunată. Gândiţi-vă: mai întâi cariera, apoi întemeierea unei familii, privilegiul de a creşte copiii, posibilitatea de a întrerupe serviciul câţiva ani, de a sta acasă şi a se dedica tuturor pasiunilor pentru care nu au avut timpul necesar până atunci. Statisticile arată că numărul accidentelor cerebrale suferite de femei este jumătate faţă de numărul celor suferite de bărbaţi şi că, în general, femeile trăiesc mai mult. Aceasta, probabil pentru că femeile nu sunt obligate să muncească, fiind la latitudinea lor dacă-şi reiau serviciul sau nu după căsătorie. Ori, dacă nici aceasta nu-i libertate, atunci nu ştiu cum **s**-ar putea numi.

— Ah, vrăjitoareo! exclamă încântat Benjamin. Vom relua totul… pe fragmente.

Făcu semn cameramanului şi începu filmarea: Marilla, cu părul lung, roşcat, fluturat de vânt, pe fundalul unui deal acoperit de grozamă şi al mării de un albastru ca de cobalt.

Celelalte fete făcuseră cerc, mirate; nu trebuia uitate nedreptăţile care, fără îndoială, existau între sexe, iar Marilla dorise întotdeauna ca acestea să dispară, dar asta nu-nsemna o atitudine categoric împotriva căsătoriei, până la urmă.

— A fost perfect, îi spuse Benjamin după filmare, la o

cafea. Dac-ai fi fost o tânără idealistă de optsprezece ani, telespectatorii ar fi avut o atitudine ironică, dar aşa, maturitatea ta, părerile echilibrate au fost convingătoare. N-am vrut o emisiune despre drepturile femeilor, ci doar o ipostază a ceea ce profesoarele, cele cărora le încredinţăm copiii noştri, cred despre căsătorie: o carieră, un dezastru, un vis romantic ameninţat să se destrame la cea mai mică atingere, sau… făcu o pauză, ca să guste din coniacul cu cremă.

— Sau o fericire de tip realist, dând substanţă celorlalte bucurii ale vieţii şi făcând mai suportabile tristeţea şi eşecurile, termină Marilla fraza pentru el.

— Eşti exact ca soţia mea: plină de vitalitate şi de veselie, niciodată tristă. Niciodată n-am auzit-o plângându-se sau măcar amintind de nevroză suburbană. Are o mulţime de pasiuni şi acceptă chiar şi noi provocări şi niciodată nu are suficient timp pentru a face tot ce-şi doreşte – olărit, sculptură în lemn, gazetărie… Dar cele mai mari satisfacţii se pare că i le dă viaţa de familie şi de aceea îi şi acordă prioritate. Ah, sigur că nu e un model perfect şi câteodată mai are şi izbucniri de furie, dar sunt convins că oferă copiilor noştri o copilărie de care să-şi amintească întotdeauna cu plăcere: picnicuri, poveşti înainte de culcare, responsabilităţi de care fiecare să se simtă important, sentimentul apartenenţei la cercul mare al familiei, cu bunici, unchi şi mătuşi. Nu putem şti ce le va oferi viaţa copiilor noştri, dar amintirea unei copilării frumoase îi va face mai buni. Iar ca soţie, Glenys este atât de minunată, încât mă-ntreb câteodată ce-am făcut s-o merit.

— Mă bucur mult. Te vedem adesea la televizor. Nici nu-ţi dai seama cât se ataşează telespectatorii, sau dimpotrivă, detestă diferite personalităţi. Celor din familia mea le placi enorm: nu pui oamenii în situaţii de defensivă. Chiar când se-ntâmplă să fie o emisiune critică, loveşti direct, cinstit, niciodată sub centură. Mă bucur că tu ai făcut reportajul. A fost amuzant, nu-i aşa?

— Da, mi-ai dat exact ce-mi trebuia: umbra şi lumina

pentru ca totul să iasă bine reliefat. Aproape că-mi doream s-o fi adus pe

Glenys – şi ea a fost profesoară şi ideile ei sunt identice cu ale tale. Trebuie s-o cunoşti. Am să-i spun să te sune şi să te invite la masă. Şi... dacă vei fi asaltată de cereri în căsătorie după aceea, nu uita că aş vrea să continui şi cu un reportaj despre nuntă: „Continuarea unui interviu luat de Benjamin Leman", cum ţi se pare?

— O idee grozavă pentru o comedie. Am putea s-o trimitem unui scenarist – fată asaltată de cereri în căsătorie, incapabilă să se hotărască asupra pretendentului.

— Iar tatăl, înnebunit, organizează probe de demonstrare a calităţilor pretendenţilor, aliniaţi ca nişte gladiatori gata să-şi încerce puterile... ei, ce zici?

— Cum aş putea s-aleg? Mă-ntreb cum ar rezolva problema un scenarist; probabil m-ar mărita în grabă cu cine ştie ce individ timid şi fricos, în timp ce i-ar lăsa pe ceilalţi să lupte în continuare. Ha! Ha! Foarte puţin probabil!

După două săptămâni, Marilla se întreba cum putuse fi atât de naivă, de oarbă, de imprudentă. Nu mai era o simplă glumă...

Şi totuşi, când emisiunea a fost difuzată, le-a plăcut tuturor.

— Cred că a fost un gest de mare curaj din partea ta, Rilla, îi spuse mama ei cu lacrimi în ochi. Nu e uşor să pari desuet când eşti înconjurat de oameni cinici cu pretenţii mondene. Fără această intervenţie, emisiunea ar fi fost searbădă. Îţi mulţumesc pentru omagiul pe care ni l-ai adus mie şi lui Angus.

— Helena St. John şi soţul ei, preotul Angus St. John îşi zâmbiră tandru.

— Nu te-aş fi iertat niciodată dacă ne-ai fi descris ca pe un cuplu care nu s-a certat niciodată, spuse Angus, dar poate că nu trebuia să exagerezi în extrema cealaltă. Auzi, să spui „Să luăm părinţii mei, de exemplu; sentimentele lor unul pentru celălalt sunt atât de puternice, încât, chiar şi

atunci când se ceartă, furioşi, îţi lasă impresia că-i mai bine să-i vezi aşa, decât afişând o politeţe insipidă faţă de alţii”. Marilla, scumpa mea, ce crezi că vor spune despre asta mătuşile Myrtle şi Dulcie?

— Nu m-am gândit la mătuşi! Dumnezeule, ce mă fac acum? Aproape că nici nu vor lua în seamă faptul că încercam să accentuez că dragostea voastră a rămas la fel de puternică; parcă le şi aud: „După cum ai vorbit, lumea îşi va închipui că părinţii tăi au scandal în fiecare sâmbătă seara, Zău, Marilla, ar trebui să-ţi controlezi cuvintele!”

— Ei, nu-ţi face griji… De acum, nu-mi mai pasă ce zic mătuşile mele; m-am obişnuit cu bombănitul lor. Viaţa lor este atât de searbădă, încât au nevoie de ceva care să le-o coloreze puţin. Îmi amintesc şi acum uimirea lor aflând că nepotul va deveni preot, râse el amuzat. Pentru ele, preotul trebuie să aibă o înfăţişare sobră, în niciun caz un student vesel cu păr roşcat, ca mine. Până şi biata mea mamă ajunsese să creadă că adusese, prin persoana mea, un element indezirabil în familie. „N-am mai avut până acum pe nimeni roşcat în familia St. John”, comentase mătuşa Myrtle. Apoi, tonul lui deveni mai serios. Când te-a întrebat care ar fi pentru tine idealul de viaţă, chiar ai vorbit sincer, Rilla, spunând: „o fermă de oi undeva la poalele dealurilor, o casă plină de amintiri?” Mi **s-**a părut o uşoară nostalgie, în tonul tău. Cred că tot nu te-ai vindecat complet de dorul după Fairlie, nu-i aşa?

— Există şi compensaţii pentru faptul că a trebuit să ne mutăm din parohie în parohie; te înveţi cu schimbările. Nu regret niciuna din mutările noastre. Cred însă că mă voi muta **într-**un oraş de la poalele munţilor în Insula din Sud, dacă reuşesc să găsesc un post acolo. Am tot căutat în ziare în ultima vreme, dar nu a apărut nimic convenabil. De fapt, de-abia acum încep să apară. M-am gândit că nu-mi veţi mai lipsi atât de mult, acum când Kit şi Fiona **s-**au făcut mai mari şi se pare că şi Guy va veni aici la anul.

— Îţi doresc să reuşeşti, interveni repede mama ei. Te-am ţinut lângă noi mai mult decât ar fi fost poate normal şi nu voi uita niciodată că, imediat cum ai auzit că

tatăl tău a fost numit moderator te-ai oferit să rămâi cu noi, ca astfel să pot să călătoresc împreună cu el în diferite parohii. Altfel, nici n-aş fi putut să-l însoţesc, mai ales ştiind-o pe bunica atât de sensibilă Dar acum, misiunea tatălui tău s-a încheiat şi eşti liberă. Vor apărea destule posturi şi vei putea alege unul care să-ţi convină.

— Nu vei lipsi îngrozitor de mult, Marilla, dar e timpul să-ţi vezi de viaţa ta. Nu e bine să rămâi aici.

— Am impresia c-aţi discutat deja despre asta. Vă temeţi că voi rămâne fată bătrână?

— Ce prostie, pufni dispreţuitor Angus. Aşa cum a spus şi Benjamin Leman: cum de o fată ca tine, cu concepţiile tale, nu s-a căsătorit până acum? Cred că nu te-ai îndrăgostit niciodată cu adevărat, nu-i aşa? E adevărat ceea ce i-ai răspuns, că încă aştepţi să apară bărbatul potrivit şi că nu vei accepta niciodată să te măriţi cu un bărbat care nu corespunde idealului tău?

— Am avut momente în care am crezut că sunt pe punctul de a mă îndrăgosti şi nu am naivitatea să vreau un om perfect, dar n-am cunoscut niciodată pe cineva cu care să-mi doresc să petrec toată viaţa. Mi-au plăcut diferiţi indivizi ca parteneri de dans, de schi pe muntele Ruapelm, sau de schi nautic, dar nimic mai mult... Vreau pe cineva ca tine, tată.

— Asta-i culmea. Dacă ai de gând să faci o fixaţie pe modelul tatălui tău, te dau chiar eu afară din cuib. Încearcă să mergi la o şcoală din Canterbury de Sud sau chiar mai aproape de lacuri. Nu se ştie niciodată... Poate că vreun proprietar de fermă îşi va da seama că eşti femeia ideală pentru el... cine ştie, unul care să se fi îndrăgostit până acum de fete care preferă viaţa la oraş şi care înţelege că tu eşti cea care-i trebuie.

— Ah, tată! De obicei, aceştia se căsătoresc cu fiicele vecinilor lor. Telefonul! Ştiam eu! Acum vor suna toţi din parohie să spună c-au văzut emisiunea, că le-a plăcut şi nu se vor mai opri cu vorba. Răspunde tu, te rog şi nu spune că sunt acasă.

Angus merse în livind să răspundă şi veni după

câteva momente, anunţând uşor încruntat:

— Cunoşti pe cineva în Westland de Sud, Marilla? Un anume Callum McMullison.

— Ce nume sonor! Dar nu, nu-l cunosc. Trebuie să fie o greşeală. Mai întreabă telefonista dacă e sigur că vrea să discute cu mine, înainte de a ne face legătura.

— Da, cu tine vrea să vorbească, veni confirmarea după ce Angus verifică încă o dată.

Cu o inexplicabilă reticenţă, Marilla luă receptorul. La celălalt capăt al firului, individul trecu repede la subiect: văzuse emisiunea la televizor şi intenţiona să vină la Wellington săptămâna viitoare ca **s-**o cunoască.

Ochii Marillei deveniră sticloşi şi, după câteva sunete nearticulate, îşi recăpătă controlul de sine.

— De ce naiba să faci asta? Eşti un străin pentru mine. Mă tem că… Se-ntrerupse ca **s-**asculte, înghiţind cu greu, apoi se-ntoarse spre părinţii ei care asistau la discuţie la fel de uimiţi ca şi ea însăşi şi, când începu din nou să vorbească, reuşi **s-**o facă pe un ton calm şi ferm. Trebuie să fii complet nebun… Am dat interviul sub impulsul momentului. Te asigur că nu m-am gândit că poate fi un mijloc modern de anunţ matrimonial. Sper să nu mai înţeleagă nimeni c-ar putea fi vorba despre aşa ceva. Nu, nu veni să mă vezi. Nu, în niciun caz. La revedere!

Închise telefonul şi se aşeză, simţi**ndu-**şi genunchii tremurând.

— Este groaznic! Acum, orice nebun din regiunea de munte şi-ar putea închipui c-aş fi soţia ideală pentru el. E stupid. Dar nu trebuie să intru în panică; nu pot fi şi alţi nebuni ca acela cu care tocmai am vorbit. Îşi cerea scuze că e crescător de vite, nu de oi… Când l-am întrebat de ce voia să mă cunoască, a răspuns imediat, fără nicio jenă: „În scop matrimonial” şi a început să-mi povestească despre noua sa casă construită pe proprietatea lui, alături însă de vechiul conac, pe care-l putea însă restaura rapid pentru cuplul căsătorit **–** adică noi. Ca şi cum totul era deja aranjat! sări în picioare, speriată, când telefonul sună din

nou. Tată, nu mai vreau să vorbesc cu persoane necunoscute.

Fusese primul din cele peste o duzină de apeluri din partea prietenilor şi a altor locuitori ai parohiei care sunau să spună că urmăriseră emisiunea şi le plăcuse. Marilla începuse chiar să se mai relaxeze şi să răspundă, pentru a-şi scuti tatăl. Mai avu o tresărire când telefonista anunţă un alt apel personal din Nord; din partea lui Jocelyn Merridew. Ah, pesemne vreo individă care-i împărtăşea părerile.

Era o voce fermecătoare, dar de bărbat.

— Bine, dar telefonista a anunţat un nume de femeie.

— Ce să fac, am unul din acele nume unisex… Ca Beverley, Carol…

La început, abordarea lui a fost mai puţin directă; începu prin a lăuda emisiunea, punctul ei de vedere…

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră c-aţi sunat, domnule Merridew, dar acum, vă rog să mă scuzaţi, dar cred că tatăl meu are nevoie de telefon…

— Nu, nu închideţi…

Şi începu să povestească, pe nerăsuflate că avea o fermă de vaci, că proprietatea se-ntindea chiar până la mare, **într-**un loc extrem de potrivit pentru vacanţe, că avea o casă veche în stil colonial, teren de tenis şi de golf şi o invită acolo, unde locuia deocamdată şi sora lui. Rezulta, în cele din urmă, că însăşi sora lui îi atrăsese atenţia asupra emisiunii şi că, de fapt, puseseră la cale planul împreună.

— Da, da, mă bucur că v-a plăcut emisiunea. Trebuie să închid. Sună cineva la uşă. La revedere.

Într-adevăr, venise cineva: erau Kit şi Fiona, mirate să-şi vadă părinţii hohotind de râs.

— Cum a fost emisiunea? întrebară gemenele în duet. Ce păcat că n-am văzut şi noi! Am auzit diferite persoane vorbind despre ea şi considerând-o excepţională.

— E foarte posibil să ne distrugă liniştea căminului, dacă lucrurile continuă aşa, spuse Marilla cu voce sfârşită. Dar nu se poate să continue…

Ba da, lucrurile nu se opriră acolo.

Tatălui ei i se păru amuzant când, la slujba din duminica următoare, apărură o mulţime de tineri necunoscuţi. Nici mama ei nu luă lucrurile în serios.

— Ştiu că e supărător, Rilla, spuse ea, dar nu-ţi pierde simţul umorului. Gândeşte-te că, până la urmă, e foarte flatant. Bine că nu m-aud mătuşile tatălui tău vorbind aşa... Ah, apropo; după ce-a sunat Myrtle, indignată de ceea ce-ai spus despre noi, am primit un telefon de la Elfreda – biata de ea, ieşise pe furiş la un telefon public să ne spună că ei personal emisiunea i se păruse grozavă şi să nu te laşi descurajată de indiferent ce-ar spune Myrtle sau Dulcie. Scumpa de ea! Viaţa ei ar fi fost cu totul diferită dacă nu i-ar fi murit părinţii şi dacă tutorii ei ar fi avut concepţii mai moderne şi dacă nu i-ar fi inoculat toată viaţa ideea că nu există nimic altceva decât îndeplinirea datoriei. Gata, Rilla, cred că de-acum a trecut ce-a fost mai rău; nu se poate ca numărul fermierilor care-şi doresc o soţie să fie nelimitat. Şi apoi, orice minune ţine trei zile...

— Nenorocirea este că n-au reacţionat numai fermierii...

— Când te îndrăgosteşti, accepţi viaţa pe care ţi-o oferă bărbatul respectiv, indiferent de ceea ce ţi-ai dorit înainte.

— Nu-mi port ierta prostia de a-mi fi făcut publice preferinţele. Nu am acum decât perspectiva unor luni de zile în care va trebui să conving fel de fel de indivizi, că deşi am spus că încă aştept să apară bărbatul ideal, nu caut cu desperare un soţ.

Pe măsură ce timpul trecea, Marillei îi venea din ce în ce mai greu să suporte glumele colegilor, remarcile lipsite de delicateţe ale unor elevi, chiar atitudinea tranşantă a directorului, care o avertiză că se va vedea nevoit să renunţe la serviciile ei, în ciuda excelentelor rezultate pe care le avea, dacă mai vedea vreun individ aşteptând-o în faţa şcolii.

Nu avea prea mare importanţă, din moment ce una

din şcolile din Golf, pe care ea însăşi o prefera, abia aştepta **s-**o angajeze.

Nici primii doi pretendenţi cu care vorbise la telefon nu se dădură bătuţi uşor; amândoi se încăpăţânaseră să vină acasă la ea. Hélènei, chiar îi plăcuse mult de Jocelyn Merridew, un bărbat foarte atrăgător şi regreta că nu-i dăduse nicio şansă. Cât despre celălalt, Callum McMullison, insistent până la impertinenţă, plecă aproape dat afară de Marilla, după un schimb dur de cuvinte.

Crezuse că, la noua şcoală, lucrurile vor intra pe un făgaş normal, dar spre surprinderea ei, directorul o chemă după ore în biroul lui şi o ceru în căsătorie.

— Ştiu că sunt cam bătrân pentru tine, dar întotdeauna m**-**ai atras foarte mult... Abia acum am îndrăznit să**-**ţi vorbesc. Mi**-**am dat seama, din emisiunea aceea, că eşti tot ce mi**-**am dorit vreodată. Poate că maturitatea gândirii tale va şterge diferenţa de ani.

Marilla reuşi să**-**l refuze în modul cât mai delicat cu putinţă, spu**nându-**i că se simte flatată, dar că **s-**a hotărât să plece în sud.

Picătura care umplu paharul era maşina mătuşilor pe care o găsi parcată în faţa porţii, acasă. Nici măcar nu era tatăl ei acolo, aşa că o puteau ataca în voie pe mama sa. Mătuşile nu fuseseră niciodată de acord cu alegerea nepotului lor: Helena Stewart, o tânără văduvă de război, având deja un băieţel. Aceasta le stricase planurile de a**-**l vedea căsătorit cu fiica unei prietene de**-**a lor, o femeie elegantă, dar „tot atât de fadă ca un peşte fiert”, după cum spunea tatăl Marillei.

— Dar eu ce**-**ţi sugeram, Angus? îl întrebase Helena, amuzată.

— Curry indian, atât de apetisant, dar al naibii de iute şi, câteodată, neindicat pentru o bună digestie... adică, preferatul meu.

Adevărul este că Angus, proaspăt ieşit din**tr-**un lagăr de deţinuţi de război unde ajunsese după ce vasul pe care se afla se scufundase în Mediterana, preferase modul matur de a gândi al Hélènei, felul cum înfrunta viaţa,

mereu cu zâmbetul pe buze.

Acum însă, inevitabilul se produsese: mătuşile erau acolo şi trebuia să le înfrunte. Sperase tot timpul că vor fi prea dezgustate de emisiune pentru a veni, dar uite că nu se întâmplase aşa. Probabil o va găsi pe biata verişoară Elfreda stând tristă **într-**un colţ, îmbrăcată cu ceva în culori pastel, în linie clasică, timidă, complet ştearsă, îndrăznind să arunce, din când în când, câte o privire de simpatie spre ea. Şi, dacă mătuşa Myrtle intercepta din întâmplare vreun astfel de gest, imediat urma întrebarea „Elfie, voiai să spui ceva?" pe un ton care să descurajeze orice intenţie de acest fel. Nu**-**nţelegea de ce biata fiinţă nu continuase să rămână cu ele, doar cărţile pentru copii pe care le scria îi asiguraseră independenţa din punct de vedere financiar.

Intrând în casă, Marilla avu pur şi simplu un şoc. Elfreda, aşezată pe o masă şi îmbrăcată cu pantaloni şi jachetă de culoare portocalie, care**-**i puneau în evidenţă silueta zveltă, purtând nişte pantofi viu coloraţi şi brăţări moderne, i se adresă cum o văzu, plină de entuziasm.

— Bună, Marilla! Mueam de nerăbdare să te văd. Cred că te**-**ai distrat de minune la emisiunea aceea. Va mai fi o continuare?

— Doamne fereşte! exclamă mătuşa Myrtle. Elfie, poartă**-**te cum trebuie şi n**-**o mai încuraja.

— **Ţi-**am mai spus că nu mai răspund la numele acesta ridicol. O fi fost potrivit când aveam şase ani, dar nu acum, la patruzeci şi doi. Marilla, au venit să te certe, dar sunt aici ca să**-**ţi iau apărarea. Savurează din plin întreaga întâmplare, aşa cum voi face şi eu.

— A fost oribil, Elfreda, spuse Marilla. A ajuns să**-**mi fie teamă să mai răspund la telefon sau la uşă şi să am oroare să citesc corespondenţa.

— Ai văzut, Elfreda? jubilă mătuşa Myrtle. Până şi Marilla consideră c**-**a depăşit de data aceasta limita bunului**-**simţ. Nu **s-**a făcut numai ea de râs, ci şi noi.

Marilla o privi lung pe Elfreda, observând pentru prima dată ce faţă de spiriduş avea.

— Ei, ce contează câteva telefoane? Dac-aş fi în locul Marillei, i-aş vizita pe rând, ca să mă hotărăsc care îmi place mai mult. Majoritatea fetelor te-ar invidia: să ai posibilitatea s-alegi dintre atâţia bărbaţi… Aş veni şi eu cu tine, ca doamnă de companie. Mi-ar plăcea să vizitez toate acele ferme. Dacă m-aş fi putut căsători cu bărbatul cu care am vrut, ţi-ai fi petrecut toate vacanţele la munte şi, categoric, te-ai fi căsătorit şi tu acolo.

— Elfreda! o opri Myrtle fără drept de apel.

Era prima dată când Marilla auzea de o idilă în viaţa Elfredei, dar, fără să mai ceară lămuriri, se adresă lui Myrtle:

— Mătuşă Myrtle, cum te-am făcut pe tine de râs?

— A devenit subiect de conversaţie la club.

— Interviul? Cum, acele respectabile matroane nu laudă o tânără care se pronunţă în favoarea căsătoriei?

— Nu atât interviul a fost cauza, ci consecinţele acestuia. S-a auzit – şi cred că Elfreda e răspunzătoare pentru acest lucru – că primeşti cereri în căsătorie din toată Noua Zeelandă. Te-ai expus şi ne-ai pus şi pe noi într-o situaţie delicată.

— Ei, nu chiar din toată Noua Zeelandă… or mai fi rămas nişte sate sărace unde nu toţi au televizor. Bieţii bărbaţi de acolo nici nu ştiu ce-au pierdut.

— Marilla, poate ţi se pare amuzant, dar pentru noi nu e, interveni Dulcie. Ştii că Myrtle e trecută în cartea de telefon domnişoara M. St. John şi am primit tot felul de telefoane.

— Dacă n-ar fi atât de tineri! zâmbi Elfreda, făcând gropiţe în obraji. Le-aş fi sugerat să-şi îndrepte atenţia asupra noastră – trei giuvaieruri nerevendicate! Ar putea alege…

— Elfreda! ţipă Myrtle.

— A fost cineva cam de vârsta ta, Elfreda, din Westland de Sud; a telefonat, a scris, a venit aici. Păcat că ne-am certat. A spart vasul bunicii de furie şi a rupt florile din grădină în drum spre poartă. Aşa că, dacă mă gândesc bine, nu cred că ţi s-ar potrivi. Un adevărat gentleman ar

fi acceptat situaţia cu mai multă eleganţă.

— Un gentleman… asta mă face să mă gândesc la cererea mâinii fiicei adresată tatălui acesteia.

— Nimeni nu te va putea acuza vreodată, Elfreda, că eşti demodată.

Deodată, Helena nu se mai putu abţine şi izbucni în râs iar, pe când Myrtle şi Dulcie o priveau cu oroare şi dezgust. Elfreda şi Marilla i se alăturară.

— Ah, Elfreda, mi-ai mai ridicat puţin moralul, spuse Marilla încercând să-şi stăpânească râsul. Intenţionez să plec în sud. Pentru început, îmi voi acorda o mică vacanţă. Mamă, am să te rog să-mi trimiţi acolo ziarele, ca să-mi pot alege o slujbă, începând din februarie. Dar nu spune nimănui unde sunt. Mătuşă Myrtle, îmi pare rău că ţi-am cauzat neplăceri – asta-i din cauza numelui nostru neobişnuit. Voi pleca sâmbătă. Dacă sosesc scrisori de la necunoscuţi, returnează-le expeditorilor.

— Am o idee, spuse Elfreda, coborând de pe masa pe care se aşezase. Să mergem în biroul lui Angus. Poate că ideea nu-ţi va plăcea şi nu vreau să te laşi influenţată de nicio părere pro sau contra.

În biroul lui Angus, cu uşile închise, Marilla, amuzată, nu-şi mai putu ascunde mirarea.

— Bravo ţie, Elfreda, dar ce-ai păţit?

— Nu voi intra acum în amănunte – durează prea mult. Am încetat de a mai fi laşă, asta e tot. Mi-am recăpătat respectul faţă de mine însămi şi încrederea. Am să-ţi spun doar atât: cu mult timp în urmă am crezut că bărbatul pe care-l iubeam nu-mi răspundea cu aceeaşi dragoste pentru a trece de cearta avută şi a face primul pas spre împăcare. Abia de curând am aflat că venise să ne împăcăm, dar Myrtle a avut grijă să-l împiedice să mă vadă. Acum, sigur, nu mai contează, dar faptul acesta a produs o schimbare în mine. Acum este important ce se-ntâmplă cu tine. M-am întâlnit ieri cu o veche prietenă. Fiica unei prietene de-a ei **s-**a căsătorit cu un fermier care locuieşte **într-**o vale îndepărtată, dincolo de Lacul Wanaka din Otago Central. Până acum, copiii ei făceau lecţii prin

corespondenţă, dar pentru anul viitor ar dori o guvernantă, deoarece intenţionează să mai aibă unul. De fapt, uite ce **s-**a întâmplat: cam cu trei ani în urmă a pierdut o sarcină din cauza faptului că a exagerat cu munca în sezonul tunsului oilor. Acum, se gândeşte c**-**ar ajuta-o enorm să aibă pe cineva care să le supravegheze lecţiile şi chiar pe ei când ies de la şcoală. Este genul de regiune care**-**ţi place, Marilla. Îţi place să călăreşti şi va fi şi un teren de schi la care accesul se face pe valea lor. Câteodată, ei merg pe schiuri ca **s-**adune oile. Le trebuie cineva care să reziste la acest gen de viaţă. Am spus atunci că este exact slujba care ar interesa**-**o pe fiica verişoarei mele.

— Mi**-**ar plăcea grozav dacă m**-**ar accepta, dar nu cred că aş rezista dacă m**-**ar recunoaşte în urma emisiunii. Şi**-**ar închipui că umblu după orice vecin burlac. Numele meu e foarte neobişnuit şi ar face imediat legătura.

— Nu au vecini. Întreaga vale e a lor. Cât despre emisiune, mă îndoiesc că au televizor. Dar, ai putea să te prezinţi cu primul tău nume: Eleanor St. John.

— Bine, aşa voi face. Dă**-**mi adresa şi numele prietenei tale.

— Scrie**-**i doamnei Donal McGillivray, Ferma Blue Canyon, Valea Waihemo, Wanaka. Va dura până primeşti răspuns, dar dacă vrei să pleci spre sud, mama ta va şti unde să**-**ţi trimită scrisoarea. Poţi chiar să mergi să**-**i vezi, dacă răspunsul e favorabil şi sunt sigură că va fi, având în vedere calificarea ta şi recomandarea personală din partea doamnei Granville, ca fiind verişoara mea. Presupun că te vor vrea abia din februarie, când începe noul an şcolar şi, dacă eşti plecată un timp, toată această nebunie se va calma şi vei putea veni acasă de Crăciun.

— E minunat, Elfreda. Cunoşti locul? îmi amintesc vag că, atunci când locuiam în Fairlie, ai fost în vacanţă la Lacul Wanaka.

— Da, stăteam la Brigid Granville când am văzut Canionul Albastru prima dată. Este superb. Se ajunge prin Valea Matukikuki care, după ce ieşi din chei, devine o întindere nesfârşită luminată de soare, iar râul Albastru

este atât de adânc, încât până şi în chei, unde ar fi normal ca apa să fie învolburată, el e la fel de limpede şi de albastru.

— Pare un colţ de rai. Să sperăm că toţi bărbaţii de acolo sunt însuraţi. Elfreda, dacă primesc postul, ai putea veni şi tu acolo în vacanţă? Fermele de acest gen sunt cunoscute pentru caracterul lor ospitalier. N-ai vrea să reînvii puţin farmecul pe care sunt convinsă că l-a avut cândva pentru tine?

— M-ai înţelege dacă ţi-aş spune că nu-mi doresc să merg din nou acolo? Mă tem c-ar fi o greşeală dacă aş face-o. În general, când revii **într-**un loc după mult timp, îl găseşti inevitabil schimbat, iar eu vreau să păstrez în minte şi în suflet Canionul Albastru aşa cum îl ştiu de atunci.

Capitolul 2

Când ajunse pe malul Lacului Wanaka, Marilla ar fi trebuit să fie deja obişnuită cu atât de multă frumuseţe, câtă îi oferiseră din belşug sutele de mile pe care le străbătuse fie pe mare, fie pe uscat. Cu toate acestea, oraşul Wanaka, aşezat în semicerc în faţa apei albastre, i se păru o privelişte de vis. Până atunci stătuse numai în campinguri, gândi**ndu-**se că era vorba despre o vacanţă prelungită, dar de data aceasta, perfecţiunea grădinilor alpine înconjurătoare şi aerul de modernitate şi lux al hotelului Wanaka o atraseră: avea să petreacă noaptea acolo, aşa cum însuşi Prinţul Charles o făcuse în una din vizitele sale acolo.

A doua zi dimineaţa se anunţa o vreme atât de frumoasă, încât porni imediat să viziteze Valea Waihemo. Drumul era public, deschis turiştilor, aşa că nu putea trezi suspiciuni că ar fi intenţionat să arunce o privire indiscretă asupra proprietăţii.

Drumul pe lângă munţi şi râuri cu vaduri era o desfătare de culori şi forme. Când ajunse la un indicator pe care scria „Canionul Albastru la douăsprezece mile. Sens unic. Circulaţi cu mare atenţie”, traversă un pod şi intră în lumea întunecoasă şi îngustă a cheilor. După prima curbă,

drumul părea deja suspendat undeva, mult deasupra râului.

Încă şase mile! în stânga, o cascadă cădea **într-**o vale în trei salturi uriaşe. Apoi, în faţa ei apăru casa. Unde putea să dispară toată acea apă? Probabil mai exista un râu lângă acele maluri abrupte **–** foarte posibil să fie chiar Waihermo; numele lui nu însemna oare „Apa care dispare?” Oricum, din locul acela nu se vedea.

Ce drum greu de parcurs! Pietrele ieşite în afară ameninţau să**-**i strice şasiul maşinii. Vadurile erau nenumărate. În faţa privirii ei se profilau ţarcuri pentru oi, pentru vite, o şură, un pâlc de plopi şi apoi, în sfârşit casă, exact aşa cum o descrisese Elfreda: din piatră crem, îmbrăcată cu trandafiri agăţători, cu obloane de un cafeniu cald şi acoperişul verde coborând abrupt spre fronton, sfidând parcă provocările acelui ţinut muntos cu soare dogoritor, vânturi nemiloase, îngheţuri.

Vizavi de vechea clădire, în partea stângă, pe deal, era o construcţie nouă în stil modern **–** casa pe care familia Donald MacGillivray şi-o pregătea pentru a se muta. Şi aceasta era frumoasă, cu zidurile din piatră de munte, în care era introdus, din loc în loc, lemn de cedru reflectând culorile fundalului natural. O casă mai uşor de întreţinut, părând să capteze căldura soarelui şi totuşi… îşi întoarse din nou privirea spre cea veche: parcă era o doamnă liniştită şi respectabilă, aşteptând cu mâinile în poală, să fie rugată să depene o poveste din multele pe care le**-**a trăit.

Marilla ştiu imediat că, dacă va fi acceptată, nu va avea nicio ezitare de a veni acolo, deşi era un loc foarte retras şi singuratic.

Nu se vedea niciun semn de viaţă. Va merge până la terasă şi va bea o cafea din termosul ei. Dacă apărea cineva va spune cine este şi se va interesa dacă fusese acceptată pentru post; sau, ar lăsa impresia că e mult prea dornică? Nehotărâtă, mai amână puţin. Va explora pe jos, mergând dincolo de următorul vad; nici n**-**ar putea să treacă pe acolo cu maşina. Deschise portbagajul şi scoase

cizmele din cauciuc pe care mama ei insistase să le ia.

Simţea apa rece chiar şi prin cizme. Urmă drumul ducând spre faleză până **într-**un punct dincolo de care vederea părea să fie obstrucţionată şi care o atrăgea ca un magnet. După fiecare colţ, priveliştea era din ce în ce mai ademenitoare, iar Marilla cedă cu bucurie tentaţiei de a o descoperi în toată splendoarea.

Deodată, îşi dădu seama că soarele începuse să apună şi era foarte posibil ca, la acea înălţime, întunericul să se lase brusc. Trebui să se întoarcă repede la maşină. Nu mai putea ajunge până la fermă, dar observase, spre marea ei surpriză, cabluri telefonice, aşa că va suna de la motel şi va întreba dacă poate veni a doua zi.

Drumul de întoarcere îi luă mai mult decât se aşteptase, dar, ajunsă la maşină, se schimbă repede de cizmele de cauciuc, apoi încercă să pornească motorul. Dar acesta nu avu nicio reacţie; probabil era încă rece. Oricum, n**-**avea de ce să se îngrijoreze **–** bateria abia fusese schimbată.

După douăzeci de minute de încercări zadarnice, îşi dădu seama că va trebui să apeleze la un ajutor. Pentru asta, avea de străbătut din nou acea alee lungă. Şi apoi, dacă nu găsea pe nimeni acasă?

Pe măsură ce se apropia, se mai însenină puţin, văzând fumul care ieşea pe coş, semn că era cineva înăuntru. Nu ştia ce să facă: să spună de la început cine e, sau să**-**i lase să creadă că e o turistă? Poate că nu era vorba decât de un contact slăbit; de obicei, bărbaţii remediau imediat astfel de defecţiuni. Ar dura prea mult să-nceapă să explice cine e şi… în afară de asta… ce primă impresie ar face! Ar considera**-**o o neajutorată; total nepotrivită pentru viaţa de acolo. Cel mai bine, va acţiona sub impulsul momentului, va vedea cum sunt şi ei.

Tocmai ridica mâna spre ciocănaşul de bătut la uşă, când cineva deschise dinăuntru atât de brusc şi de brutal, încât aproape că o dezechilibra, obligâ**nd-**o să se prindă repede de cadru pentru a nu cădea.

Un individ înalt, cu umeri laţi, păr de un roşu chiar

mai strident decât al ei şi sprâncene zbârlite în mod ameninţător apăru în faţa ei – pesemne Donal MacGillivray.

— Eşti proprietara acelui Mini de pe şosea? întrebă el răstit înainte ca Marilla să poată spune ceva. De cât timp eşti acolo? Eu abia acum te-am văzut. E greu de străbătut cheile pe întuneric. Ai idee ce-nseamnă asta, sau îţi închipui că este ca pe şoselele luminate din oraş?

— Nu, nu-mi pot închipui aşa ceva din moment ce m-am născut şi am crescut nu departe de Muntele Cook!

— N-aş spune c-ai învăţat prea multe, totuşi. Trebuie să pleci imediat, fără să mai pierzi timpul.

— Este tocmai ceea ce nu pot să fac. Nu-mi explic de ce, dar nu mai porneşte motorul. Rezervorul e plin, bateria a fost încărcată de curând, dar…

— Dar nu ştii că apa prin care treci în vaduri poate deteriorara îngrozitor maşinile de această dimensiune. Apa pătrunde în distributor şi, până nu se usucă, maşina nu mai porneşte. Bănuiesc că nu te-ai gândit să-ncerci să rezolvi cu un burete, iar, pe de altă parte, aş cere prea mult să ai la tine un spray de uscare. Nimeni n-ar trebui să pornească la drum **într-**un ţinut ca acesta fără să fie echipat cu aşa ceva. Ai fi putut să rămâi blocată în Canion, şi atunci ai fi constituit un pericol pentru toată circulaţia. Ai mare noroc că ţi **s-**a întâmplat aici.

— Aşa am crezut şi eu la început. Dar, parc-aş fi trezit un căpcăun! Şi, când te gândeşti că se spune că oamenii din această regiune sunt renumiţi pentru ospitalitatea lor!… Voi încerca să usuc cu un burete. Sau, dacă ai un spray din acela, îl voi împrumuta şi voi vedea ce pot face.

— Ştii care e distribuitorul?

— Nu, recunoscu ea, muşcâ**ndu-**şi buza, dar sunt convinsă că-ţi va face mare plăcere să mi-l descrii.

Îl privea furioasă. Dumnezeule, doi roşcaţi enervaţi, faţă în faţă! I se schimbase brusc părerea că locul acela era un adevărat rai. Nu era de mirare că soţia acelui individ nu reuşea să găsească o guvernantă. Probabil că i se pretindea să facă faţă oricărei situaţii şi pe deasupra să-

i învețe puștii – mai mult ca sigur – roșcați și obraznici, totul, de la abecedar până la matematici superioare. Va scrie de la Wanaka și va spune că a fost întâmpinată cu atâta lipsă de politețe încât va căuta o casă de oameni mai civilizați. Deja, simpla hotărâre de a scrie scrisoarea o făcea să se simtă mai bine. Ce spunea…?

— …îmi iau spray-ul și vin.

— Mulțumesc. De fapt, până acum nici n-am fost lăsată să examinez un motor. Nici nu ridică bine capota o femeie, că imediat apare un individ plin de sine, dornic să-și demonstreze superioritatea. Sute de femei nu știu nimic despre motoare.

— Atunci n-ar trebui să se aventureze singure pe astfel de drumuri. În general, femeile nu-și recunosc limitele. Te rog să mă scuzi – dacă, în caz trebuie să mă scuz – dar ești picătura care a umplut paharul acestei zile îngrozitoare, care a început rău și-a continuat din ce în ce mai rău. Nu prea sunt acum în stare să umblu la un motor… Ridică mâna înfășurată cu un bandaj făcut grosolan și pătat de sânge. Toți oamenii mei sunt plecați, continuă el și sunt singur cu trei copii. Credeam că necazurile mele se opriseră aici, dar nu știam că soarta-mi rezervase ceva și mai rău: venirea ta.

— Îmi pare rău. Uite, spune-mi ce să fac și voi încerca să mă descurc fără ajutorul tău. Cine te-a bandajat atât de grosolan? Unul din copii? Mă pricep mai bine să dau primul ajutor, aș putea să-l fac mai bine.

— Bandajul e bine făcut, dar degetul se umflă: e ca un balon.

— Înseamnă că e o fractură. Trebuie să te duci la doctor.

— Mâine. Acum e prea târziu.

— E clar că nu poți lucra la motor; lasă-mă să sun de la tine la un service în Wanaka.

— Cred că glumești. Sigur ar veni pentru o avarie serioasă, sau o urgență. Până aici și înapoi sunt peste șaptezeci de mile și e vorba de un fleac. îl remediem imediat. Poate va fi nevoie s-ajuți și tu, dacă nu te

deranjează să te murdăreşti pe mâini.

— Nu mă deranjează deloc; vreau doar să nu te reţin prea mult sau să ţi se agraveze rana de la deget.

Individul intră în casă, dădu câteva instrucţiuni – probabil fetelor, fiind vorba de ceva în legătură cu cina – apoi adăugă:

— Indiferent ce se-ntâmplă, nu-l lăsaţi pe Tony să vină să dea o mână de ajutor; oricum, ceea ce are el de făcut, durează până se întunecă.

Încă înainte de a ajunge la maşină, Marilla ştia sigur că nu va accepta postul – în niciun caz după ce lucrurile debutaseră astfel. Nu voia să-ntrebe, dar se gândea că doamna MacGillivray era în spital.

Categoric, se pricepea la motoare şi probabil era ambidestru… sau poate prea nerăbdător să scape de ea, pentru a o mai lăsa să intervină.

— Ştiu şi eu să folosesc o cheie! spuse ea exasperată.

Spre surprinderea ei, acceptă să-l ajute, iar ei i se întipărise clar în minte tot ce trebuia făcut, astfel încât, dacă i se mai întâmpla vreodată, să ştie cum să procedeze.

Soarele coborâse de acum în spatele Alpilor, lăsând în urma sa frig şi din ce în ce mai întuneric. Marilla ştia însă că, dincolo de Matukituki, în câmp deschis, avea să fie încă mult timp lumină.

— Acum urcă şi porneşte motorul, spuse el trântind capota. Turează până se usucă toată apa şi, când voi considera că nu-ţi mai face probleme, te las să pleci. Dar nu te mai opri să admiri vreun peisaj, sau să culegi vreo ferigă, sau mai ştiu eu ce altceva.

— Nu sunt chiar proastă.

— Nu?! Dac-ai şti câţi am văzut opri**ndu-**se în extaz în faţa priveliştii, uitând complet de orice risc!

— Sunt sigură că, după ce te-au cunoscut, orice vrajă **s-**a destrămat. Cât despre ferigi, nu le culeg niciodată. Consider că trebuie să rămână în mediul lor natural. În plus, am spus deja că m-am născut şi am crescut la munte.

— Şi câţi ani aveai când ai plecat de acolo?

— Treisprezece, răspunse ea sincer, roşind.

Individul nu răspunse nimic, iar ea urcă în maşină, rugându-se ca motorul să pornească. Rugăciunile nu avură însă efectul scontat: motorul era complet mort.

— Ei, nu putem spune că n-am încercat, spuse el după vreo încă douăzeci de minute de încercări zadarnice. Cred că e nevoie de un mecanic mai bun decât mine. Am unul printre oamenii mei, dar sunt toţi plecaţi la o colibă, acolo, în zare şi nu se-ntorc decât poimâine, în cel mai bun caz. Mâine dimineaţă am să chem un mecanic de la un service din Wanaka, dar mă tem că te va costa cam scump. Sper că nu eşti una din categoria celor ce călătoresc aproape fără bani.

— Am suficienţi bani şi posibilităţi de a achita suma pe care mi-o vor cere, spuse ea printre dinţi. Abia apoi îşi dădu seama de ceea ce implica situaţia respectivă. Mâine dimineaţă… şi ce fac la noapte?

— La noapte? Păi… o să beneficiezi de mult lăudata ospitalitate a oamenilor din acest ţinut, ospitalitate de care tocmai te plângeai că dispăruse. Vei sta acasă la mine. Te asigur că poţi fi liniştită, continuă el, interpretând greşit uluirea ce o lăsase fără replică. Te asigur, copiii sunt cei mai buni paznici. Anthony are doisprezece ani, Jane, unsprezece şi Anne, zece.

— Nu mă gândeam la aşa ceva… îmi displace ideea de a te deranja şi de a-ţi da bătaie de cap după o astfel de zi încheiată cu accidentul de la mână.

— Încheiată cu tine. Cât despre bătaia de cap, tu o vei avea, fiindcă va trebui s-ajuţi copiii să pregătească masa şi să-ţi faci patul. Dar, mai întâi, trebuie uscat radiatorul. Cred că nu pot spera că ai antigel.

— Nu era necesar în Wellington. Văd însă că aici nu e exclus să fie ger.

— Cerul acesta senin chiar anunţă unul. Nu se ştie, dar trebuie să fim precauţi. Nu putem risca să se spargă chiulasa. Necazul este că maşinile astea sunt atât de mititele, încât e al naibii de greu s-ajungi să desfaci vreun capac.

— Deja m-am murdărit; mâna mea dreaptă va fi mult

mai eficientă decât stânga ta.

După ce termină, Marilla se şterse de ulei pe o cârpă, apoi se oferi să-i cureţe şi lui mâna validă. Ce ciudat i se părea să facă acest gest pentru un bărbat pe care nici nu-l cunoştea cu o oră în urmă.

— Nu încerca să mi-o iei din mână s-o duci tu, mai spuse ea luându-şi geanta de voiaj din portbagaj.

Bărbatul se supuse şi, sprijinindu-şi mâna accidentată cu cealaltă, păşi tăcut alături de ea.

Capitolul 3

De data aceasta, intrară prin uşa din spate, tocmai bine pentru a auzi o voce de fată:

— S-a dus s-ajute o femeie care a rămas în pană, Tony. Sper din tot sufletul să fi reuşit să-i repare maşina. Asta ar fi culmea să trebuiască să mai găzduim pe cineva. Nici măcar n-am făcut suficienţi cartofi, fiindcă m-am plictisit să-i curăţ.

— În niciun caz nu-i dau vreunul din porţia mea. Mor de foame. Şi nu-i lăsa să fiarbă prea mult, ca data trecută; mai bine-i prăjeai. Ah, şi eu sper să fi putut face reparaţia; o fi intrat apă la motor.

— Ba, eu aş vrea să fiu nevoită să rămână, interveni cealaltă fetiţă. Ar fi distractiv; aşa, doar noi între noi, e cam plictisitor. Şi apoi, s-ar putea să fie vreo prinţesă deghizată.

— Tu şi imaginaţia ta, Anne! se auzi din nou vocea băiatului. Prinţesele nu călătoresc în Mini!

— Ba da. Prinţesa Anne se plimba într-un astfel de Mini pe terenul din jurul Palatului Buckingham. În orice caz, sper să nu-l poată porni. Cred că mă voi duce să văd ce se-ntâmplă.

— Nu te duci nicăieri. Stai aici şi pune masa.

Cei trei copii se-ntoarseră ca unul singur când uşa se deschise.

— Nu mai e nevoie să vezi, Anne. Avem un oaspete şi a auzit absolut tot ce-aţi spus.

Băiatul şi fetiţa mai mare, stânjeniţi, se făcură stacojii la faţă.

— Eu nu trebuie să-mi cer scuze, spuse fetiţa cea mai mică. Am spus că-mi doresc să rămână. Păcat că nu e mama acasă. Canionul Albastru e renumit pentru ospitalitatea sa.

— Îmi pare rău, dar nu sunt prinţesă, spuse Marilla zâmbind micuţei. Sunt doar o nepricepută de la oraş care n-a ştiut că trebuie uscată orice urmă de apă din distributor după ce trec prin vad. Ştiu că vin **într-**un moment foarte nepotrivit, mi **s-**a spus deja. Dar voi încerca să nu vă deranjez prea mult; vă înţeleg perfect.

Niciunul din copii nu răspunse, veni**ndu-**le greu să treacă peste momentul penibil de la început.

— Ei, m-aşteptam ca măcar unul din voi să fie roşcat, continuă Marilla, sperând să mai descânte atmosfera. Având în vedere că tatăl vostru are părul la fel de roşu ca al meu… Dar probabil că semănaţi cu mama voastră.

— Nu e tatăl nostru, ci unchiul, explică băiatul după care toţi trei izbucniră în râs. Mama noastră e roşcată ca el, dar noi semănăm cu tata.

— Ah, credeam că eşti Donal MacGillivray, se adresă Marilla bărbatului, cât se poate de mirată, apoi tăcu, dâ**ndu-**şi seama că spusese prea mult. Credeam că eşti proprietarul fermei.

— Chiar sunt. Sora mea face menajul pentru toţi; soţul ei îmi este oarecum partener de afaceri. Deocamdată sunt în Auckland. Dar, dacă nu vreţi să se-nmoaie prea tare cartofii, vă propun să ne aşezăm la masă cât mai repede. Anne, du-o pe domnişoara… ăă… nu te-am întrebat cum te cheamă…

— Marilla S… Sinjin.

Ah, fir-ar să fie; de ce trebuia să stâlcească un nume atât de frumos ca St. John! Dar, deocamdată, era mai bine să nu-şi dezvăluie identitatea.

— Sinjin? spuse Anthony, abţi**nându-**se şi el şi fetiţele să nu râdă.

— Tony, cred că aţi dat deja dovadă de suficientă lipsă de politeţe, îl admonestă unchiul său. Fără comentarii asupra numelor. Dacă voi nu l-aţi mai auzit niciodată, nu-

nseamnă că nu este un nume foarte comun.

— Chiar te numeşti Marilla? întrebă Anne visătoare.

— Ce naiba v-a apucat copii?!

— Ah, nu-nţelegi? se arătă Anne exasperată faţă de unchiul ei, apoi începu să-i explice Marillei. Noi numim casa aceasta „Casa verde" şi aproape fiecare loc din împrejurimi are o denumire luată din roman.

— Cred că şi mamei mele îi plăcea seria de povestiri din care face parte „Anne din Casa Verde". Dar, cum mai existau două Anne în familie, mie mi-a pus acelaşi nume cu al autoarei.

— Ce minunat! încuviinţă şi Jane. Pe mama o cheamă Diana şi acum avem şi o Marilla.

— Nu o **s-**o aveţi mult timp, interveni bărbatul, înăbuşi**ndu-**le entuziasmul, aşa că profitaţi cât mai mult de ea. Deocamdată, trebuie să se spele bine pe mâini. Anne, co**ndu-**o tu. Antohny, ajută-mă să mă spăl şi eu; mergem la chiuveta din bucătărie.

Antohny continuă să-l ajute şi pe parcursul cinei, unde nu se descurca doar cu o mână să taie. Din fericire, friptura era foarte fragedă şi cartofii delicioşi.

— Budinca e doar cu caise din compot, se scuză Jane, dâ**ndu-**şi importanţă, dar am făcut cremă cu nucă de cocos.

— Dumnezeule, se miră Marilla, nu-i de mirare că mama ta îţi lasă gospodăria casei pe mână.

— Da, o ajut de multe ori pe mama. De fapt, toţi trei o ajutăm. Dacă vrei, îţi dau şi ţie reţeta pentru cremă.

— Mulţumesc. Colecţionez reţete aşa cum alţii colecţionează timbre! Mama a ţinut neapărat să ştiu, chiar dacă ne căsătorim cu milionari **–** asta în cazul în care, în timpul unei croaziere în Pacific, naufragiem pe o insulă pustie.

— Şi atunci, trebuie să vă descurcaţi cu ouă de pasăre şi cu lapte de cocos şi să frecaţi două pietre ca să faceţi focul, completă Anne imediat imaginea.

— Şi ne mai spunea **s-**avem întotdeauna la noi o cutie cu chibrituri **într-**un suport impermeabil.

— Şi dacă eşti în costum de baie când naufragiază vasul? râse Anthony.

— Indicaţia era ca pacheţelul să fie prins de piele cu bandă adezivă. Mama spunea că, şi pe o insulă pustie, o fată trebuie să aibă la ea chibrituri şi o oglindă.

— Ar fi minunat, nu-i aşa? Anne era în elementul ei, în sfârşit, o persoană adultă pe gustul său, împreună cu care să-şi dea frâu liber imaginaţiei. Şi ai construi o căsuţă în copaci, la care să ajungi cu o scară din frânghie, rămasă de pe vapor şi ai avea coji de nucă de cocos drept farfurii. Totuşi… în ce-ai găti?

— În vase de aluminiu. În familia S… Sinjin, regula este să se salveze întotdeauna mai întâi cratiţele şi frânghiile. Or fi bune pregătirile, dar o mâncare gătită din când în când e şi mai bună.

— Cârnaţii sunt buni în frigărui… spuse gânditoare Anne, ducându-şi mâna la bărbia ascuţită ca de spiriduş.

— Cred că, în cazul ăsta, v-ar trebui şi o maşină de făcut cârnaţi, interveni ironic fratele ei.

— Dacă eşti naufragiat, cred că nu ţi-ar displăcea să schimbi puţin felul de a te hrăni, spuse Jane, servind crema.

Cu părul ei lung şi blond, strâns cu o fundă albastră, faţa perfect ovală şi o gropiţă în bărbie, aceasta arăta ciudat de matură.

Anne, cu părul negru până la umeri şi breton, avea o expresie visătoare, când ştrengărească. Anthony, cu părul negru şi des tuns ca un paj, sprâncene bine conturate, era înalt şi lat în umeri. Toţi trei aveau ochii de un albastru cenuşiu, gene lungi negre şi pistrui în jurul nasului şi erau exact de vârsta care-i convenea Marillei cel mai bine când era vorba de predat. Se gândea că lucrurile nu evoluaseră prea rău, faţă de cum debutase întâlnirea dintre ea şi… cum îl chema… parcă nu spusese… în sfârşit dintre ea şi unchi.

O avea individul acesta simţul umorului? Ar înţelege dacă i-ar spune că, până acum, nu fusese momentul potrivit să-şi dezvăluie identitatea? încă nu putea spune

nimic. Trebuia spălate vasele şi văzut ce era de făcut cu mâna lui, până ajungea la un doctor. Tocmai aruncă o privire spre el şi-i văzu colţurile gurii contorsionate de durere.

— Ei, haideţi să plecăm pe insula noastră pustie, spuse ea. Imediat ce vom termina de spălat vasele, voi vedea ce e cu mâna unchiului vostru. Ştii, se adresă ea lui, zâmbindu-i firesc pentru prima dată, nu sunt chiar atât de nepricepută; am făcut un curs de prim-ajutor. Sunt sigură că o faşă de susţinere ar atenua mult durerea.

— Strângem masa chiar acum, spuse Jane ridicându-se repede. Te rog, unchiule Rufus, să nu spui c-ai să vrei ca operaţiunea să fie făcută în timp ce noi spălăm vasele. Nu vreau să pierd nimic.

— Îţi închipui că e ca la spectacol? Ce copil vampir! E încântată cum vede puţin sânge.

— Am să fiu ori asistentă medicală, ori medic veterinar, aşa că vreau să capăt experienţă.

— Profită, atunci!! sugeră Marilla. Cred că poţi privi, dacă unchiul tău nu are nicio obiecţie, dar fără să te amesteci, pentru că vreau ca totul să fie cât se poate de aseptic. Rufus? Este un diminutiv din cauza pârâului?

— Nu; e un nume des folosit de familia mea, Sinclair - cel puţin ramura noastră. Este posibil ca, la origine, aceasta să fi fost explicaţia, fiindcă presupun c-au fost o mulţime de roşcaţi în acel clan.

— Sinclair? Primii Sinclair au fost normanzi, ca… se abţinu să spună „ca şi familia St. John”… ca atâtea alte familii care mai târziu au plecat în Scoţia în căutare de pământ.

— Eşti ca mama, ştii o mulţime de lucruri, spuse Tony. E pasionată de originea numelor, de fapt, la fel ca mine. Îmi plac arborii genealogici: tu ai aşa ceva?

— Nu din partea tatălui, ci doar a mamei; numele ei de fată era Ramsay.

— Şi care era motoul clanului Ramsay?

— „Roagă-te şi munceşte!” Acum, e timpul să ne apucăm de lucru. Întâi vasele, apoi mâna. Şi, în timp ce

lucrăm, poate-mi spune şi mie cineva ce s-a întâmplat.

Rufus începu să povestească el însuşi, făcând semn celor trei copii să tacă.

— Avem o pompă care asigură apa la grajd. S-a defectat, iar eu am avut un moment de neatenţie şi am rotit-o când nu trebuia, rezultatul fiind că mi-am prins mâna înăuntru. Din fericire, Tony era acolo şi cum are reacţii foarte rapide, a oprit-o imediat.

Fetele aduseră prosoape curate şi o trusă de prim-ajutor extrem de bine dotată.

— Trebuie să fim bine echipaţi, explică Rufus, văzând-o plăcut surprinsă. Trebuie să putem face faţă la tot felul de accidente minore. Uneori, trebuie să ajutăm pe cine ştie ce iresponsabil care se rătăceşte sau se accidentează în munţi. Unele accidente sunt adevărate ghinioane, altele însă sunt rezultatul unor imprudenţe flagrante specifice celor ce nu sunt obişnuiţi cu ţinuturile de munte. Câteodată, trebuie să facem faţă unor accidente grave şi, când mai suntem şi izolaţi din cauza zăpezii… Sigur, telefonez doctorului din Wanaka şi-i descriu simptomele, dar diagnosticarea nu este întotdeauna corectă.

— E grozav că aveţi telefon; presupun că e destul de recent.

— Da. Părinţii noştri au fost de părere ca Diana să nu mai aibă şi alţi copii până nu avem mijloace mai bune de comunicare. Desigur, ne costă enorm, dar e cel mai bun prieten al nostru. Mâine voi merge la doctor. Presupun că e nevoie de o radiografie. Sper să fie doar un os fisurat, dar chiar şi aşa îmi va fi foarte greu. Sigur, dacă poţi face ceva să nu mă mai doară atât de tare la noapte, aş fi foarte recunoscător.

Îi întinse braţul pe masă; umflătura era oribilă, iar carnea era pur şi simplu smulsă.

— Suntem întotdeauna la zi cu imunitatea faţă de tetanos şi Tony a dezinfectat bine rana.

— Atunci, n-am să mai fac şi eu acelaşi lucru. Ai luat deja antibiotic? O să doară, dar n-am ce face; voi lucra cât

mai uşor cu putinţă.

Cu coatele sprijinite de masă şi ochii larg deschişi, cei trei copii asistau tăcuţi. După cât de încordaţi îi simţea muşchii, Marilla îşi dădea seama că durerea e la limita suportabilului. Reuşi să-i prindă două bucăţi de carne care-i atârnau şi să-i imobilizeze degetul mai întâi bandajându-l fix, apoi susţinându-l cu două beţişoare în chip de atele, prinse cu leucoplast. Cum trusa medicală includea şi faşa de care avea nevoie pentru a-i susţine braţul, Marilla se arăta destul de mulţumită de intervenţia ei. Abia după ce termină, aruncă o privire spre faţa lui lividă; făcu repede o cafea, puse zahăr şi i-o dădu.

— Îmi pare rău, dar nu beau cu zahăr. Îmi poţi face alta, te rog?

— De data asta vei bea. Ai nevoie – crede-mă, eşti alb ca varul. Doar nu vrei să leşini.

— N-am leşinat niciodată în viaţa mea!

— Există întotdeauna un început. Acum, bea.

Fără să-şi dea seama, Marilla îşi luase un aer de profesoară. După ce Rufus bău, se mai linişti puţin văzându-l că-şi recapătă culoarea.

— Mă bucur că eşti aici, Marilla, spuse Jane rar. N-am văzut până acum niciun bărbat leşinând.

— Bine, dar nu am leşinat.

— Cu siguranţă, s-ar fi întâmplat dacă ea n-ar fi fost aici şi ne-am fi speriat.

— Mergeţi dincolo şi staţi liniştiţi. Vă puteţi uita la televizor până la opt şi jumătate, apoi la culcare. Şi… formula de adresare este „Domnişoara Sinjin”, nu Marilla.

— Iar e în toane rele, comentă Jane râzând şi adresându-se Annei. Nu se poate abţine, pur şi simplu. Pe lângă faptul că trebuie să stea cu noi o săptămână sau două, mai e şi accidentul…

— Da, dar niciodată nu durează mult, răspunse Anne, dând din cap cu înţelepciune.

— Încetaţi cu aceste comentarii de parcă nici n-aş fi prezent. Şi am vorbit serios.

— Bătălia e pierdută, se adresă Anthony unchiului

său. Sunt atât de încântate de numele ei, încât ar striga-o din cinci în cinci minute. Nu-ţi face griji, e numai pentru o noapte.

Rufus schiţă un gest de neputinţă, privi**nd-**o.

— Aşa e, doar pentru o noapte, spuse ea ca un ecou. Lasă-le.

Merseră toţi în living. Ce încăpere superbă! Deşi avea încălzire centrală, era aprins şi focul în cămin. Pe pereţi erau lambriuri şi picturi în ulei ale unui cunoscut artist plastic local. La un capăt al încăperii, o nişă adăpostea plante alpine şi ferigi **într-**un aranjament care se vedea că fusese conceput de un designer **–** ideea Dianei, după cum i se explicase. Central, în partea de sus, o pictură înfăţişând Mount Aspiring era pusă minunat în valoare de luminile din dreptul barului. De o parte şi de cealaltă a căminului era o bibliotecă plină cu cărţi ce satisfăcuseră probabil gusturile literare ale Sinclair-ilor încă de la stabilirea lor acolo.

Rufus se aşeză **într-**un fotoliu adânc, iar Anne se aşeză cu grijă pe piciorul lui.

— Nu ştiu dacă e indicat, domnule Sinclair…

— Întotdeauna se uită la televizor stând pe genunchii mei. Fii însă foarte atentă, păpuşă.

Anne încuviinţă din cap şi se cuibări tandru, apoi zâmbi spre Jane:

— Nu ţi-am spus? Toanele proaste nu durează mult.

— Terminaţi cu vorba, dacă vreţi **s-**auzim dialogul.

Fără ca nimeni **s-**o observe, Marilla aruncă o privire spre profilul lui: mai degrabă cu trăsături puternice, bine conturate, decât frumos **–** frunte proeminentă, nas acvilin, bărbie pătrată despicată, la toate acestea adăugâ**ndu-**se claia de păr roşu. Ceva o intriga; profilul lui îi părea ciudat de familiar.

Aşa cum stăteau toţi, uitâ**ndu-**se la televizor, alcătuiau o scenă tipică de familie. Deodată, toată umilinţa pe care o suportase la întâlnirea cu el, se atenuă. Avea impresia că, după ce copiii vor merge la culcare, va putea să-i spună adevărul: că primirea pe care i-o făcuse o

înspăimântase, determi**nând-**o să-şi ascundă identitatea, că-şi imaginase că e Donald MacGillivray, posibilul ei angajator, şi că, după acea întâlnire, era hotărâtă să-şi caute alt loc de muncă.

Începea să se simtă mai sigură pe sine. Jane spusese că tatăl lor era în Auckland şi că vor fi singuri timp de o săptămână sau două, că şi-ar fi dorit să existe o guvernantă pentru copii, pentru că nu era indicat să întrerupă cursurile prin corespondenţă. Aşadar, era posibil ca venirea ei să fie oportună – putea începe cursurile chiar acum, fără să mai aştepte până în februarie.

Când se făcu ora de culcare a copiilor, fetele se retraseră imediat, iar Tony mai rămase doar ca să-l sfătuiască pe Rufus să ia o aspirină dacă are dureri.

— Ştiu din experienţă; pe mine mă durea când am avut braţul rupt.

— Mulţumesc, voi lua. Acum, închide televizorul, te rog – nu mai e nimic interesant de văzut.

— Cum şi-a rupt braţul? întrebă Marilla.

— Calul lui se oprise în faţa unui grajd, dar el nu; a fost aruncat pe o stâncă şi a avut fractură la braţ în două locuri. Din fericire, asta se-ntâmpla **într-**o dimineaţă şi l-am putut duce imediat la Wanaka.

— Apropo, cum vei conduce mâine? Cu o singură mână, în curbele astea… Ai spus că băieţii se-ntorc abia poimâine. Mă laşi să te duc eu cu maşina? Am mai condus şi alte maşini în afară de Mini-ul meu.

— Aş reuşi, dar ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai putea. Singurul inconvenient ar fi că, până terminăm şi ne-ntoarcem, se va face prea târziu ca să mai faci din nou drumul în Wanaka. Asta ar însemna să mai petreci o noapte aici; ţi-ar strica planurile de vacanţă?

— Aş fi foarte bucuroasă să am ocazia să mă revanşez pentru deranjul pe care vi l-am făcut în această după-amiază. Cât despre planurile de vacanţă, sunt foarte flexibile.

Rămase stabilit astfel şi Marilla începuse să se simtă mai bine, dar nu intenţiona să-l împovăreze cu povestea ei

în noaptea aceea; a doua zi dimineaţa totul va fi altfel şi probabil că se vor amuza copios.

— Bine că Diana nu ştie ce se-ntâmplă, spuse el, făcând involuntar o mişcare cu mâna şi tresărind de durere. Întotdeauna a existat o femeie la cârma gospodăriei, aici. Părinţii mei au plecat acum zece zile în Marea Britanie. Cumnatul meu, Donal, este canadian şi vărul lui urma să vină în Auckland cu afaceri, la scurt timp după plecarea părinţilor mei. Donal s-a hotărât să meargă să-l vadă şi am reuşit s-o conving şi pe Di să-l însoţească. S-a lăsat în cele din urmă convinsă, dându-şi seama că, după ce va naşte, orice plecare va fi exclusă pentru un timp. Am fost sigur că eu şi copiii ne vom descurca singuri câteva zile. Oricum, trebuia ca ei să-şi continue lecţiile. Ne-am descurcat bine până astăzi. Luni, însă, ne-am dat seama că vom fi singuri mult mai mult timp decât crezusem. La câteva ore după ce Donal şi Diana şi-au luat rămas-bun de la Wilf, Donal a ajuns în spitalul din Auckland din cauza unei peritonite. Nu cunosc pe nimeni acolo, aşa că Di trebuie să rămână cu el. Era atât de îngrijorată din cauza lui, încât nu şi-a mai pus şi problema noastră. Acum, el e în afara oricărui pericol, dar trebuie să mai stea în spital. Dar braţul ăsta al meu a complicat mult lucrurile, aşa că dacă m-ai putea ajuta ducându-mă mâine în Wanaka, ţi-aş fi foarte recunoscător. Pentru prima dată, îi zâmbi din toată inima. Mă bucur că te-ai aventurat în aceste locuri. Apropo, dacă urmează să mergem mâine în Wanaka, trebuie să duc şi o scrisoare urgentă. Ai vrea să mă ajuţi? Nu e decât o scrisoare scurtă… şi mai sunt şi nişte anunţuri pentru ziarele din South Island.

— Sigur. Spune-mi unde ţii hârtia de scris. Cu cât îţi mişti mai puţin mâna, cu atât mai bine.

— Şi adu, te rog, şi măsuţa de acolo mai aproape de fotoliul meu, ca să poţi să scrii. Nu vreau să vorbesc prea tare, ca nu cumva copiii să afle. Îi voi explica surorii mele mai târziu. Scrisoarea la care trebuie să răspund este în buzunarul jachetei mele agăţate în spatele uşii de la verandă; vrei, te rog, să aduci jacheta?

Rufus scoase scrisoarea cu mâna stângă, apoi o scutură afară din plic.

— Cred că voi adopta un stil oficial **-** se pretează cel mai bine în situaţia de faţă. Te rog, scrie data. Domnişoarei Eleanor M. St. John, St. Crispin’s Manse, Strada Mellingham râse, numărul 142, Mellingham, Wellington, Stimată domnişoară St. John… Stai puţin, să**-**ţi explic.

Chiar înainte de a**-**i spune el, Marilla se oprise, cu pixul – suspendat în aer, cu respiraţia întretăiată:

— Sora mea doreşte o guvernantă pentru copii, pentru supravegherea lecţiilor, continuă el. Ne gândeam să dăm un anunţ. Chiar înainte să plece, a primit un telefon de la o prietenă, de fapt o prietenă a mamei, din Wellington, unde era în vacanţă. Auzise de cineva care părea să fie persoana ideală pentru acest post. De fapt, pe mine nici nu mă interesa prea mult; era problema lui Donal şi a lui Di. Apoi, însă, am auzit întâmplător ceva ce m**-**a făcut să**-**mi dau seama că nu e deloc indicată.

Marilla simţi cum faţa îi devine rigidă şi mintea i se înceţoşează; lăsă privirea în jos şi scrise mecanic adresa.

— Adică, nu e potrivită pentru viaţa în acest ţinut? reuşi ea să articuleze cu greu.

— Mai rău! Această Eleanor St. John pare un adevărat model de virtute şi, aşa incredibil cum pare, scumpa mea mamă şi soră intenţionează să mă însoare cu ea.

— Ei, cum aşa? Fără **s-**o cunoască? Aşa ai spus, că le**-** a fost recomandată de o prietenă.

— Nu cred c**-**o cunosc personal, dar ştiu despre ea. Se pare că această persoană are o singură idee: să se mărite cu un fermier de la munte.

— Ce**-**ai auzit discutâ**ndu-**se?

— Mama şi Di credeau că sunt la Rainbow Valley cu oile. Mă întorsesem şi cum îmi murdărisem cizmele, intrasem în şosete, iar ele erau în febra planurilor. Am auzit**-**o pe Di spunând: „Conjunctura este perfectă: nu va bănui nimic. Până acum, cred c**-**am fost prea puţin subtile şi este circumspect faţă de oricine pe care aducem aici!

Imaginează-ţi! O fată care să-şi dorească un soţ din acest ţinut şi care, deşi e profesoară, să considere căsătoria ca fiind cea mai bună carieră". Auzi, să vorbeşti aşa, planificând viaţa altuia! Ajunseseră până acolo încât să facă planuri şi în privinţa copilului pe care urmează să-l am… Mama părea extrem de entuziasmată; spunea: „A fost sortit aşa. Întotdeauna am considerat că Rufus ar fi trebuit să se căsătorească de mult timp şi mă tem că, după atât de multă singurătate, să nu se îndrăgostească şi să se însoare cu vreo fandosită care a făcut o pasiune trecătoare pentru viaţa de aici. E genul de bărbat care se lasă orbit prosteşte când se îndrăgosteşte". Din contră, când treci de treizeci de ani, ai mai mult discernământ. Iar ea, ce fel de fată trebuie să fie, să vină ca să-şi pună cu sânge rece ideea în aplicare! Te întreb: ai fi în stare de aşa ceva?

— Dar crezi că ea are idee de ce pun la cale mama şi sora ta? Poate că şi ea e o victimă a celor prea înclinaţi a face planuri de căsătorie şi este complet nevinovată.

— Nevinovată pe naiba! Nu pot să cred. Trebuie să fie deja înţelese. Nici nu ştii ce amănunţit era totul; eu ţi-am redat doar în linii mari!

— Eu totuşi cred că…

— Eşti părtinitoare, probabil pentru că sunteţi de acelaşi sex. Acum, aş vrea să continuăm, te rog.

— Aşadar, ce intenţionezi să faci? întrebă ea speriată.

Oricum, nu se punea problema de nicio explicaţie acum; era obosit, supărat şi, pe deasupra, îl durea şi braţul.

— Cum, ce intenţionez să fac? Să-i spun să nu vină, bineînţeles. Să-i spun că postul e ocupat, să se-nveţe minte! Ca să-ţi dovedesc că este vorba de o conspiraţie, am auzit-o pe mama spunându-i lui Di s-o sune pe Brigid, care e încă în Wellington, ca s-o anunţe pe această domnişoară St. John să scrie o scrisoare prin care să solicite postul, ca şi cum ar fi auzit despre aceasta de la o prietenă. O sfătuiau să scrie că e obişnuită cu singurătatea, că ştie să călărească şi tot felul de alte lucruri… Ceea ce a şi făcut. Uite scrisoarea, citeşte-o şi tu.

Marilla îşi aruncă formal o privire asupra scrisorii în care se regăseau atât de bine instrucţiunile transmise prin Elfreda. Căzuse într-adevăr în cursa care i se întinsese.

— De ce nu le-ai înfruntat pe loc? Asta le-ar fi determinat să renunţe.

— Nu le cunoşti pe mama şi pe sora mea! Sunt îngrozitor de încăpăţânate când îşi pun în minte ceva, dar… le iubesc enorm, deşi nici eu nu ştiu de ce. Nu pot să înţeleagă că sunt foarte fericit aşa; nu spun că nu mă voi căsători niciodată. Recunosc, au fost câteva fete care au făcut ca inima mea să bată mai tare, dar cu niciuna din ele n-aş vrea să-mi petrec restul vieţii. Părinţii mei pe de-o parte şi Di şi Donal, pe de alta, au căsnicii atât de fericite, încât nu pot concepe că şi viaţa în afara căsniciei merită trăită. M-am înfuriat grozav, dar nu puteam să declanşez un scandal în familie chiar înaintea plecării părinţilor mei. A urmat telefonul vărului lui Donal… înainte să plece, Di a spus aşa, cu totul întâmplător, că Brigid Granville auzise de o profesoară care ar vrea să fie guvernantă un timp şi că i-a spus lui Brigid **s-**o roage să depună cerere. Pe mine mă ruga fie **s-**o sun pe respectiva, fie să-i scriu că am fi încântaţi **s-**o angajăm începând din luna februarie. Să creadă ele!

— Nu crezi că se va strica relaţia dintre tine şi sora ta dacă treci peste hotărârea ei?

— O să se-nveţe minte să nu mai ia hotărâri fără ştirea mea.

— Presupun că intenţia ei a fost bună.

— Uite ce e, nu-ţi cer sfatul; vreau doar să-ţi dictez scrisoarea.

— Scuză-mă. Mă gândeam doar că e păcat să te certi cu sora ta.

— Ne-am certat toată viaţa, pentru că amândoi suntem firi impulsive. Apoi, Di râde şi se calmează. Şi în niciun caz n-am să mă cert cu mama, care e la capătul celălalt al lumii. Dar nu voi admite venirea acelei creaturi aici. Mi-ar fi imposibil să mă port firesc cu ea; m-aş simţi hăituit.

Marilla se simţi îngrozitor de umilită. Mai întâi trebuise să fugă de o hoardă de pretendenţi, iar acum acuzată că nu urmăreşte decât să-şi găsească un soţ. Oricum, nu va mai putea rămâne la ferma de la Blue Canyon, cea mai minunată vale din câte văzuse.

Termină de scris scrisoarea. Ce vor crede părinţii ei văzând-o: adresată ei şi scrisă de ea însăşi? Va trebui să găsească o soluţie, dar care? Nu le putea scrie, pentru că numele i-ar fi atras atenţia lui Rufus. Poate că va găsi mâine câteva momente în care să poată telefona la Wellington de la poştă.

Termină de scris şi anunţul. Noroc că nu avea destinaţia North Island, ca să-l citească întâmplător Elfreda sau doamna Granville. Drăcuşorul din mintea ei zâmbi cu şiretenie: sigur, o altă fată va citi anunţul şi va veni şi culmea ar fi ca acest Rufus arogant şi sigur de sine să se îndrăgostească de ea. Asta l-ar învăţa minte!

În orice caz, situaţia ei era extrem de delicată. Niciodată n-ar crede-o că nu a avut niciun amestec în toată această poveste.

De fapt, nu mai conta; se sfârşise totul. Mai erau şi alte locuri de muncă. Acum nu-şi dorea decât să plece de acolo cât mai repede. Spera să poată părăsi ferma a doua zi după-amiază sau, în cel mai rău caz, după încă o noapte petrecută acolo, în zorii zilei următoare, fără ca Rufus Sinclair să afle vreodată că Eleanor St. John venise la el, îl cunoscuse şi plecase. Păcat însă că nu va afla niciodată că nu avusese nici cea mai vagă intenţie de natură matrimonială în legătură cu proprietarul fermei Canionul Albastru!

Capitolul 4

Bătuse de unsprezece când începură să se pregătească de culcare.

— Am să-ţi fac un ceai acum, spuse Marilla; eşti epuizat.

— Şi tu trebuie să fii tot atât de obosită şi, în plus, eşti şi într-o casă străină.

Abia începuse să fiarbă apa, când apăru Anne într-o

cămaşă lungă de noapte cu guler de dantelă, având un aer de heruvim.

— Ce e? mormăi unchiul ei.

— M-am gândit că trebuie să-ţi spun că se simte furtună în aer.

Marilla se aştepta la o reacţie uşor dispreţuitoare din partea lui Rufus, dar acesta păru doar surprins.

— Şi cum de-ai ieşit afară s-adulmeci?

— Am avut un vis minunat care ar putea alcătui un capitol grozav pentru cartea mea, aşa că m-am dat jos din pat ca să-l scriu; pentru asta, a trebuit să merg în sala de studiu. Luna strălucea prin fereastră, dar arăta cam ciudat: foarte albă, cu dungi de nori. Mi-a dat pur şi simplu fiori şi m-am gândit că şi Johana mea ar putea simţi la fel, aşa c-am ieşit pe terasă ca s-o văd mai bine şi s-o pot descrie şi cu ocazia asta am simţit în aer furtuna.

— Vin acum. N-am ascultat buletinul meteo, pentru că scriam o scrisoare. Ştii, pare incredibil, se adresă el Marillei, surprinzându-i figura uimită, dar s-a întâmplat atât de des, încât acum nu ne mai permitem să tratăm cu uşurinţă orice avertisment. Şi străbunica ei avea acest har. Când Anne ne-a prevenit prima dată, n-am crezut-o; şi nu era vorba de o furtună obişnuită, ci de una absolut spectaculoasă.

Marilla îi urmă pe terasă. Înainte ca Rufus să se uite prin binoclu, adulmecă şi el aerul.

— Nu se simte zăpadă, nu-i aşa, Anne?

— Nu, e doar un miros ciudat.

— Sunt nori deşi pe alocuri, mai ales pe Big Top. Câteodată avem furtuni cu descărcări electrice şi perturbaţii violente în magnetismul terestru explică el din nou Marillei. Sper să nu fie şi acum una, pentru că s-ar umfla apele între intrarea în Canion şi Şoseaua Matukituki şi am rămâne izolaţi. Totuşi, de obicei nu avem inundaţii aici; toate apele se varsă în râul Albastru, nu departe de aici.

— Dar stăvilarul care nuse-nchide, de lângă casa veche?

— Ai dreptate. Trebuie să punem o bară. Deşi… tu şi domnişoara Sinjin veţi face asta; eu nu vă pot ajuta. Hai să mergem.

Coborâră de pe terasă pe o alee pavată cu bucăţele de cuarţ ce străluceau în lumina lunii şi mărginită de boscheţi cu flori parfumate.

Stăvilarul atârna **într-**o balama. îl ridicară şi**-**l fixară cu o bară metalică.

— Acum, să mergem înăuntru să-ncercăm să reparăm încuietoarea.

În casa veche nu era deloc mirosul de mucegai la care te**-**ai fi aşteptat. Ar fi putut fi încă folosită în întregime, nu numai sala de studiu. Era acolo un dormitor, menţinut exact ca la început, cu patul solid acoperit cu o cuvertură albă împletită şi cu dantele pe perne, un birou, o oglindă **într-**un stativ şi două candelabre demodate emailate.

Marilla simţi un ciudat regret la gândul că nu va avea niciodată ocazia să i se arate toate obiectele de familie care făceau istoria acelei case cu veche tradiţie, ca şi cum i**-**ar fi fost refuzat accesul la o comoară.

— Acum ne putem întoarce, propuse Rufus când terminară mica reparaţie. Stai puţin în bucătărie, ca să te încălzeşti, înainte de a merge la culcare, păpuşă!

— Mie îmi e foame tot timpul, spuse Anne, ajunşi în bucătărie, unde acceptă încântată invitaţia unchiului ei de a mânca din porţia de pâine prăjită pe care Marilla i**-**o pregătise pentru ceai.

— Asta aşa e, încuviinţă Rufus, deşi nu **s-**ar spune, după cât e de subţire.

— Sunt tare ca o cizmă veche: numai fibră şi muşchi.

— Şi lăudăroşenie; nu uita asta. Şi acum, la culcare.

— Aş mai fi vrut să**-**mi pregătesc încă o felie.

— În niciun caz! interveni Marilla înainte de a**-**şi da bine seama ce face. Nu vei mai putea dormi după aceea.

— Eşti profesoară? întrebă Anne zâmbind strengăreşte. Aşa pari, după cum vorbeşti.

— Da. Marilla izbucni în râs. Nu prea pot **s-**ascund.

Ar fi trebuit să-l las pe unchiul tău să vorbească.

— Mă bucur că am un sprijin moral. Ştiu eu bine cu cine avem de-a face. Uită-te la ea, deja are o figură cât se poate de vioaie şi, dacă nu suntem vigilenţi, acum începe să ne povestească aventurile Johanei din primul capitol. E un an de când scrie această povestire; bănuiesc că vor fi în final cel puţin cinci volume. Şi acum, gata, la culcare. Domnişoară Sinjin, lasă aşa cum sunt farfuriile astea. Ştii unde îţi este camera.

Era lângă cea a fetelor.

— Pune o pernă lângă tine, ca să-ţi poţi sprijini braţul, mai spuse Marilla când Rufus se-ndrepta spre camera lui, la etaj.

Marilla era îngrozitor de obosită şi nu se putea elibera de acel sentiment de regret apăsător. Copiii o cuceriseră de la început. Ar fi fost foarte interesant să facă lecţii cu ei; erau dornici de cunoaştere, aveau propriile lor plăceri şi o anumită filosofie de viaţă şi siguranţă de sine, ca urmare a existenţei izolate pe care o duceau. Degeaba; Rufus Sinclair n-ar crede niciodată că n-a ştiut nimic de planul pus la cale de mama şi sora lui, că n-a ştiut nici măcar de existenţa lui. Ar putea chiar să bănuiască venirea ei gândită astfel încât să-l găsească singur. Şi acum, după ce-i dictase scrisoarea, furia lui ar fi fost şi mai mare.

Ah, trebuia să-nceteze să se mai tortureze cu aceste gânduri. Va da anunţ în ziare şi era imposibil să nu găsească şi alte ferme, poate chiar în apropiere de Muntele Cook, atât de drag inimii ei şi, în orice caz, fără burlaci şi, ideal, fără televiziune.

Era cald şi bine în pat, perna tocmai cum îi plăcea ei, aerul de munte, tare, cu mireasmă de păşune cu flori… Marilla alunecă de pe norul pe care plutea, **într-**un abis de întuneric şi linişte.

Se trezi după câtva timp, nedumerită, în mijlocul unui vacarm îngrozitor: munţii parcă erau zguduiţi din temelii, iar camera era luminată de fulgere cu sclipiri ameninţătoare, ca apoi să se scufunde în întuneric şi iar să se aprindă ca de o vâlvătaie galben-verzuie. Sări din pat,

îmbrăcă repede un halat agăţat la uşă şi se repezi la fereastră, să vadă ce se-ntâmplă.

Întregul cer parcă luase foc: furtuna cu descărcări electrice, anunţată de Anne, se juca pur şi simplu cu munţii.

Se auzi zgomot de paşi şi cei trei copii năvăliră în camera ei, aprinzând lumina, fără a părea speriaţi.

— Ce v-am spus? întrebă Anne cu un aer satisfăcut.

— De-abia aştept să-i povestesc lui mami şi lui tati! Asta este cea mai rea din câte îmi amintesc! spuse Jane, cu ochii strălucind de plăcere.

— Ah, ce frumuseţe! Priviţi la ăsta… galben şi verde fluorescent… ca nişte proiectoare! exclamă Anthony entuziasmat.

Apăru şi unchiul copiilor la uşă, cu părul ciufulit.

— Uită-te şi tu ce-ai făcut, Anne! Domnişoară Sinjin, ce noapte ai! Cred că eşti fericită că locuieşti la oraş. În Wellington nu sunt furtuni atât de violente.

— Nu, în Wellington rămânem doar fără acoperişuri la case, nu ne bucurăm şi de artificii. Aveţi adesea asemenea spectacole? Dinţii îi clănţăneau puţin, deşi nu putea să nu recunoască măreţia spectacolului.

— Nu-mi amintesc să mai fi fost vreo furtună de asemenea amploare. Sper din tot sufletul să se oprească mai repede, înainte de a doborî cablurile electrice sau telefonice.

Era un vuiet de nedescris, preluat şi amplificat din defileu în defileu, din coastă în coastă, din prăpastie în prăpastie, ridicându-se din albiile râurilor şi prăvălindu-se din nou cu forţă înzecită.

— Nu-mi mai place! izbucni Jane, îngropându-şi faţa în halatul Marillei.

După o secundă se apropie şi Anne şi-şi strecură mâna în mâna acesteia. Chiar şi Anthony rămase puţin pe gânduri.

Încă un crescendo înfiorător culminând cu un trăsnet, apoi o linişte de parcă pământul şi-ar fi tras răsuflarea şi imediat – cel mai îngrozitor ropot de ploaie pe

care Marilla îl auzise vreodată, ca şi când în locul acoperişului ar fi fost o nicovală în care se bătea în ritm drăcesc.

Nu mai vorbiră, pentru că oricum nu **s-**ar fi auzit. Rufus le făcu tuturor semn să**-**l urmeze şi**-**i conduse în bucătărie unde, aşa cum putu cu o mână, potrivi flacăra aragazului la o intensitate mai mare, puse ibricul pe foc şi spuse fetelor să scoată ceştile, după care se aşezară toţi în jurul mesei, aşteptând, la o cafea, ca furtuna să se mai potolească.

— E o rupere de nori, spuse Rufus.

— Nu vom putea pleca mâine, nu-i aşa? întrebă Marilla. E imposibil de trecut apa.

— E deja „mâine”, **s-**ar putea spune; e ora trei. Mă tem că păţania de ieri ţi**-**a stricat vacanţa. Eşti blocată aici.

— Nu mă gândeam acum la vacanţă, ci la degetul tău. Ai nevoie de intervenţia unui medic.

— Am păţit eu lucruri şi mai grave. Să sperăm că va trece, deşi tare mă tem să nu rămân cu un defect permanent la mână.

— Nu cred… şi, oricum, chirurgia modernă face minuni.

Dură o oră până când zgomotul încetă. Încă mai ploua, dar nu atât de dezlănţuit. Copiii, care începuseră să moţăie, fură trimişi la culcare.

— Am să mă îmbrac, spuse Rufus când rămaseră singuri. Cum se luminează, trebuie să ies să verific ce stricăciuni **s-**au produs. N**-**am vrut să spun nimic în faţa copiilor, pentru c**-**ar fi fost în stare să rămână şi ei treji. Du**-**te şi încearcă să mai dormi puţin.

— Cred c**-**ar trebui să rămân să**-**ţi fac măcar câte o cafea, dacă nu te pot ajuta altfel. Nu**-**mi place deloc cum arăţi.

— Pe bună dreptate, se amuză el; nu m**-**am considerat niciodată un bărbat frumos. Cred că ăsta e şi motivul pentru care mama şi Di încearcă desperate să mă vadă însurat… Voi verifica din când în când camerele. Cu puţină atenţie, **s-**ar putea împiedica producerea unei

pagube de sute de dolari ca urmare a infiltrării apei. Mama a schimbat tapetul chiar înainte să plece… Sper ca furtuna să nu fie mediatizată în străinătate; n-aş vrea ca părinţii să-şi facă griji. Mai întâi merg în vizită la rudele lui Donal, în Canada, apoi se duc la Londra, unde soţul celeilalte surori, Kathleen, care e deja medic, face nişte cursuri postuniversitare. Deşi lui Kathleen îi place la Londra, îi e dor de casă, de aceea mama a hotărât să treacă pe la ea. Cât despre Di şi Donal, urmează să se mute dintr-o zi în alta în noua casă. Covoarele sunt deja întinse, mai trebuie doar agăţate perdelele şi aranjată mobila, dar Di vrea să se ocupe ea însăşi. Cred că această apropiată mutare a determinat punerea la cale a hidosului plan având-o ca protagonistă pe cea pornită la vânătoare de soţ! Ei, trebuie să-mi pun pe mine ceva mai potrivit, dacă va fi cumva nevoie să evacuez apa.

— Nu ezita să strigi după ajutor dacă nu reuşeşti să-ţi pui cămaşa. Mă-ndoiesc că mâna asta uriaşă, cu atele şi bandaje va încăpea pe mânecă.

După care merse şi ea să se-mbrace, revenind în scurt timp în bucătărie, purtând pantaloni, ţinând în mână o cămaşă gen jachetă. Marilla trebui să taie manşeta la cusătură şi, după ce braţul intră cu greu, îl închise la nasturi şi-l ajută să-mbrace o vestă. Părând epuizat din cauza durerii, Rufus se aşeză puţin pe scaun; se ridică după câteva clipe şi aduse o carte de medicină.

— Am impresia că nu e fractură, ci doar o dislocare, aşa că încerc s-aşez oasele la loc. E exclus s-ajung la doctor în următoarele două sau trei zile.

— Dacă începe din nou să sângereze, voi face un nou bandaj. Nu-l întrebă însă dacă are idee cât de dureros va fi…

— Din fericire, nu pari a fi genul care să se piardă uşor. Poate c-am fost dur cu tine, dar mi-ar fi fost mai greu dacă n-ai fi fost aici.

Deşi remarca lui îi făcu plăcere, Marilla nu comentă nimic, ca şi cum nici n-ar fi auzit-o.

— Palpează uşor şi cu atenţie şi, dacă simţi c-ar fi

ceva rupt, renunţă.

Desfăcu bandajul şi îndepărtă atelele, scoţând la iveală masa de carne învineţită, umflată, cu sânge coagulat. Rufus procedă cu prudenţă, **câştigându-**i admiraţia: Marilla dispreţuia bărbaţii care făceau paradă de duritate şi bravau în faţa unei femei.

— Mai bine uită-te în altă parte; nu e o imagine prea plăcută. Am să încerc să trag puţin.

— Ba nu, mă voi uita; câştig experienţă şi nu se ştie dacă nu pot fi de folos.

— Eşti la fel de însetată de sânge ca şi copiii. Acum…

Împinse, scoase un geamăt cumplit şi-n secunda următoare se prăbuşi de pe scaun, pe podea, ca o masă inertă.

Speriată, îl răsuci pe o parte, ca să-i elibereze braţul, apoi încercă să se liniştească şi să-şi adune gândurile. Leşinul îi fusese provocat de durerea cumplită, dar în curând avea să-şi revină.

Brusc, îi veni o idee. Dar… să-ndrăznească **s-**o pună în aplicare? De fapt, acelaşi lucru încercase şi el să facă. Îi luă mâna şi palpă cu atenţie: nimic nu indica o fractură. Însemna că, într-adevăr, se produsese doar o dislocare. Strânse din dinţi, prinse bine, trase puţin spre ea, apoi împinse înapoi; se auzi un pocnet caracteristic care anunţa revenirea oaselor la locul lor. Abia atunci simţi că i se face rău: dacă a cauzat un rău iremediabil, dacă se-ntâmplase ceva cu ţesuturile sau muşchii din jurul rănii? Trebuia acum să-ncerce să-l readucă în simţiri, dar cum să-l ridice? Era foarte înalt şi musculos. Dac-ar putea să-l sprijine de scăunelul din apropiere… întinse o mână spre acesta, **sprijinind** a-i cu cealaltă capul care îi atârna inert şi care căzu la pieptul ei. Cu un efort îngrozitor, reuşi să-l ridice puţin, mişcare bruscă în urma căreia Rufus se trezi.

— Ce se-ntâmplă?

Marilla îşi slăbi puţin strânsoarea şi-şi întoarse faţa spre el; erau la un centimetru unul de celălalt. Încet, încet, privirea i se limpezi şi se umplu de mirare: pesemne uitase complet de ea, dar în câteva clipe deveni complet

conştient.

— Dumnezeule! Până la urmă, tot am leşinat! Acum, trebuie luat totul de la început.

— Am împins eu oasele la loc; sper să fi făcut ceea ce trebuie.

Pesemne că încă nu era pe deplin conştient, pentru că mai stătea aşa, cu capul rezemat de umărul ei, apoi închise ochii.

— Rufus, nu leşina din nou, cel puţin până te aşez pe scaunul ăsta…

— Nu ştiu… e bine aici. Ce poate oferi un scaun comparativ cu tine? Vorbea încet, neclar.

— Of, Doamne! Acum deliriază! Rufus! Ajută-mă! Mă auzi? Trebuie s-ajungi pe scaunul ăla ca să pot să-ţi împing capul în jos, dacă mai leşini o dată. Hai, sus!

— Îngrozitor, mormăi el. De ce să mă-mpingi?

— Deliriază… Rufus! Să ştii c-am să te zgâlţâi, indiferent dacă îţi place sau nu.

Se părea că tonul ei îşi făcuse efectul: Rufus deschise ochii, se sprijini pe mâna validă şi cu ajutorul Marillei, se ridică pe scaun.

— Mi-am revenit, spuse el după câteva clipe. Chiar ai spus că mi-ai aşezat oasele la loc, sau am visat?

— Da; s-a auzit un zgomot care pare să fi confirmat. Cum e? Nu, nu mişca mâna… să nu leşini din nou.

Prea târziu – deja făcuse câteva mişcări.

— Bravo! Ai reuşit. Şi acum doare, dar înainte era insuportabil.

Marilla îi mai făcu o cafea.

— Îţi ţin eu ceaşca; s-ar putea ca reflexele să nu-ţi funcţionezxe foarte bine şi nu e cazul să scapi ceaşca din mână şi să te frigi. Bea.

— Da, doamnă profesoară, spuse Rufus, prinzând şi el ceaşca peste mâna ei şi începând apoi să povestească fel de fel de întâmplări.

Marilla îl lăsă să vorbească, fiind convinsă că-i face bine şi că astfel mai uită de durere. îl instală într-un fotoliu mai confortabil, punându-i o pernă sub braţ şi

obligând-l să-şi întindă picioarele pe un scăunel pe care-l văzuse în vestibul.

— Eşti mai rea ca mama! Nu mi-aş fi închipuit că voi sta vreodată cu picioarele pe taburetul pe care numai bunica îl folosea în acest scop.

— Nu-nţeleg de ce s-a demodat acest obicei – e extrem de comod să stau aşa. Poţi să şi dormi puţin; odihnit, vei face faţă mai uşor la ceea ce te aşteaptă.

— Bine, dar vrei, te rog, să mă trezeşti peste o oră? Trebuie să semnalizez oamenilor mei.

— Bine. Voi verifica între timp să nu se fi infiltrat apă înăuntru.

Rufus adormi înainte ca ea să iasă din cameră.

Nu pătrunsese apă decât într-un colţ, în partea de jos a unei verande mici. Peretele nu era acoperit cu tapet acolo, ci doar cu vopsea, aşa că paguba nu putea fi foarte mare. Puse un prosop ca să absoarbă apa, luă un hanorac din cuier şi o lanternă şi ieşi. Observă imediat ce s-ntâmplase: grătarul în care apa trebuia să se scurgă fusese înfundat de frunzele pe care furtuna le îngrămădise acolo ca pe un covor gros. Nu era nevoie să-l trezească pe Rufus; îndepărtă imediat frunzele şi apa putu să se scurgă nestingherită, căzând din belşug peste picioarele ei. Intră în vârful picioarelor, îşi puse şosetele la uscat şi se-ncaltă cu o pereche de papuci, apoi, fix peste o oră, îl trezi.

— Umflătura s-a redus considerabil, ceea ce înseamnă că am procedat bine, anunţă ea.

Rufus părea uşurat şi foarte recunoscător.

— Perfect. Bandajează-mă din nou. Pe urmă, va trebui să vii cu mine. Dincolo de grajduri este un turn, construit de primul Sinclair stabilit aici, de unde se poate vedea şi Muntele Aspiring şi lacul, în dreapta.

Echipată cu manta impermeabilă şi cizme, Marilla îl urmă, la lumina lanternei, până la un grajd dinăuntrul căruia o scară ducea într-un turn.

— De asta au numit copiii Dealul Farului?

— Da. Jane i-a pus acest nume, închipuindu-se eroina din romanul cu acelaşi nume, tot aşa cum Anne se

vrea Anne din „Casa Verde”. Cred că ai citit cărţile. Sunt preferatele mele.

Marillei îi făcea plăcere să afle că şi el citise cărţile lui L.M. Montgomery.

Când ajunseră în foişorul cu patru ferestre pătrate, unde o lampă electrică puternică atârna din tavanul cu boltă, Marilla avu ciudata impresie că mai văzuse undeva acel loc. Apoi, înţelese: unul din desenele din cărţile pentru copii ale Elfredei îl reproducea exact. Şi când se gândea că, în toţi aceşti ani, crezuse că desenele erau pur imaginare… Biata Elfreda, posibil că ascunsese adânc în sufletul ei secretul.

— Fereastra aceea, de la care se vede lacul, dă şi spre Drumul Canionului. Dacă e cineva la cabane, e regulă să se trimită un semnal de verificare înainte de a se face zi, pentru a se vedea dacă totul e-n regulă. Aceea e cabana numărul trei; vezi că au pus la fereastră un felinar de vânt, aşteptând-se să iau legătura cu ei. Bănuiesc că nici ei n-au dormit prea mult; sunt paturi suprapuse şi cel de deasupra este la mică distanţă de acoperişul de tablă – îţi dai seama ce zgomot infernal trebuie să fi făcut ploaia.

În timp ce-i explica, Rufus se urcă pe masa de sub lampă şi, cu ajutorul Marillei, acoperi succesiv, cu o pânză, spectrul luminos, semnalizând că totul e în regulă şi primind la rândul său, mesaje de acelaşi tip.

Marillei i se părea, deşi primitiv, fascinant şi eficient.

La aproximativ o jumătate de oră după ce se întoarseră acasă, întunericul începu să se risipească şi ploaia încetă complet.

Capitolul 5

Spre surprinderea Marillei, zorii încercau să compenseze iadul stihiilor nopţii cu splendoarea unui peisaj calm şi pastelat.

— Zăpada va începe să se topească, spuse Rufus privind pe fereastră. Până acum stătea bine prinsă de stânci, dar, după trosniturile pe care le-am auzit azi-noapte din direcţia Canionului, este foarte posibil să înceapă ceva asemănător unei avalanşe.

— Crezi că ai pierdut multe vite?

— **S-**ar putea să avem ceva pierderi, dar nu ca în timpul căderilor masive de zăpadă. De obicei, animalele se adăpostesc şi ploile torenţiale nu le afectează foarte mult. Asta nu înseamnă că nu avem pagube în alte părţi **–** slavă Domnului, va fi destul de reparat. Din fericire, mi**-**ai redat posibilitatea de a**-**mi putea folosi cât de cât mâna. De asemenea, e aproape un miracol că încă mai avem electricitate şi mai funcţionează liniile telefonice, dar oricând ne putem aştepta să se întrerupă din cauza inundaţiilor. Dacă ar fi fost şi rafale puternice de vânt, lucrul acesta **s-**ar fi întâmplat deja. Voi telefona la Wanaka şi poţi suna şi tu acasă să anunţi că e posibil să nu ajungă niciun fel de corespondenţă timp de câteva zile. Presupun că, în maximum două zile, vom putea trece vadurile spre Şoseaua Matukituki, dar trebuie **s-**aştepţi mecanicul să**-**ţi repare maşina. Ar fi bine să vorbeşti cu ai tăi.

Marilla îngheţă. Ce**-**ar putea spune dacă Rufus ar rămâne undeva de unde ar auzi**-**o?

Rufus anunţă la Wanaka starea de lucruri de la Canionul Albastru, ceru informaţii despre alte zone afectate, apoi hotărî să trimită două telegrame: una domnişoarei St. John, căreа**-**i spunea că regretă, dar postul ei era deja ocupat şi cealaltă, mai lungă, adresată surorii lui, prin care**-**i spunea să nu se îngrijoreze dacă aude ştiri despre o furtună neobişnuit de puternică.

— Acum merg să văd ce **s-a** întâmplat cu stăvilarul, spuse el întorcâ**ndu-**se spre Marilla. Nu vrei să dai telefon în acest timp? Şi… nu suna cu taxă inversă; îţi datorez onorariul pentru consultaţia de care m**-**ai scutit.

Marilla fugi imediat la telefon, ca să sune nu acasă, ci la Elfreda, pentru că ea trebuia să ştie de complotul pus la cale şi tot ea putea să**-**i explice şi mamei sale.

Ce noroc, să obţină legătura atât de repede!

— Elfreda, nu vreau să vorbesc mult, ca să nu fiu auzită. Sunt la Canionul Albastru şi, din cauza unei furtuni, suntem izolaţi de Wanaka. Cei de aici nu ştiu cine sunt. Să**-**ţi explic în câteva cuvinte… Când termină, mai adăugă:

Situaţia aceasta nu va mai dura mult, dar domnul Sinclair se aşteaptă ca nici liniile telefonice să nu mai funcţioneze; de fapt, el a sugerat să sun. Mama ar fi vrut să afle mai multe amănunte şi mă tem că nu pot vorbi… Vreau să plec fără să se afle cine sunt şi să nu-l mai văd niciodată pe Rufus Sinclair. Ai grijă, să nu te-audă mătuşile când vorbeşti cu mama. Spune-i să nu telefoneze aici sub niciun motiv; o sun eu după ce ajung la Wanaka.

— Ce distracţie grozavă!

— Distracţie? E un iad.

— Ei, ce părere ai de Canionul Albastru? întrebă în continuare Elfreda, ca şi când nici n-ar fi auzit.

— E o lume de basm, având ceva din puritatea începuturilor… Ăă… uite, a venit şi domnul Sinclair. Trebuie să-ţi spun că sunt şi trei copii minunaţi aici… Da, nu-ţi face griji în privinţa mea. Plec imediat ce apele revin în matca lor. Ce-ai spus? Da? Ar fi posibil? Minunat! Da, stau câteva zile în Wanaka înainte de a pleca mai departe. Acum trebuie să închid. Pa!

— Bănuiesc că urmează micul dejun, i se adresă ea.

— Da. Uite, vin şi copiii. Direct la baie cu voi!

— Mă gândeam să ies în curte să văd ce e de făcut, cât se poate de repede… încercă Anthony să se eschiveze.

— Spălatul nu-ţi ia decât jumătate din timpul pe care-l pierzi cu micul dejun şi presupun că nici nu te gândeşti să sari peste acesta… După ce mâncăm, am nevoie de toţi afară, inclusiv de domnişoara Sinjin.

— Sună cam ciudat să i te adresezi aşa, din moment ce o pui la treabă, remarcă Anthony.

— Ai dreptate. Atunci… mai dă-mi, te rog, o cană cu ceai, Marilla din Casa Verde. Şi spune-mi şi tu pe nume, Rufus.

— N-aş putea să-ţi spun Matthew, din moment ce trăim romanul? Doar acesta era numele fratelui Marillei.

Hohotele de râs ale copiilor o uimiră.

— Chiar îl cheamă Matthew! Rufus Matthew! strigară ei în cor, arătând cu degetul spre el.

— Cu un păr ca al meu, mi se potriveşte mai bine

Rufus. Dar, mai bine să nu mai vorbrim despre această culoare…

— Marilla, ai fraţi? întrebă Anne. Nu **s-**au amuzat niciodată pe seama ta?

— Cum să nu! Am doi fraţi; mă strigau Morcoveaţă.

— Mai curând mie mi **s-**ar potrivi acest nume, nu ţie, cu aşa o nuanţă frumoasă de arămiu.

— Exact cum e crupa unui cal de Hereford în bătaia soarelui, spuse Tony.

— O iau ca pe un compliment; caii de Hereford sunt preferaţii mei, râse Marilla. Şi acum, la treabă.

Pământul era îmbibat cu apă, dar fiecare frunză din fiecare copac răspândea frumuseţe în sclipiri de argint şi de cristal. Chiar şi stâncile păreau să strălucească, iar aerul era plin de susur de ape şi cântece de păsări.

— Din fericire, există acest sistem natural de drenaj, altfel ar fi îngrozitor **într-**o astfel de situaţie, închişi aici, în vale.

— Cred că bărbatul Magnus, primul Sinclair care **s-**a stabilit aici, a ştiut foarte bine ce face. Sigur, am mai avut mici alunecări de teren după ploi torenţiale, dar ar trebui să cadă un munte întreg pentru a bloca aceste guri de vărsare.

Munciră din greu toţi cinci, făcură o pauză pentru cafea şi biscuiţi, apoi se**-**ntoarseră să continue, de data aceasta pe şoseaua spre Wanaka.

— E o viroagă, în spate, spuse Rufus. Aş vrea să văd dacă vitele de acolo, de sus, au păţit ceva. Se poate ajunge cu maşina până în apropiere, dar e o porţiune pe care trebuie **s-**o parcurgem pe jos; va fi destul de greu, pentru că pământul e desfundat. Nimeni nu trebuie **s-**o ia singur înainte.

Marilla conduse maşina, îndrumată de Rufus.

— Viroaga Horo este următoarea; apa se varsă în Waihemo, nu în râul Albastru.

— Şi ce**-**nseamnă Horo?

— „Alunecare de teren”; este singurul teren instabil de aici.

— Încă n-am văzut Râul Waihemo, spuse Marilla. Hemo… nu-nseamnă „care dispare”? Tocmai am început să învăţ limba maori, ca mai târziu să pot **s-**o predau. Apa care dispare… se numeşte aşa pentru că nu poate fi văzută din valea unde e ferma?

— Nu chiar, deşi ar fi putut fi o explicaţie. Numele se referă la faptul că apa dispare în râu când se termină fluxul, Waihemo nu se varsă în Lacul Wanaka şi nici în mare. Legenda spune că, acum mult timp în urmă, Waihemo a dispărut şi lacul în care se varsă aproape secase; apoi, deodată, cursul de apă reapăru.

— Ai fost vreodată la lac?

— O singură dată, împreună cu tata şi un grup de alpinişti. E foarte greu de ajuns, dar merită. E aproape o pădure primordială, neatinsă de mâna omului. Mi-am dorit mult să mai merg încă o dată, dar n-am avut niciodată timpul necesar. Tony, aj**ut-**o pe Marilla. Eu nu pot, cu o singură mână validă. Panta e abruptă şi alunecă. Ţine-te de fucsii.

Într-adevăr, fucsiile noduroase şi puternice îi ajutară să parcurgă ultima porţiune. Fetele mergeau lângă unchiul lor, **sprijinindu-**l din când în când. Ei trei ajunseră primii pe platou şi ceva în modul în care rămaseră acolo, împietriţi, atrase atenţia Marillei şi a lui Tony. Când se alăturară şi ei primului grup, reacţia lui Tony exprima aceeaşi surprindere ca şi a celorlalţi, pe care Marilla, văzând acele locuri pentru prima dată, nu o prea înţelegea.

— Dumnezeule! A dispărut! Nu numai Dealul Bastion, dar şi râul; au dispărut cu totul, spuse Rufus încet.

Era alb la faţă şi părea şocat. Privea spre nord, spre sud, spre est, căutând, evaluând, încercând să-nţeleagă acea enormitate petrecută care părea de neînţeles.

— Nu-mi place, spuse Anne, aproape tremurând. A fost întotdeauna aici; acum unde e?

— Tocmai asta e: unde e? Toată apa aceasta a coborât, măturând totul în cale. Asta cred c-am auzit, dar din cauza zgomotului ploii, nu mi-am dat bine seama că era vorba de o alunecare de teren.

— Cum putem afla unde a dispărut? întrebă Jane, cu obişnuitul ei simţ practic.

Era firesc, de altfel: erau copii crescuţi în aceste ţinuturi sălbatice, obişnuiţi cu stihiile naturii, obişnuiţi să se bazeze pe propriile lor forţe.

— Waihemo venea şerpuind de acolo, începu Rufus să explice Marillei, arătând în direcţia respectivă, apoi o lua spre sud-vest, ocolea Dealul Bastion… numai că Dealul Bastion nu mai e acum. Un mod de a încerca să descoperim ce s-a întâmplat cu râul, este s-ascultăm. Anne, tu auzi cel mai bine. Dacă nu, va trebui să ne urcăm mai sus.

Ascultară toţi încordaţi, dar Anne percepu o secundă sau două înaintea lor; se-ntoarse şi arătă cu un deget mic, undeva în spate, acolo unde se afla Şoseaua Canionului Albastru, deşi nu se vedea.

— Nu, nu e posibil, spuse Rufus. Poate ţi se pare din cauza debitului crescut din Râul Albastru. Tăcu, ascultând în continuare, apoi încuviinţă din cap. S-ar putea să ai dreptate… E puţin mai la est decât Râul Albastru. Încet, băiete, continuă el, întinzând mâna ca să-l oprească pe Tony, gata s-o pornească în fugă. Doar nu e cazul să declanşăm o alunecare de teren, nu se ştie dacă pământul s-a fixat. Trebuie să văd unde s-a dus toată această apă, ca apoi să raportez. Va fi îngrozitor lângă stâlpii de telefon, aşa că e mai bine să rezolvăm cât mai repede. Veniţi toţi

— E mai bine să vă am sub supraveghere. Dar când spun să vă opriţi, vă opriţi imediat, fără să mai faceţi un singur pas. Aţi înţeles?

Înţelegeau foarte bine, marcaţi de grozăvia situaţiei.

— E aproape sigur că a luat-o spre Râul Albastru, nu-i aşa, unchiule? întrebă Tony.

— Da; există o speranţă foarte slabă să fi ocolit prin viroaga Leap Frog, dar mă-ndoiesc.

— N-ar fi rezolvată problema dacă ar intra într-adevăr într-un alt râu? Adică, n-ar mai bloca drumul, spuse Marilla.

— Dacă în caz s-a întâmplat aşa, înseamnă că a

înghiţit deja drumul.

Douăzăci de minute mai târziu, ajunseră în punctul de unde se putea vedea; tăcuţi şi înspăimântaţi, se opriră şi rămaseră nemişcaţi în faţa spectacolului ce li se oferea; Waihemo se vedea ca o masă de apă învolburată şi înspumată care rostogolea stânci şi copaci, năvălind de acolo de unde cu o zi în urmă nu era decât un vad pe lângă care şoseaua şerpuia lin.

Marilla tăcea; nu era momentul ca o străină de acele locuri să-nceapă să comenteze. Era pur şi simplu o catastrofă. Se-ntreba dacă Rufus s-ar fi simţit mai bine dac-ar fi putut să-njure; aşa, cu ei toţi lângă el, se mulţumi să remarce liniştit:

— Cred că am elucidat misterul legendei. Tind să cred că acesta este cursul iniţial al râului, apoi un cutremur trebuie să fi produs deviaţia spre sud şi vest. Nu sunt geolog sau seismolog, dar am impresia că acum s-a stabilit definitiv acest curs. Nu e deloc bine: după vărsarea acestuia în Râul Albastru şi, aşadar, în Matukituki, vor fi multe inundaţii. Acum trebuie să ne-ntoarcem să-i anunţăm pe toţi să se pregătească, înainte să se întrerupă legătura telefonică. Sigur, deja trebuie să se fi produs unele pagube, dar inginerii trebuie avertizaţi în legătură cu volumul de apă care urmează să intre în Matukituki şi în cele din urmă, în lac.

Se-ntoarseră cât putură mai repede şi Rufus chiar o lăudă pe Marilla care, „deşi nu se pricepea la motoare, conducea bine”.

Rufus luă legătura cu toţi cei cu care consideră că era necesar şi, după expresia feţei lui, se vedea că situaţia e deosebit de gravă.

— E afectată şi Zona Motatapu şi podul de acolo a fost distrus, la fel şi podul peste Matukituki. Asta înseamnă că ferma de la Wanaka de vest a rămas izolată. Ce şoc trebuie să fi avut dimineaţă, când n-au mai văzut podul! Ah, ne trebuie o cafea bună, care să ne remonteze. Nu pot decât să mulţumesc cerului că mi-ai îndreptat degetul. Copii, fiţi atenţi, trebuie acum să ne descurcăm singuri.

Trebuie să fiţi ascultători şi să nu riscaţi – n-aveam nevoie de accidente. Mă bucur că tatăl vostru a făcut criza de peritonită acolo – ce-ar fi fost să se fi întâmplat aici, după ce drumurile au devenit impracticabile… înainte de a ne bea cafeaua, sună şi tu acasă, Marilla şi spune-le că nu se ştie cât va trebui să rămâi aici.

De data aceasta, Marilla telefon de faţă cu toţi şi, din fericire, răspunse tot Elfreda, căreia nu i se adresă pe nume, pentru a nu atrage atenţia.

— Bine, Marilla, o asigură aceasta după ce-i ascultă povestea, îi voi anunţa. Ce aventură minunată! Aş da pe loc zece ani din viaţă să fiu în locul tău. Nu-ţi face griji. Ce amuzant să te afli acolo incognito! Ce noroc au unii… Ştiu foarte bine unde şi alături de cine eşti.

— Cum adică, alături de cine? izbucni Marilla, imprudentă.

— Când am fost eu acolo, Rufus era un drăcuşor de băiat roşcat şi frumos, încrezător în sine. Acolo, copiii sunt crescuţi dur. Să sperăm că va dura luni de zile până vor construi un pod. Te vei distra grozav, Rilla. La revedere.

Marilla rămase câteva clipe privind în gol, înainte de a pune receptorul în furcă. Patru perechi de ochi o priveau ca şi cum s-ar fi aşteptat la o explicaţie din partea ei.

— Din fericire, am o familie curajoasă şi optimistă, găsi ea în cele din urmă puterea să spună. Mama face puţin caz, apoi se calmează. Cât despre verişoara tatălui, mi-a spus că mă voi distra grozav şi că-mi pot face şi meseria.

— Înseamnă că nu vom duce lipsă de nimic… comentă Jane fără niciun entuziasm.

— Categoric, nu! interveni şi unchiul ei. Nici nu vă daţi seama cât sunteţi de norocoşi, copii; aţi fi putut rămâne foarte în urmă cu lecţiile.

— Norocoşi! Mie mi s-ar părea mai potrivit un alt cuvânt, comentă Tony ironic.

O mână mică şi subţire se strecură în mâna Marillei: mânuţa Annei.

— Eu mă bucur că eşti aici. Nu-mi prea place să fie

numai bărbaţi aici.

Şi eu, i se alătură Jane. Cred că din cauza gătitului. Mama a avut grijă ca fiecare dintre noi, chiar şi Tony, să ştie să gătească strictul necesar, dar până acum era tot timpul alături; se simte întotdeauna nevoia unui sfat... cât să ţii ceva în cuptor ca să nu se ardă, sau să fie nefăcut sau să vină Tony să întrebe intrigat „Ce s-a întâmplat cu asta?" după ce te chinui atât. Bărbaţii...

— Ai uitat ceva, completă Marilla izbucnind în râs. Şi pentru mine, asta e cel mai complicat lucru: să-i aduci pe bărbaţi la masă. Tata, de exemplu, e culmea în această privinţă. îl auzi spunând îngrijorat: „Sper că nu aţi uitat că trebuie să fiu la biserică mai devreme în seara aceasta. „Alergăm toate desperate să aşezăm masa şi, când totul e gata, ia-l de unde nu e! Ori îl găsim în birou, adâncit în lectura unei cărţi, ori strigă „începeţi fără mine", sau vorbeşte la telefon cu organistul.

— Şi tatăl tău e preot? Se pare că în ultimul timp avem de-a face numai cu fete de preoţi.

Marilla se-ngrozi; trebuia să fie mult mai atentă de acum încolo. Acum urma s-o întrebe: „Ah, şi eşti tot din Wellington; nu cumva cunoşti această familie, St. John?" Din fericire, Rufus era el însuşi prea preocupat să iasă din încurcătură pentru a-i mai pune vreo întrebare.

— Cum adică, unchiule Rufe? Ce altă fiică de preot mai cunoaştem în afară de cea a preotului de aici şi care e de vârsta mea? observă Jane.

Rufus inventă o poveste nu prea verosimilă, despre cum fusese el în Wanaka la un prieten, cu o săptămână în urmă şi întâlnise trei fiice de preot care călătoreau împreună. Marilla îl scoase din încurcătură trimiţând copiii s-aducă ouă şi costiţă pentru a pregăti rapid prânzul.

— Trebuie să fiu prudent, spuse Rufus când rămaseră doar ei doi. Nu vreau să mă cert cu copiii pe această temă. Îi voi spune Dianei când voi considera de cuviinţă. Imaginează-ţi ce-ar ieşi să ştie că am zădărnicit venirea acelei individe! Nici n-ar intra bine Di şi Don şi ei le-ar şi spune... cu toate că nu ştiu când va veni acel moment când

se vor putea întoarce… Şi, pe deasupra, copiii **s-**ar şi amuza copios la ideea că unchiul lor cel dur e speriat de un plan de căsătorie.

— Asta nu**-**nseamnă să generalizezi; nu toate femeile sunt ca ea, la vânătoare de soţi.

— Scuză**-**mă, cred c**-**am fost nepoliticos; nu vreau să par îngâmfat, ca şi cum aş fi un fel de premiu.

— Pe deasupra, eşti şi demodat. Acum un secol, căsătoria poate să fi fost singura alternativă pentru o femeie, dar acum nu mai e cazul. Femeile **s-**au emancipat, oricât de ciudat ţi **s-**ar părea. Dacă nu vrem, nu ne căsătorim, iar dacă o facem, ne putem continua cariera. Pentru că ai auzit de**-**o biată individă care**-**şi doreşte să se căsătorească şi să trăiască undeva la poalele munţilor, nu trebuie să**-**ţi imaginezi că sunt multe atât de desperate încât să fie dispuse să rişte cu un individ văzut pentru prima dată.

— Chiar te**-**ai înfuriat! spuse el amuzat. Crezi că această Eleanor St. John a aruncat o umbră asupra tuturor femeilor, iar despre mine, că sunt un înfumurat. Linişteşte**-**te. Sunt perfect conştient că, dacă acel model de virtute ar fi venit aici, ar fi fost total dezamăgită: nu am figură de erou înalt, brunet şi frumos.

Trebui să se**-**ntrerupă când copiii intrară **–** dezbătând furtunos problema singurelor două tarte cu caramel rămase şi a norocoşilor cărora acestea le vor reveni.

— Asta se rezolvă uşor, spuse Rufus. Le vom mânca eu şi Marilla. Şi nu vă mai contraziceţi atât **–** asta încetineşte ritmul lucrului. După prânz, am nevoie de ajutorul tuturor. Vreau să examinăm toate canalele de scurgere de pe deal. Ştiţi foarte bine ce pagube se pot produce dacă unele din acestea sunt înfundate.

După ce mâncară, Marilla strânse paturile, cerâ**ndu-**şi oarecum scuze pentru o preocupare atât de minoră **într-** o astfel de situaţie, când oricum era exclus să vină vreun oaspete, şi făcu rapid o supă de legume cu carne de oaie cu care să**-**i întâmpine, aburind, la venire.

Sarcina lor era destul de dificilă: în regiunea aceea,

fiecare canal de scurgere blocat sau curs de apă putea fi o sursă de pericol sau neplăcere. Într-o viroagă, găsiră nişte oi izolate pe o insulă – o limbă de pământ apărută peste noapte. Accesul era blocat de bolovani şi trunchiuri de copaci aduse de ape şi care formau un baraj de neclintit.

— Dacă nu mai plouă la noapte, nu vor păţi nimic, spuse Rufus, dar cum au anunţat la buletinul meteo, nu ne putem baza pe asta. Prima ploaie va dezlănţui un torent care va duce cu sine insula cu tot cu oi. Ah, dacă ar fi aici oamenii mei…

— Cu puţină dinamită s-ar rezolva totul, glumi Tony.

— Vezi trunchiul acela fixat în pământ şi ieşit în afară? Dacă am putea realiza un contrabalans, prin ridicare, ar putea disloca orice bolovan şi ar elibera insula.

— Ar trebui să-ncercăm să tragem toţi deodată de el.

— Prea riscant; ceilalţi bolovani s-ar putea rostogoli peste noi. Vom încerca însă altceva: du-te în şopronul de scule şi adu frânghiile agăţate în stânga uşii – are un inel şi un cârlig metalic. O vom prinde în jurul trunchiului şi vom încerca să ridicăm.

Până la venirea lui Tony, ceilalţi curăţară zona de tot ce ajuta la menţinerea bolovanilor fixaţi în pământ. Rufus nu-i cruţa de muncă, dar era foarte prudent cu ei.

Când Tony aduse frânghia, Rufus ştiu foarte bine ce are de făcut. Era ca şi cum s-ar fi deschis un stăvilar. Acţionând ca o pârghie, trunchiul asupra căruia apăsau cu toată forţa degajă bolovanul cel mai mare care îi antrenă şi pe ceilalţi în rostogolire. După aproximativ un sfert de oră, din partea aceea a insulei apa abia mai picura, deşi vizavi încă mai curgea şuvoi, iar Rufus şi Tony conduceau oile spre zona cu apă puţin adâncă, peste care puteau sări.

Meritau o pauză: se aşezară pe un trunchi căzut ca să-şi mănânce sandvişurile şi să-şi bea cafeaua pe care termosul o păstrase fierbinte. Rufus aruncă o privire spre Marilla, pe faţa căreia se reflecta bucuria de a fi în mijlocul acelei naturi atât de frumoase, chiar şi în mijlocul unei catastrofe. Muntele din zare închidea în el taina atâtor visuri, încât Marilla era convinsă că inima Elfredei va fi

mereu legată de aceste locuri şi de un bărbat pe care trebuie să-l fi cunoscut aici.

— Te bucuri de fiecare clipă petrecută aici, remarcă el.

— Ştiu că tot ce s-a întâmplat aici e pur şi simplu o catastrofă cu urmări îngrozitoare, dar... făcu un gest vag cu mâna spre peisajul ce-l înconjura, ca o confirmare a faptului că nu putea să nu recunoască acea frumuseţe mai presus de orice cuvinte.

— Ştiu, confirmă el surprinzător. Câteodată ne revoltăm împotriva cruzimii naturii, spunem că nu-nţelegem de ce strămoşii noştri au ales să se stabilească aici, dar cred că niciunul din noi n-ar suporta gândul de a pleca în altă parte.

Reluară lucrul într-o altă viroagă; de data aceasta, era mai uşor. Rămaseră însă împietriţi, privind spre munte, de unde venea un zgomot de voci. Nu-nţelegeau cine putea fi; chiar dacă s-ar fi întors oamenii lui Rufus, tot n-aveau cum să vină dinspre est.

În clipa următoare, apărură patru siluete pe poteca de munte. Oamenii arătau aproape epuizaţi, dar scoaseră un strigăt nebun de bucurie când îi văzură. Erau doi bărbaţi tineri, puţin trecuţi de douăzeci de ani, unul mai matur, probabil în jur de treizeci de ani şi un bărbat uscăţiv şi înalt ce părea mai în vârstă decât ceilalţi. Duceau cu ei rucsacuri uşoare, dar arătau de parcă stăteau să se prăbuşească de oboseală dintr-o clipă în alta.

— Alpiniştii nu vin niciodată din direcţia asta, gândi Rufus cu voce tare, pornind cu grupul lor în întâmpinarea lor. Nu par uzi, deşi trebuie să fi traversat râul Waillemo. Sper să nu fie supravieţuitori ai unui accident de elicopter. Să fi fost vreo misiune de căutare a unui dispărut? Ar fi trebuit s-ascult ştirile. Oricum, vom afla în curând.

Porniră spre ei. Pe alocuri, câte un pâlc de copaci sau o stâncă îi ascundea unii de ceilalţi, dar poteca ducea spre platoul unde aveau să se-ntâlnească. Ajungând acolo, se opriră, aşteptând ca necunoscuţii să coboare ultimii metri spre ei.

Când aceştia se apropiară şi mai mult, Marilla rămase ţintuită locului, ca sub efectul unui şoc. Unul din bărbaţii era chiar fratele ei vitreg, Guy. Dacă pentru acei indivizi extenuaţi după cine ştie câte ore de mers pe jos, uzi, cărora le era clar foame şi frig, întâlnirea aceasta reprezenta un moment de uşurare. Marilla trăi pentru câteva clipe groaza de a fi demascată.

Lui Guy îi fură necesare câteva secunde în plus pentru a-şi da seama că se afla în faţă în faţă chiar cu sora lui. Se gândi mai întâi cu groază că înnebunise, apoi că trebuie să fie vreo sosie; când îi văzu însă expresia feţei, nu mai avu nicio îndoială şi o strigă pe nume.

— Guy… credeam că eşti în Anglia!

Într-o inspiraţie de moment, venită parcă din desperare, Marilla i se aruncă în braţe şi, în timp ce el o săruta, îi şopti cât putu de repede:

— Nu spune cine sunt. Ei ştiu că mă numesc Sinjin.

— Ce naiba pui la cale? întrebă el încet, îmbrăţişâ**nd-**o în continuare, apoi vorbi cu voce tare, deşi ceilalţi nu prea erau atenţi, ocupaţi fiind cu prezentările şi explicaţiile. Mi **s-**a spus că eşti în vacanţă la Wanaka. Am avut norocul de a veni acasă mai repede decât credeam şi m-am gândit să fac o surpriză părinţilor. I-am rugat să nu-ţi spună nimic, dar, cum urma să-l însoţesc pe şeful departamentului meu pentru efectuarea unui studiu de conservare, am fost sigur că te voi întâlni undeva. Dacă nu, aş fi telefonat părinţilor tăi înainte de a continua călătoria spre sud, ca să-mi spună unde te mai pot găsi.

— E un prieten din Wellington, care tocmai **s-**a întors din Marea Britanie unde a stat trei ani; Guy Stewart, îl prezentă ea lui Rufus. Dar cum aţi ajuns aici?

Bărbatul înalt şi uscăţiv părea să fie purtătorul de cuvânt.

— Cunoşteam zona aceasta de mult timp. De fapt, am şi lucrat aici cândva. Îţi aminteşti de mine, Rufus? Erai doar un copil. Continuă, fără să mai aştepte răspuns. I-am dus la Defileul Goldpan, în spatele fermei lui Fergusson. Ne-am lăsat maşina acasă la ei şi ne-am dus la cabană,

deasupra cascadei. Apoi a început furtuna. N-am fost deloc îngrijorat; mă gândeam că vor fi doar nişte alunecări de teren. În timpul furtunii însă, parte din coasta dealului a rămas complet dezgolită. Ar fi fost riscant să-ncercăm să coborâm. M-am gândit că putem ocoli şi ajunge pe cealaltă parte, dar acolo am dat de un râu care nu mai existase până acum. Încă nu m-am lămurit ce s-a întâmplat. Sunt sigur că se varsă în Motatapu. Singura speranţă era s-ajungem până aici. Ştiam că ne va lua până la căderea nopţii, pentru că trebuia să-nconjurăm Waihemo până la podul acela mic, dar… spuneţi-mi, am înnebunit, sau aţi schimbat voi cursul râului, deşi nu-mi dau seama cum aţi fi putut s-o faceţi! Albia era practic uscată.

— S-a întâmplat azi-noapte, îi lămuri Rufus. Râul care dispare despre care povesteşte legenda chiar a dispărut, provocând un dezastru şi mai mare: s-a unit cu Râul Albastru şi a acoperit şoseaua. Ah, acum îmi amintesc; eşti Steve Ronaldson, dar când ne-am cunoscut erai mult mai tânăr.

— Şi tu la fel… cam ca acest băiat. E fiul tău, Rufe?

— Nu, nepotul meu; fiul lui Di. Mă bucur mult să te văd. Noroc că ai cunoscut zona.

— Ei sunt Lindsay McDiannid şi Boyd Fellowes, asistenţii mei. S-au descurcat mai bine decât mine şi Guy. Cred că noi doi am lipsit cam mult din Noua Zeelandă, deşi şi în Anglia am explorat regiuni dificile. Pesemne că încheieturile mele vor scârţâi ca nişte balamale ruginite în seara asta. Doamne, ce fericit sunt să văd semne ale lumii civilizate!

Imediat, oaspeţii fură duşi la fermă, în paradisul cald al bucătăriei unde îi aştepta supa aburind. Marilla îi servi, încă evitând privirile mirate ale lui Guy.

— Încă mai funcţionează telefonul, spuse Rufus. Voi anunţa Wanaka şi apoi la casa Fergusson că sunteţi aici, altfel aceştia din urmă vor trimite oameni în căutarea voastră. Apoi, voi mânca şi eu o supă.

Discutară despre furtună, consecinţele acesteia, posibilele urmări asupra văii, întâmplarea ciudată că

Stephen Ronaldson lucrase acolo cu mult timp în urmă.

— Am venit aici să văd acest ţinut, explică Marilla când găsi momentul potrivit; mi **s-**a defectat maşina, aşa că am rămas noaptea trecută. Cel puţin, bine că pot fi de folos: mama copiilor este în Auckland, unde soţul ei a fost internat de urgenţă, astfel încât Rufus Sinclair şi copiii sunt singuri. Toţi oamenii de la fermă sunt la cabană, sus pe munte. O adevărată aventură, nu-i aşa?

— Din ceea ce mi**-**a spus mama ta, nu e singura în ultima vreme. N**-**am fost aici să am grijă de tine şi… când pisica nu-i acasă…

Oh, Doamne, când Guy era **într-**o astfel de dispoziţie putea în orice moment exagera cu gluma.

— M**-**am gândit să mă bucur de o vacanţă mai lungă înainte de a începe din nou cursurile!

— Intenţionai să te**-**ntorci înainte de venirea mea acasă? Ştiu că am venit cu cinci săptămâni înainte de data la care trebuia… dar am vrut să vă fac o surpriză. Şi tocmai tu să fii plecată! Aveam atât de multe să**-**ţi spun şi să**-**ţi arăt. Nu puteam să**-**ţi descriu peisajul în scrisori; ţi**-**am adus nişte diapozitive grozave.

— Ce să fac, de unde era să ştiu? Se**-**ntâmplă uneori să nu nimereşti când vrei să faci o surpriză, spuse ea râzând.

Cuvintele lui Guy păreau mai degrabă ale unui iubit dezamăgit, decât ale unui frate. Marilla observă o privire schimbată între Jane şi Anne **–** o privire pur feminină şi speculativă. Îşi dădu seama de ce gândeau. Apoi, o văzu pe Jane încruntâ**ndu-**se, dar nu**-**nţelegea de ce.

— Am mâncat de multe ori aici, în această bucătărie, îşi aminti Stephen privind de jur**-**împrejur, plin de afecţiune. De aici a şi început interesul meu pentru conservarea mediului. Le datorez mult tatălui şi bunicului tău, Rufus. Aveau o perspectivă extrem de realistă asupra lucrurilor: voiau să păstreze pe cât posibil această frumuseţe neîntinată pentru prosteritate, dar, în acelaşi timp, erau conştienţi că trebuie făcute anumite sacrificii pentru asigurarea industriei şi confortului locuinţei. Prima

lecţie pe care mi-au dat-o a fost când, deşi aveau dreptul la proprietate totală asupra Canionului Albastru, au permis accesul cluburilor de excursionişti pe drumurile lor private. Imaginaţia mea a prins imediat aripi. La puţin timp după ce am plecat de aici, am mers în Scoţia şi am început să studiez acest domeniu. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că voi fi angajat în cadrul ministerului pe post de consultant.

Marillei îi plăcea enorm acest om cu ochii săi luminoşi în jurul cărora apăreau o mulţime de riduri fine când râdea, cu accentul său scoţian căpătat în anii petrecuţi acolo şi, mai presus de orice, o impresiona modestia lui.

— Un MacDonnell trebuie întotdeauna să iasă în evidenţă, spuse ea zâmbind.

— Aşa este, dar… Păru extrem de surprins. Puţini ştiu, mai ales cei de vârsta ta, că Ronaldson-ii aparţin clanului MacDonnell.

— Asta pentru că, întâmplător, şi mama este o MacDonnell, dar din ramura Glengarry.

— Da, da… Foarte mulţi din ramura aceea au emigrat în Noua Zeelandă când cel de-al unsprezecelea şef al lor a vândut pământurile. Am cercetat puţin când am fost acolo. M-a ajutat şi Guy; şi mama lui este o MacDonnel, după cum cred că ştii.

— Aşa sau şi cunoscut familiile noastre, interveni Guy, inventând o explicaţie plauzibilă pentru ceea ce, altfel, ar fi putut părea destul de ciudat. Amândouă familiile aveau strămoşi MacDonnell; **s**-au cunoscut chiar înainte de naşterea Marillei. Mi-o amintesc când era în cărucior, cu suzeta în gură.

— Guy! Mama nu mi-ar fi dat suzetă pentru nimic în lume. Încă de pe atunci era considerată neigienică. Inventezi!

Toţi râseră.

— În orice caz, după halul în care arăta ca bebeluş, n-ai fi zis niciodată că va deveni frumuseţea de fată de acum, cu părul ca de foc, asemeni Reginei scoţienilor,

Mary.

— Acesta e dezavantajul când cineva te cunoaşte de când erai copil. Dar nici tu nu erai un Adonis. Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată fără julituri pe nas şi genunchi.

Acum însă, Guy era un bărbat frumos: brunet, cu ochi căprui, asemenea mamei lor, cu trăsături ce-i confereau prestanţă. Ea semăna perfect cu tatăl ei, aşa că nicio asemănare nu-i putea trăda.

Situaţia însă devenise extrem de neplăcută, complicându-se în acest mod neaşteptat. Şi totuşi, nu putea spune adevărul, mai ales de faţă cu oaspeţii, printre care şi şeful lui Guy. Apoi… Rufus n-avea în niciun caz nevoie de o astfel de dezvăluire tocmai atunci, când şi aşa era împovărat cu atâtea griji şi fără nicio putere de a acţiona. îl admira în sinea ei pentru curajul cu care înfrunta totul şi înţelepciunea cu care aştepta ceea ce nu putea fi schimbat: forţa de a rămâne calm şi neclintit în mijlocul furtunii, aşa cum predicase chiar tatăl ei cu o lună în urmă.

Capitolul 6

Stephen Ronaldson retrăia trecutul evocându-l cu o imensă bucurie. Aproape că părea recunoscător furtunii care-l aruncase la ţărmul acelor amintiri.

— Sper că ai fi venit oricum, spuse Rufus.

— Sigur; după ce am plecat de la familia Fergusson, am fi venit aici pe Şoseaua Canionului. Nădăjduiam să le văd şi pe Sholto şi Isobel.

— Le va părea extrem de rău. Îmi amintesc că intenţionau, printre altele, să încerce să te găsească. Ştiau cu ce te ocupi pentru că primiseră o carte poştală de la tine la puţin timp după ce-ai plecat. Erau convinse că te-ai căsătorit. Aşa e?

— Nu, tot nu m-am însurat. Nu mă număr printre cei norocoşi.

— E plăcut să auzi un astfel de punct de vedere, spuse Marilla zâmbind maliţios. Uite, de exemplu, Rufus e convins că femeile nu fac nimic altceva decât să vâneze

soţi.

— Dacă ai sta aici mai mult timp şi drumul ar fi practicabil **s-**ar convinge că, în cazul tău, tu eşti cea vânată, spuse Guy.

Mama ta se plângea că **s-**a săturat de atâţia pretendenţi. Se pare că şi tu… Ei, acum m**-**am întors şi**-**i voi ţine la distanţă.

— Vorbeşti de parc**-**aş fi femeia fatală. De fapt, toată această discuţie despre căsătorie mă cam plictiseşte. Mai sunt şi alte lucruri care mă interesează mult mai mult.

— Ciudat: eşti o foarte bună gospodină şi viaţa de familie pare să**-**ţi placă mult, remarcă Rufus cu o tentă de sarcasm.

— Îmi place mult viaţa de familie, mai ales alături de părinţii mei şi nu neapărat gravitând în jurul unui soţ. Povesteşte**-**mi, domnule Ronaldson, ai găsit în Scoţia locuri legate de istoria familiei?

— Ah, o mulţime, domnişoară Sinjin.

— Spune**-**mi Marilla; nu are rost să ne formalizăm.

— Îmi face mare plăcere, mai ales că numele e grozav de potrivit pentru locul acesta plin de atmosfera romanelor lui Montgomery. **Ţi-**au arătat tot?

— Nu, nu a fost timp pentru aşa ceva, dar presupun că există şi o Vale a Curcubeului, la fel ca în carte.

— Sigur. Rufus, mai aveţi clopoţeii agăţaţi în plopul acela înalt, pentru ca asemănarea să fie perfectă?

— Da, numai că, atunci când clopoţeii ruginesc, îi înlocuim. Totul este aproape aşa cum ştii.

— Ce bine… Aş vrea să vin şi eu mâine cu voi pe deal. Cred că vă prinde bine un ajutor.

— Categoric. Acum, să deschidem televizorul să urmărim ştirile.

Toate problemele personale păreau să se estompeze în faţa imaginilor din zonele calamitate. Aproape toată Valea râului Matukituki fusese inundată din cauza cantităţii imense de apă provenite din vărsarea râului Waihemo ce**-**şi deviase cursul. Ferma West Wanaka era complet izolată, cu excepţia accesului la lac.

— Lacul în care a venit o dată să pescuiască Regina mamă, spuse Jane. Ce palpitant ar fi fost să fi venit şi acum şi să fi rămas blocată aici, iar noi, desigur, izolaţi împreună cu un membru al familiei regale.

— Cu unul din prinţi, spuse Anne visătoare. Ah, ce poveste **s-**ar putea scrie! Nici nu termină bine de vorbit, că se şi duse să aducă un carnet.

— Of, uitaţi**-**vă la ea! spuse Tony, dispreţuitor. Acum o să scrie o poveste pe această temă, ea fiind, bineînţeles, eroina principală de care prinţul urmează să se îndrăgostească.

— Se vede că nu eşti scriitor, Tony; eşti total lipsit de imaginaţie. Şi… nu sunt atât de naivă încât să mă văd pe tronul Angliei. O am pe Johanna, eroina de vârsta mea. Trebuie doar să mă hotărăsc asupra membrului din familia regală.

— Anne, nu implica familia regală în povestea ta, o sfătui Rufus. Uite, Steve, păcat că nu ai fost ridicat la rangul de cavaler. „Sir Stephen” ar suna foarte bine.

— Nu prea; şi formulele de adresare n**-**ar mai fi acelaşi. În plus, domnul Ronaldson este prea în vârstă pentru a mai fi erou.

— Categoric. Cei patruzeci şi cinci de ani ai mei mă exclud fără drept de apel. Dar, Anne, nu te**-**ai mulţumi cu un guvernator general? Eventual cu un aghiotant tânăr şi îndrăzneţ, moştenitor al unui ducat… Şi apoi, de ce te cramponezi de formulele de adresare ceremonioase, pentru că şi aşa nu **s-**ar folosi decât prima dată; gândeşte**-**te că, în condiţii de totală izolare, distinsul personaj va fi inevitabil rugat **s-**ajute la diverse treburi, şi atunci, automat, va fi strigat pe nume **–** Bill sau Jake, sau cine ştie cum.

— N**-**ar mai conta, dar măcar la început să pot folosi din plin aceste formule. Marilla ar putea fi eroina cu povestea venirii ei aici chiar aşa cum **s-**a întâmplat în realitate.

— Nu, nu, nu mă amestecaţi în poveste. De altfel, prinţii sau ducii tăi trebuie să fie prea tineri pentru mine;

am douăzeci şi opt de ani.

— Nu se poate! se miră Rufus. Credeam că eşti mult mai tânără.

— Ar trebui să mă vezi la clasă! Mă comport ca un balaur bătrân. Oricum, nu cred că merge, Anne, chiar şi dacă n-ar fi problema vârstei – e vorba de sânge albastru.

— Asta n-ar fi un obstacol. Ai putea călători sub un nume fals... Ai fi crescută la un castel din Scoţia; familia ta e atât de bogată, încât tu ai plecat în Noua Zeelandă pentru a fi sigură că, atunci când un bărbat spune că te iubeşte nu este indiferent de averea ta. Când îţi dai seama că ducele vrea să se însoare cu tine, abia atunci îţi dezvălui identitatea.

O clipă, Guy o privi în ochi pe Marilla, apoi se uită în altă parte.

— Gata, am terminat de notat, continuă Anne. Se ştie că orice scriitor trebuie să-şi noteze ideile imediat cum se simte inspirat. Voi scrie povestea propriu-zisă pe baza notaţiilor mâine dimineaţă.

— Mâine dimineaţă vei fi în sala de curs. Aţi pierdut deja mult timp. Acum, ne-au venit încă patru ajutoare, aşa că vă voi da temele şi poate că Marilla va vrea să vă verifice. E ultimul trimestru şi nu mai aveţi când să recuperaţi materia. Sper că vă veţi descurca onorabil! Marilla nu va avea prea mult timp pentru voi. Marilla, te vom ajuta toţi, dar nu te complica: găteşte cât se poate de simplu şi serveşte fără pretenţii. N-aş vrea să sacrific animalele; prefer să se consume tot ce avem în congelator. Nu ştiu cât timp vom mai avea curent electric.

— Continuă să scrii, micuţo, spuse Stephen luând-o pe Anne pe genunchi. Să nu-ţi pese, indiferent cine te tachinează. Fiecare scriitor trebuie să înceapă de jos şi începutul e întotdeauna greu. Aşa cum ai spus şi tu, e neapărat să-ţi notezi fiecare idee, imediat ce apare.

— Aşa mi-a spus şi bunica. Mai demult, a fost aici o fată care era scriitoare. Era talentată şi la desen şi făcea schiţe cu animale, frunze, păsări, copaci, tot ce-i plăcea. Pentru mine, însă, desenează Jane şi Tony, când e dispus.

Avem toate cărţile scrise de ea.

Marilla ştia deja despre cine era vorba, cu mult înainte ca Stephen să întrebe în mod inevitabil „Cine?”

— Frederica Moorcroft. Mă duc **s-**aduc câteva să le vedeţi, se oferi Jane imediat.

„Frederica” venea de la Elfreda, iar Moorcroft era cel de**-**al doilea nume de familie. Când începuse să scrie, Elfreda fusese atât de speriată că mătuşile nu vor fi de acord, încât făcuse totul pe ascuns, dând pentru primirea corespondenţei adresa de la biroul unde lucra ca dactilografă. Abia mai târziu, când mătuşa Myrtle lăudase una din cărţi pe care o citise în urma cronicii bune ce i se făcuse **într-**o revistă de literatură, avusese curajul să mărturisească.

Când Marilla se aplecă şi ea asupra cărţii, îşi dădu seama de ce profilul lui Rufus i se părea atât de cunoscut. Nu numai Canionul Albastru fusese desenat, ci şi cei trei copii **–** Rufus.

Diana şi Kathleen **–** protagoniştii aventurilor purtând, bineînţeles, alte nume. Ciudat: Elfreda nu-i dezvăluise niciodată sursa inspiraţiei sale.

Ridicâ**ndu-**şi privirea, îl observă pe Rufus care părea **s-**aştepte nerăbdător comentariul lui Stephen. Asta**-**nsemna că Rufus o cunoştea pe Frederica Moorcroft. Da, era foarte probabil… Şi atunci… aştepta ca Stephen să**-**şi amintească? Dar cum să**-**şi amintească de ea dintre toate studentele care lucraseră acolo în vacanţe?

— Ce bine sunt executate! comentă Stephen în sfârşit.

Răsfoi în continuare, până când ajunse la coperta din spate, în interior, acolo unde era întotdeauna câte un desen interesant. Acum era o salcie plângătoare care**-**şi apleca ramurile deasupra apei, ca **într-**o mângâiere, iar sub imagine era scris „Locul unde visele se împlinesc”.

— Tare mult mi**-**aş fi dorit **s-**o cunosc pe Frederica, spuse Jane.

— Eu am cunosc**ut-**o, zise Stephen încet. Asta **s-a** întâmplat în ultima vară când am fost aici. N**-**am ştiut că a

reuşit să publice. Era foarte timidă, deşi atât de talentată. Numele ei era altul.

— Da, Elfreda Grant; ne-a spus mama. Era o perioadă grea şi cineva din Wanaka a adus-o aici, iar ea s-a oferit să ne ajute. Şi mama spunea că era timidă şi nu voia să i se afle adevăratul nume. Când i-a descoperit cărţile, mama a luat legătura cu ea prin editură. Dar nimeni de aici nu-i va trăda secretul, nu-i aşa?

— Nu-ţi face griji în privinţa mea; doar am spus c-am cunoscut-o. Poate că acum nici nu mai contează pentru ea.

— Într-adevăr, acum nu-i mai pasă, se auzi vocea lui Guy. O cunosc bine. A fost crescută de două mătuşi îngrozitoare şi nu a vrut să le spună nimic până nu a fost sigură de succes.

— O cunoşti şi nu mi-ai spus niciodată nimic? Stephen părea extrem de surprins.

— De ce să-ţi fi spus? întrebă Guy, la fel de surprins. N-am discutat niciodată despre literatura pentru copii!

— Da, ai dreptate… Văd aici o dedicaţie: „Pentru Kit şi Fiona”; presupun că sunt copiii ei.

— Nu, nu s-a căsătorit. Nu-nţeleg de ce. Încă mai are grijă de mătuşile acelea. Mama le cunoaşte foarte bine.

— Şi eu o cunosc, interveni Marilla, de teamă că, altfel, Guy ar putea-o da de gol. Mi se păreau cunoscute aceste locuri, dar am fost prea ocupată ca să fac legătura.

— Copii, imediat după ştiri, trebuie să mergeţi la culcare, spuse Rufus. Marilla, poţi veni cu mine la Turnul cu far, ca să trimitem oamenilor noi semnale. Aseară te-ai descurcat foarte bine. De fapt… de dimineaţă, fiindcă se-ntâmpla chiar înainte de ivirea zorilor.

Rufus îi dădu Marillei o jachetă groasă şi plecară. Traversau un pod arcuit peste un braţ scurt de râu când Rufus, care o sprijinea uşor de braţ, o opri şi începu să asculte cu atenţie, aproape ţi**nându-**şi respiraţia.

— Mă aşteptam ca apele să se fi liniştit de acum. Se pare însă că încă nu putem estima pagubele şi nici cât timp vom fi izolaţi. Te afectează mult, Marilla?

— Nu, ţi-am spus că nu are prea mare importanţă.

Momentan nu lucrez nicăieri, aşa că nu-mi încurcă planurile cu nimic.

Mai mult simţi decât văzu că răspunsul ei nu-l satisfăcuse pe deplin. Lumina lunii desena pe figura lui linii şi unghiuri care o făceau greu de interpretat.

— Probabil că venirea lui Stewart a făcut ca situaţia să fie mai uşor de suportat pentru tine.

— Da, mă bucur că e şi el aici. Cu cât sunt mai mulţi, cu atât ajutorul e mai mare, iar el are experienţa multor vacanţe petrecute în locuri la fel de izolate ca acesta. În niciun caz nu e un orăşean nepriceput.

— În niciun caz nu-l criticam pe Guy. Am înţeles din discuţia lor despre munca pe care au făcut-o că e un tip pe care te poţi baza la nevoie. Mă-ntrebam doar cum ai fi suportat această şedere prelungită dacă n-ar fi venit cineva pe care să-l cunoşti atât de bine.

— Nu are foarte mare importanţă. Desigur, mă bucur mult să-l revăd după o absenţă de trei ani, dar venirea lor înseamnă pentru mine în primul rând patru persoane în plus pentru care trebuie să gătesc, adică o mulţime de cartofi şi morcovi de curăţat şi un număr impresionant de fursecuri care dispar cu o viteză ameţitoare cum le-ai aşezat în farfurie.

— Te vei descurca perfect, nu am nicio îndoială în această privinţă şi, în plus, cămara e plină de cutii cu biscuiţi. Trei ani… înseamnă mult timp, adăugă el, ca şi cum l-ar fi frământat un gând.

— Steve Ronaldson a fost plecat douăzeci!

— Mă refeream la faptul că a stat cam mult timp departe de o fată ca tine. Eu n-aş fi riscat.

Marilla fu atât de surprinsă, încât făcu involuntar un pas înapoi. Uitând de rana încă dureroasă, Rufus întinse imediat mâna s-o sprijine.

— Ai grijă de deget!

— Trebuie să am grijă şi de tine; podul nu are balustradă. Apa nu e adâncă, dar e îngheţată. Închipuie-ţi ce s-ar întâmpla dac-ai răci şi-ar trebui să mă descurc singur.

— Ai reuşi! Eşti omul care oricum nu te bizui decât pe propria forţă.

— Aşa ţi se pare? Ei, asta e doar o aparenţă de bravadă.

Cuvintele lui, rostite uşor tărăgănat, aveau o notă de cinism.

Marilla încercă să se elibereze din strânsoarea mâinilor lui, a căror atingere o recepta cu o intensitate exagerată, supărătoare.

— Nu prea cred, după cum erai gata să fugi când cineva care părea atât de potrivită pentru viaţa de aici se pregătea să vină.

— Of, Doamne, stimabila Eleanor St. John! Şi acum şi oricând aş fugi cât aş putea de una ca ea. Dar… schimbi subiectul. Am spus că nu aş risca să stau departe de tine trei ani.

— Ce-aş putea să-ţi răspund? Ce importanţă are?

— Pentru mine, are! Vreau ca lucrurile să fie foarte clare. Voi fi ceva mai explicit: vreau să ştiu ce fel de relaţie este între tine şi Guy Sinclair.

Marilla încerca să pară supărată, în timp ce lupta împotriva unor trăiri ce-i fuseseră necunoscute până atunci.

— Mi se pare o nebunie. Am să-ţi răspund, deşi nu te priveşte deloc. Ţinem mult unul la celălalt, dar relaţia noastră este de la frate la soră.

— Adevărat?

— Există vreun motiv pentru care ar putea să nu fie?

— Da; modul în care te privea.

— Explicabil, după o absenţă de trei ani.

— Dar tu?

— Eu… ce anume?

— Ce-ai simţit revăzân**du**-l după tot acest timp? Ce-ai simţit când a plecat?

— Când a plecat? Domnule Sinclair, nu crezi că asta e…

— Da, ştiu, obrăznicie. Dar, nu reveni la „Sinclair” – e ridicol. Bine, renunţ.

— Ar fi cel mai bun lucru.

Era absurd, dar simţea că dispăruse tensiunea dintre ei. Merseră mai departe şi, când ajunseră la grajd, Rufus încercă în zadar să aprindă lumina de la comutatorul de lângă uşă.

— Fir-ar să fie! Probabil că s-a ars becul. Am să te conduc eu, cunosc fiecare treaptă. O cuprinse cu braţul şi începu să numere, pe măsură ce urcau pe scara îngustă din lemn. Sunt douăzeci şi trei şi ultima se vede la lumina din turn.

Ajunseră sus şi Rufus comunică prin semnale cu oamenii săi: aceştia auziseră ştirile şi astfel erau la curent cu venirea celor patru oaspeţi; de asemenea, sperau să se întoarcă a doua zi după-amiaza. Apoi, verifică fără nicio grabă dacă e suficient petrol lampant în felinarul de vânt.

— Va fi nevoie de el dacă se întrerupe curentul. Lumina de aici din turn bate chiar la mine în cameră şi întotdeauna mă trezesc când se stinge.

— Acum sigur n-are nimeni nevoie de ea. Accesul e blocat, nu mai sunt poduri, aşa că nu are cine veni.

— E o tradiţie să rămână mereu aprinsă. Din când în când se mai întâmplă ca vreun nebun să se aventureze până aici fără a spune nimic. Când trăia bunicul, trei oameni şi-ar fi pierdut viaţa dacă n-ar fi fost felinarul. Aşa, s-au ales doar cu degerături. Nu putem risca.

— Cred că e minunat să ştii că lumina aceea a fost aprinsă zi şi noapte în toţi aceşti ani, doar pentru a da o şansă cât de mică salvării unei vieţi.

Schimbară o privire rapidă, ciudată; nu se vorbise mult, şi cu toate astea, Marillei îi părea că se stabilise o legătură între ei.

— Vino să-ţi arăt ceva care-ţi va dovedi că încă mai avem legături cu restul lumii.

Mai erau câteva trepte sub o fereastră ce dădea spre lac, undeva în depărtare. Locul era atât de strâmt, încât abia puteau încăpea ei doi.

— Priveşte drept înainte în întuneric. Pe timp de zi, se poate vedea malul. Şi acum îl vezi, dacă întorci privirea

uşor spre dreapta. Parcă e o stea; de fapt, e un felinar de la o casă aflată pe un teren deasupra lacului. Ei bine, acesta e un fel de rută comercială, o legătură cu lumea civilizată. Uneori cred că-l preţuim cu atât mai mult cu cât nu vedem decât o frântură din el.

— Este atât de multă linişte în noaptea asta… parcă vântul ar fi adormit deasupra lacului. Mulţumesc, Rufus, pentru această imagine unică.

— Acum, să coborâm – în întuneric, e şi mai greu decât la urcare. Voi făcu un pas înainte. Sprijină-te de umărul meu; dacă aluneci, nu poţi ajunge prea departe, spuse el cuprinzându-i talia cu braţul valid.

Rufus nu mai numără cu voce tare treptele şi Marilla, crezând că se afla deja pe ultima, rămase cu piciorul în aer, se dezechilibră şi, în cele din urmă, plonjă în braţele lui Rufus.

— De ce râzi?

— Nu fi naivă! Asta speram să se întâmple…

În timp ce o ţinea strâns la pieptul lui, Marilla încercă să protesteze şi să-l împingă, dar era de neclintit. Iar metoda lui de a o reduce la tăcere – foarte eficientă. Închise ochii, neputincioasă în faţa trăirilor pe care în zadar voia să le nege. Probabil că aşa ceva însemna sărutul, ceea ce i se păruse o exagerare până atunci – un magnetism sub semnul unei nestăpânite dorinţe de a da şi de a primi la nesfârşit.

— Ar trebui să-mi cer scuze, spuse el când reuşi să-şi dezlipească buzele de ale ei, dar pur şi simplu n-am putut rezista. Sper că şi pentru tine a fost tot atât de plăcut ca pentru mine.

Impertinenţa lui o readuse la realitate, făcându-o să-şi revină din uimirea cu care descoperea senzaţii complet noi.

— Tot ce pot spune este că, în maniera în care înţelegi să te porţi cu o fată, dacă mama şi sora ta ar fi reuşit s-o aducă pe Eleanor cea dornică să-şi găsească un soţ, aţi fi fost căsătoriţi înainte de Crăciun.

— Ţi-a spus vreodată cineva că ai o limbă extrem de

ascuţită? Dar, mie-mi convine perfect. Îmi face plăcere un duel verbal. Presupun că acea Eleanor m-ar fi dezgustat cu gângurelile cu care mi-ar fi arătat că e de acord cu tot ce spun.

— Ar fi interesant **s-**o cunoşti. **S-**ar putea să fie exact soţia pe care ţi-o doreşti.

— Ştiu exact cum vreau să fie soţia mea.

— Atunci, mă-ndoiesc că te vei căsători vreodată. Nu e bine să ai idei preconcepute.

Zicând acestea, Marilla ieşi, iar Rufus, întinzând mâna rănită **s-**o prindă, făcu o grimasă de durere.

— Dac-aş fi rea, ţi-aş spune că asta meriţi. Dar nu sunt. Am o fire foarte iertătoare.

Rufus râse şi o prinse uşor de braţ, folosi**ndu-**şi mâna sănătoasă, de data aceasta.

— Nu fugi. Îţi promit să nu te mai sărut… astă-seară. Nu vreau să cazi şi să te loveşti, fiindcă avem mare nevoie de tine timp de-o săptămână sau două. Voiam doar să te mai reţin aici să te-ntreb ceva.

— Ce să mă întrebi?

— Cum vrei să fie soţul tău?

— Ce te face să crezi că aş avea un model?

— Mă gândeam că asta ar explica faptul că nu eşti căsătorită până acum.

— Poate că nu mi-a propus nimeni, spuse ea amuzân**du-**se copios gândi**ndu-**se la motivul ce-o determinase să plece.

— Nu pot crede. Nu e adevărat, nu-i aşa?

— Nu, nu e adevărat.

— Atunci, de ce n-ai acceptat nicio cerere?

Se văzu nevoită să-i răspundă abia după ce puse încă o dată întrebarea.

— Rufus, o persoană străină nu întreabă astfel de chestiuni intime. Doar nu te aştepţi că-ţi voi încredinţa toate secretele. Nu uita că alaltăieri nici nu ştiam de existenţa ta.

— Timpul e un subiect relativ. De fapt, ce e timpul?

— În acest moment, în ceea ce mă priveşte, ar fi

timpul să merg la culcare. Haide, am discutat destul despre asta.

— Răspunde-mi: de ce nu te-ai căsătorit? repetă el cu insistenţa unui copil. Pentru că nu ai simţit nimic pentru niciunul dintre acei bărbaţi?

Ah, dacă n-ar fi spus-o atât de direct… Era conştientă că reacţia ei la sărutul lui fusese instinctivă, dar spera ca el să nu-şi fi dat seama.

— Ei, nu lua drept bun tot ce spune Guy – îi place să mă necăjească şi să exagereze.

— Ăsta nu e un răspuns Marilla, nu te las să intri în casă până nu-mi răspunzi.

— În cazul acesta, mulţumeşte-te cu acesta: Nu mă interesează căsătoria. Nu te gândi la cine ştie ce, Rufus. Viaţa pe care o duci aici exclude existenţa unei femei. Pari extrem de susceptibil. Cât despre mine, s-ar putea să nu fiu deloc ceea ce-ţi închipui – aminteşte-ţi asta mereu!

Marilla intră în bucătărie şi-ncepu să pregătească sandvişuri, iar după ce urmăriră toate ştirile, continuă să taie feliile de pâine care urmau prăjite a doua zi la micul dejun. S-ar fi dus la culcare, deşi nu reuşise încă să discute cu Guy. Nu rămăseseră în bucătărie decât ea şi Rufus când telefonul sună.

— Trebuie să fie Diana; probabil că a urmărit ştirile în timp ce era la spital.

Era într-adevăr Diana, complet îngrozită la gândul că, în urma venirii celor patru oaspeţi, fetele nu vor mai putea face faţă cu gătitul.

— Suntem bine, Din, lasă-mă să-ţi explic. Am avut un noroc incredibil. Parcă ne-ar fi răspuns cerul la rugăciuni trimiţând-ne-o pe o oarecare domnişoară Sinjin. Ştie să gătească, să acorde primul ajutor şi, pe deasupra, e şi profesoară.

I s-a defectat maşina în apropiere de casa noastră şi astfel a rămas blocată aici. Atunci m-am enervat îngrozitor, dar acum mă-ntreb cum ne-am fi descurcat fără ea. A locuit un timp la Fairlie, aşa că e obişnuită cu viaţa de la munte. Se-nţelege de minune cu copiii şi poate n-o să-ţi

vină să crezi, când mi-am dislocat degetul, l-a pus imediat la loc.

Marilla rămase acolo, ascultând uluită, scrâşnind din dinţi şi rugându-se, îngrozită, ca nu cumva sora lui să facă legătura dintre cele două nume – femeile erau întotdeauna mai interesate de nume şi, în concluzie, mai sensibile la acestea.

— Bănuiesc că ar găsi o soluţie indiferent ce ni s-ar întâmpla, continuă Rufus. Ne-a fost de mare folos şi când ne-a ajutat să curăţăm canalele de scurgere. Ar fi o guvernantă minunată pentru copii, ce zici dac-aş încerca s-o conving să rămână aici? Deocamdată nu lucrează nicăieri. Ei, ce spui, să-ncerc?

Marilla începu să-i facă desperată semn că nu poate.

— Fermecat? Da, sigur că m-a fermecat. Ţi-am spus că e ca şi cum s-ar fi îndeplinit o rugăciune, dar nu a cuiva care încearcă s-aranjeze căsătorii. Are o inimă de aur, dar poate fi şi severă ca o guvernantă din epoca victoriană. Ei, ştii ce se-ntâmpla mereu cu guvernantele noastre… Se căsătoreau şi se mutau mai aproape de oraş. Cred că aceasta va rămâne aici pentru totdeauna – ştiu eu cum s-o conving. Ştii… aş putea s-o anunţ pe acea domnişoară St. John că postul e ocupat. Şi acum, ghiceşte ce VIP găzduim – pe nimeni altul decât Steve Ronaldson… îţi aminteşti… a fost la noi într-o vară, apoi a plecat în Scoţia. Ştii că mama şi tata tot încercau să ia legătura cu el acolo. Ei, poţi fi liniştită, suntem toţi bine. Vom păstra legătura cât timp mai funcţionează liniile telefonice. În orice caz, nu-l lăsa pe Donal să meargă în Wanaka după ce iese din spital; e în stare ca, de acolo, să vină aici cu elicopterul şi-ar fi o imprudenţă, fiindcă n-ar putea ajunge la un doctor în cazul apariţiei unor complicaţii. Nu, nu poţi vorbi cu ea, Di; doarme deja. Merge devreme la culcare şi se trezeşte devreme – ăsta e principiul ei. Tine-mi pumnii; dacă sunt suficient de convingător, ar putea rămâne la noi.

Când Rufus închise telefonul, Marilla simţi că nu se mai putea ţine pe picioare şi prăbuşindu-se pe cel mai apropiat scaun, îşi cuprinse capul în palme, gemând.

— Ce naiba te-a apucat să inventezi aşa o poveste?

Se aşează şi el pe un scaun, dar iară să pară deloc impresionat de desperarea Marillei, fiind mai degrabă amuzat.

— Ah, dragă domnişoară Sinjin, dac-ai vedea ce figură ai!

— Oricum, fantasmagoria asta nu are niciun viitor.

— Adică, nu vrei să rămâi? Bine, dar e încă prea devreme ca să te pronunţi.

— În niciun caz nu intenţionez aşa ceva, cel puţin… ah, profiţi de faptul că sunt total blocată. Sigur că nu voi rămâne şi, dacă m-ai cunoaşte mai bine, ai fi chiar bucuros de asta. Dacă sora ta vine cu elicopterul înainte ca eu să pot pleca şi mă găseşte aici, în locul celei pe care probabil că şi-o imaginează conform descrierii tale – o fată bătrână cam de cincizeci de ani – va începe să aibă mari suspiciuni în legătură cu motivele tale. Chiar, care sunt acestea, în definitiv?

— În primul rând, se va învăţa minte. În al doilea rând, dacă i-aş fi spus că eşti o roşcată încântătoare, şi-ar fi închipuit că mă voi îndrăgosti de tine şi ar fi sunat-o imediat pe Brigid Granville

— Îţi dai seama cu câtă bucurie ar fi comentat întâmplarea şi-ar fi difuzat-o în toată Wanaka. Indiferent dacă rămâi sau nu, mi-ai furnizat o scuză grozavă ca să n-o angajez pe acea Eleanor care devorează bărbaţi.

— Ar fi o lecţie bună pentru tine dacă, după ani de zile, când vei fi un burlac bătrân şi singur în căutarea unei soţii, ai întâlni-o pe această Eleanor căsătorită cu cine ştie ce individ norocos şi ţi s-ar părea încântătoare… Atunci ţi-ai da seama c-ai ratat şansa vieţii tale!

— Îmi asum riscul.

— Iar când eu voi pleca…

— Eşti chiar atât de sigură că vrei să pleci? o întrerupse el, privind-o drept în ochi.

— Cred că-mi va părea rău să plec din această regiune, aşa cum oricărui turist îi pare rău când se desparte de o zonă deosebit de frumoasă, dar… asta e tot.

— Nimic altceva cu caracter mai personal? De fapt, asta voiam să ştiu, izbucni în râs şi se aşează pe masă, legă**nându-**şi picioarele lungi. Ce amestec ciudat şi şocant eşti, Marilla! Acum o aperi pe Eleanor, acum eşti cu toată forţa împotriva căsătoriei. De ce? Din această contradicţie, care e adevărata Marilla?

— Nu e vorba de nicio contradicţie, ci doar de faptul că**-**mi displace vanitatea cu care consideri ca pe un lucru cert că această Eleanor te va vedea drept o împlinire a visurilor ei, chiar dacă**-**şi doreşte un soţ din această regiune. Aşadar, atitudinea ta nu mă face să**-**mi schimb părerea despre căsătorie **–** şi anume, nu e ţelul suprem al unei existenţe.

— Păcat că n**-**am avut această discuţie înainte de a vorbi cu Di. N**-**aş mai fi avut un ton atât de laudativ. Mă tem că nu manifest prea mare interes pentru femeile care dispreţuiesc legătura sfântă a căsătoriei. Familia este baza societăţii şi, ori de câte ori e desconsiderată, civilizaţia însăşi e în pericol. Nu**-**mi place ca dascălii copiilor noştri să aibă o astfel de atitudine.

Cuvintele lui îi produseră Marillei o satisfacţie de care, mai târziu, se căi în rugăciunile ei. Pentru moment, îi părea bine că acest individ care o învinuia pe Eleanor de a fi la vânătoare de soţ, acum o condamna tocmai pentru că nu făcea acelaşi lucru.

— Cinismul tău e inutil, Rufus Sinclair. Nu dispreţuiesc căsătoria. Iubesc viaţa de familie şi cred în ea. Tot ceea ce am spus este că nu plănuiesc în mod intenţionat o căsătorie.

Rufus deschise gura să răspundă, dar tocmai atunci se deschise uşa şi intră Guy, ţinând în mână hanoracul Marillei.

— Haide, am fost şi aşa destul de răbdător. Mergem să ne plimbăm puţin. Trei ani înseamnă foarte mult şi, în plus… e şi lună plină.

— Stewart, a avut o zi îngrozitoare şi, dacă mâine vin şi oamenii mei, va avea o armată de hrănit, ca să nu mai vorbesc de lecţiile cu copiii, nu se putu abţine Rufus, aşa

cum era de aşteptat, de altfel.

— O plimbare la lumina lunii face minuni, răspunse Guy cu o sclipire molipsitoare în priviri. Îţi promit că se va întoarce plină de vioiciune şi cu ochii plini de stele.

— Să mergem! spuse Marilla, împingând-l pe Guy. Abia ieşi însă şi s-ntoarse; Rufus încă îi privea lung. Era să uit! Scoate, te rog, din congelator, o pulpă de oaie, nişte cotlete, cârnaţi, fasole şi fursecuri cu alune.

— Bine. Să-nţeleg că, deşi nu agreezi căsătoria, nu-ţi displace compania bărbaţilor?

— Ai dreptate. Îmi face plăcere. Noapte bună, Rufus.

Capitolul 1

— Şi acum, draga mea Eleanor Marilla St. John, n-ai vrea totuşi să-ţi lămureşti bietul frate uimit ce naiba s-ntâmplă? spuse Guy când ajunseră într-un mic pavilion de vară îmbrăcat în clematite şi caprifoi.

— Din fericire, acum pot vedea partea amuzantă a lucrurilor. Iar tu, Guy, te-ai comportat admirabil.

Îi povesti totul, se amuzară amândoi copios apoi se întoarseră. Guy urma să doarmă în corpul de clădire alăturat, aşa că o conduse până la intrarea din spate.

— Şi acum, du-te pe canapeaua ta neprihănită, iar eu voi merge în chilia mea!

De la o fereastră de la etaj, o lumină cădea pe faţa lui. Marillei aproape că încă nu-i venea să creadă că fratele ei – frumos, cu statură atletică, atât de drag ei – era acolo.

— E minunat că te-ai întors în Noua Zeelandă şi, mai mult, aici. Noapte bună, scumpul meu, spuse Marilla ridicându-se pe vârfuri pentru a-l îmbrăţişa şi săruta.

Guy râse pentru a-şi ascunde emoţia.

— E incredibil cum o absenţă îndelungată poate topi inimile. Noapte bună, Rilla.

Lumina de la fereastră se stinse şi Marilla auzi un fel de mişcare sus. Dacă Rufus a asistat la această scenă, cu atât mai bine; n-o va mai suspecta de a fi pus vreodată ceva la cale în legătură cu el.

Deşi izolaţi în micul lor univers, nici nu-şi dădeau seama cum treceau zilele, atât de ocupaţi erau.

Era ciudat: anunţau telefonic starea vremii în fiecare dimineaţă, ascultau ştirile de la posturile de radio din Noua Zeelandă şi de la BBC, aşadar auzeau voci din Wellington şi din Londra, dar nici măcar o maşină în afara celor de la fermă, din cauza drumului impracticabil.

Diana mai telefonase de câteva ori, dar de fiecare dată târziu, astfel încât numai Rufus răspunsese. Stephen sunase şi el la departament şi anunţase că va rămâne acolo şi va studia fenomenul, iar, când condiţiile vor permite, va merge la cabanele de deasupra Canionului Albastru, aşa cum planificase.

Râul se mai liniştise, dar încă nu-şi stabilise cursul. Stephen era o autoritate în materie, iar Guy îi urma imediat din punct de vedere al cunoştinţelor. Ceilalţi doi membri mai tineri ai echipei se considerau extrem de norocoşi să se facă utili ori de câte ori era nevoie. Rufus şi cei trei oameni ai săi cunoşteau terenul atât de bine, încât şi ei puteau fi consideraţi specialişti. Cât despre Marilla, absorbea ca o sugativă cunoştinţe de geologie şi despre munte în general.

Stephen le spusese că inginerii vor avea probleme cu refacerea podului peste Matukituki, din cauza volumului mai mare de apă, că va trebui aşteptat până se vor mai produce eroziuni, că mare parte din mal va trebui dinamitat şi că, în orice caz, era vorba de o lucrare de lungă durată.

Marilla simţi două mâini micuţe strecurându-se în mâinile ei, de o parte şi de cealaltă şi două voci se auziră simultan:

— Mă bucur că eşti aici, Marilla.

— Nici pe jumătate cât mă bucur eu, completă Rufus care, auzindu-le pe Jane şi Anne, se-ntoarse imediat şi o privi în ochii cenuşii.

Marilla simţea o bucurie pe care-i era greu s-o admită. O priveau toţi, până şi Buck, Coll şi Evan, oamenii lui Rufus. Ce naiba era cu ea, de nu putea scăpa de acea stare emotivă?

— Nici Buck n-ar fi putut face faţă unei asemenea

mulţimi de hrănit, râse Rufus.

— Sper că vă daţi seama cât de mult mă ajută Buck curăţând munţi de legume în timp ce eu sunt cu copiii în sala de studiu.

— Da, Marilla, dar tu asiguri şi diversitate, pe când la mine totul se limitează la o pulpă de oaie pe care o arunc în cuptor cu câteva legume, rugân**du-**mă la Dumnezeu să iasă totul bine. N**-**aş fi niciodată în stare să fac sosurile tale; ca să nu mai vorbim de prăjituri… sunt un vis!

— Vreţi să mă flataţi, dar adevărul este că nu fac decât ceea ce ştiu că pot. De exemplu, nu mă aventurez la prăjituri cu fructe, care ştiu că**-**mi ies lamentabil. Şi nu numai acestea… Mama a avut grijă să nu scăpăm fără să**-**nvăţăm să gătim; până şi pe Guy l**-**a învăţat. Tăcu, speriată ea însăşi şi uimită de ceea ce spusese.

— Când Marilla era mică şi făcea prăjituri, băteam eu ouăle şi chiar spălam vasele după ce termina, interveni Guy pentru a salva situaţia.

— Şi când avea grijă de bunica şi sora şi fratele meu erau la şcoală, făceam din când în când experienţe, de exemplu cu găinile tatii. Ţin minte că **s-**a întors o dată şi a constatat că nu mai ouau pentru că le schimbasem regimul.

— Când **s-**a întors o dată? se miră Rufus. Când ai spus că ai rămas acasă să ai grijă de gospodărie, am crezut că părinţii erau plecaţi din ţară.

— Făceau un tur prin ţară. Intenţionau să facă o excursie în Anglia, dar au vrut să**-**şi vadă mai întâi ţara.

Ah, cât de atentă trebuia să fie! în niciun caz nu trebuia să amintească de misiunea în care fusese numit tatăl ei, pentru că Rufus ar fi putut face uşor legătura nedorită.

Acum aflase că Sinclair**-**ii erau prezbiterieni, dar capela casei servise de**-**a lungul timpului şi altor rituri, ceea ce le dădea avantajul de a beneficia de mai multe slujbe. Uneori, ca de exemplu, în seara aceea, în compania lui Stephen, care, cu Jane rezemată de piciorul lui şi cu Anne cocoţată pe genunchi, citea cu voce tare una din

povestirile Fredericăi Moorcroft, Marilla simţea nevoia să-i mărturisească totul lui Rufus, pentru că atmosfera aceea dezarmantă de viaţă de familie parcă impunea necesitate.

— Steve, povesteşte-ne despre Frederica, spuse Jane, ridicând-şi ochii albaştri rugători spre el. Ştiu că tu-i spui Elfreda, dar noi ne-am obişnuit cu acest nume. Eşti norocos c-ai cunoscut-o! Noi nu cunoaştem niciun scriitor în viaţă.

— Nu crezi că exagerezi adresându-te aşa unui VIP? o dojeni Rufus, zâmbind.

— VIP? N-aş spune…

— Lucrezi în cadrul ministerului aşa că, pentru mine, eşti ca un ministru. Ce poate fi mai important?

— E important doar când mă aflu în capitală, Rufe. Când am venit aici pentru prima dată, nu eram decât un fel de ucenic.

— Şefu', asta sună tot a snobism… inversat, spuse Lindsay. Lucrurile astea nu au importanţă pentru tine.

Marilla nu-şi putea da seama dacă doar i se părea, sau într-adevăr figura lui Stephen avea o expresie enigmatică.

— Acum, nu, dar atunci, au avut.

— Doar nu familia mea te-a făcut să te simţi astfel, sper, spuse Rufus, încurcat. Îmi amintesc că, după ce-ai plecat de la noi, tata a spus că sigur vei ajunge departe. Cabana ta era plină cu cărţi. Şi ce cărţi! Fără să ştii, mi-ai influenţat gustul pentru lecturile ulterioare. Încă mai am toate cărţile tale.

— Nu, nu familia ta. Deşi, în perioada aceea m-am confruntat cu o atitudine snoabă.

— Nici nu merită să te superi pentru oameni care pot gândi aşa, spuse Marilla, intrigată. Nu trebuie să însemne nimic pentru tine.

— Nu înseamnă nimic atunci când o astfel de atitudine vine de la persoane care-ţi sunt absolut indiferente, dar când vine de la cineva care înseamnă atât de mult pentru tine, la care nu te-ai fi aşteptat pentru nimic în lume să aibă această meschinărie în suflet, atunci

te doare îngrozitor, mai ales când eşti foarte tânăr! Vocea lui nu avea nicio urmă de supărare, ci, mai degrabă, părea resemnată. Ne-am abătut mult de la subiect. Jane, continuă să mi te adresezi aşa; îmi face plăcere şi mă face să mă simt mai tânăr

— Eu însumi am treizeci şi doi de ani. Poate că, atunci când ai venit prima dată, diferenţa de vârstă dintre noi părea mai mare, acum însă e aproape nesemnificativă.

— Ne-ai promis să ne povesteşti despre Frederica, îl trase Anne de mânecă, nerăbdătoare. Cum arată? Bunica ne-a povestit puţin, apoi i-am întrebat pe mama şi pe unchiul, dar nu se prea pricep la descrieri.

— Întreabă-i pe Guy şi pe Marilla; ei au văzut-o mai recent, sugeră Rufus râzând, după ce păru mai întâi jignit.

— Nu. Vrem să ştim cum arăta când a fost aici.

— Era foarte zveltă şi delicată, ceea ce o făcea să pară înaltă, deşi în realitate nu era. Era foarte liniştită, aproape că nici n-o observai. Purta jachete largi cu buzunare enorme în care întotdeauna exista un carneţel. Deodată o vedeai şezând pe o stâncă – era o stâncă înconjurată de plopi, pe locul unde se află acum casa cea nouă – şi notând ceva în carneţel. Era atât de liniştită, încât, privind-o de la oarecare distanţă, mi-am dat seama că nişte iepuraşi ieşiseră, plini de încredere din ascunzişul lor şi se jucau în faţa ei. Ascultaţi, spuse el luând una dintre cărţi şi începând să citească, aici e descrisă exact scena de care vă spuneam.

— Ce păcat că iepurii sunt nişte creaturi atât de frumoase, dar atât de dăunătoare pentru păşune.

— Din fericire, măgarii şi poneii nu fac absolut niciun rău, spuse Tony. Frederica îi desena atât de frumos! Povestirea în care copiii aduc acasă un călător rănit, pe un măgar, este preferata mea. L-a avut ca model pe bătrânul Sfântul Nicolae – ne-au spus mama şi Rufus, care îşi amintesc de el.

Stephen râse; Frederica învăţase să călărească pe bătrânul Sfântul Nicolae.

— Era foarte timidă la început, apoi nu-i mai era

deloc teamă, dimpotrivă, începuse să ne fie nouă când o vedeam, pentru că ajunsese să frizeze imprudenţa. Nimeni nu şi-ar fi închipuit că iubea atât de mult animalele. Şi acum parcă o văd coborând de pe munte, din dreptul cascadei, pe Mirabel, fiica Sfântului Nicolae. Rămăsese singură acasă şi ieşise să facă nişte schiţe când observă un miel rămas izolat pe un grup de stânci şi porni imediat să-l salveze. Noi tocmai atunci ne-ntorceam şi căutam şi noi, la rândul nostru, animalele rătăcite; întâmplător, am văzut-o prin binoclu – Doamne, săptămâni întregi am avut coşmar gândindu-mă cât de uşor ar fi putut aluneca de pe acele stânci. A salvat oiţa rătăcită, dar am trăit toţi o spaimă cumplită până când am văzut-o înapoi acasă. Ştii că bunicul tău a certat-o rău.

— Da, dar nu a tăiat oaia, considerând-o ca pe un simbol. Ce bătaie de cap ne dădea! Se comporta mai degrabă ca un căţel de companie... o dată am găsit-o dormind în patul meu!

— Aici e? întrebă Anne întorcând filele cărţii până ajunse la imaginea oii pe care o chema Marietta cea neastâmpărată. Dar aventura nu e povestită în carte şi nici bunicul nu ne-a amintit vreodată de ea.

— Eu i-am pus acest nume, mărturisi Stephen. Păcat că nu am nepoţi; atunci aş fi cumpărat cu siguranţă aceste cărţi şi aş fi recunoscut toate locurile şi personajele... şi n-aş fi rezistat să nu-i scriu.

— Poţi s-o faci acum, Steve, sugeră Guy. Am adresa ei. Gândeşte-te ce mult s-ar bucura să primească veşti de la cineva care a fost aici în acelaşi timp cu ea. Chiar te-aş putea lua în vizită la ea.

— Nu, mai bine nu. A trecut mult prea mult timp. Privi la una dintre cărţi, deschisă la pagina cu imaginea unei stânci sub formă de scaun sub care scria „Locul unde visurile se împlinesc”, mângâie uşor desenul cu degetul, apoi închise brusc cartea. E o greşeală să-ncerci să dai ceasul înapoi.

— Tu i-ai spus pentru prima dată, „Freddie”? întrebă Jane.

— Da. „Elfreda” mi se părea prea lung.

— Cred că de asta şi-a ales pseudonimul „Frederica”.

Brusc, Marilla îşi dădu seama că Stephen Ronaldson era bărbatul pe care Elfreda îl iubise. Acesta era bărbatul pe care mătuşa Myrtle îl considerase a nu fi suficient de bun pentru nepoata ei.

Capitolul 8

De obicei, imediat ce se aşeza să se odihnească, era imposibil ca Marilla să nu observe ceva ce trebuia făcut.

— Eşti exagerată, o certă Rufus. Încerci să faci imposibilul! Nu contează dacă podeaua bucătăriei nu e spălată în fiecare zi şi dacă pe verandă mai sunt pânze de păianjeni. Întotdeauna e mai multă muncă de făcut decât pot mama şi Di, aşa că trebuie să fie raţionale. Cred că de aceea Di vrea să se mute **într-**o casă mai mică, mai uşor de întreţinut şi… probabil ăsta e şi motivul pentru care mă vor însurat… Am spus că voi continua să locuiesc aici, deşi voi închide probabil o parte din casă când mama şi tata se vor retrage în altă parte.

— Ca orice femeie, probabil şi ele consideră c-ar fi o crimă să se lase acest loc în paragină. Aşa că… ar trebui să le înţelegi.

— Înţeleg ce simt ele, dar n-o înţeleg pe această Eleanor: să faci un astfel de plan cu sânge rece!

— Poate că eşti nedrept cu ea; poate că ea însăşi a fost victima unui aranjament; poate că doamna care a recomandat-o îi ştia preferinţele, dar e posibil nici să nu fi ştiut că proprietarul fermei e un bărbat neînsurat.

— Ah, Marilla, nu le-ai auzit! Era o conversaţie foarte detaliată. Mama ştia atât de multe despre ea, de parcă ea însăşi i-ar fi spus

— Un caz tipic de căsătorie aranjată.

Marilla se simţi pur şi simplu desperată: nu va putea niciodată să-l convingă.

— Nu vreau decât să controlezi temele copiilor, reveni el la subiectul iniţial, astfel încât când se-ntorc Diana şi Donal, să le poată trimită la Wellington. Dacă, între timp, poţi menţine ordine, în limite rezonabile, şi găti

simplu şi consistent, e suficient; altfel, în scurt timp te vei epuiza.

— Recunosc că sunt atât de obosită când mă culc, dar dimineaţa mă trezesc cu forţe noi, gata **s-**o iau de la capăt. E suficient să privesc peisajul pe fereastră ca să mă simt plină de energie. Şi nu uita: pentru mine, totul este nou.

— La un moment dat, această noutate poate deveni rutină.

— Voi pleca până ce acest lucru să se întâmple.

— Chiar vei pleca, Marilla? O privi trist drept în ochi.

— Da; mai am şi alte responsabilităţi, familie…

— M**-**am obişnuit cu tine aici; aproape că am uitat că vii din**tr-**o altă lume… o lume în care există Guy, nu-i aşa?

— Printre altele.

— Va sta permanent în Wellington?

— Da. Lucrează acolo şi mama lui locuieşte de asemenea, acolo.

— Lângă tine?

— Foarte aproape. Mamele noastre sunt inseparabile, **s-**ar putea spune.

— Tu nu cazi niciodată victima unor planuri de căsătorie? Nu înţeleg cum două mame atât de apropiate pot rezista.

— Au renunţat; ştiu că nu mă interesează căsătoria.

— Marilla, se pare că nu înţeleg deloc femeile. Înseamnă că instinctul mă înşală: totul, dar absolut totul în legătură cu tine **–** blândeţea ta, modul cum te comporţi cu copiii, concepţia ta de viaţă, atât cât transpare ocazional din ceea ce discuţi cu ei **–** indică preferinţa pentru viaţa de familie şi bucuria imensă pe care ţi-o dau ocupaţiile casnice, căminul, lectura, grădinăritul, animalele… în sfârşit, tot ce ţine de aceasta, ceea ce**-**ţi conferă o feminitate absolută. În momentul în care vine vorba despre căsătorie, te eschivezi imediat.

— Asta doar pentru că nu mă interesează personal, răspunse ea pe un ton indiferent, ridicând uşor din umeri şi continuâ**ndu-**şi treaba.

— Concluzia ar putea fi că nu ai întâlnit încă bărbatul

potrivit… cel care să-ţi accelereze pulsul.

— Cred că e nevoie de ceva mai mult decât de un puls accelerat pentru a face o căsătorie.

Râsul ei îl făcu să se-ncrunte.

— Voi încerca să fiu mai clar: nu ai întâlnit încă bărbatul care să-ţi facă inima să bată mai tare, să-ţi înflăcăreze imaginaţia, să-ţi stimuleze mintea, să fie iubit, prieten şi soţ în acelaşi timp – bărbatul pe care l-ai dori ca tată al copiilor tăi. Ei, ce zici?

Nu răspunse imediat, pentru că nu putu, pur şi simplu.

— Ce zici? întrebă el din nou, tăios.

— Sună bine; analitic, dar ideal.

— Aşadar, acesta e motivul? Tind să cred că da, pentru că o tânără la aproape douăzeci şi opt de ani are mai mult discernământ, nu se entuziasmează atât de uşor, poate nici nu are prea mare încredere în simţurile ei. E adevărat, Marilla, încă nu ai cunoscut bărbatul potrivit?

— Ei, uneori nu e chiar atât de simplu, Rufus Sinclair. Uneori întâlneşti bărbatul potrivit, dar asta nu-nseamnă că drumul e liber.

— Asta înseamnă că a existat cineva?

— Da.

— Dar nu Guy. Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

— De ce eşti atât de sigur?

— A fost plecat timp de trei ani şi atunci, ca şi acum, era liber.

Pentru o clipă, Marillase-ncruntă uşor: Rufus dedusese că se-ndrăgostise de un bărbat însurat. Poate că era mai bine aşa. Se arătă, în continuare, extrem de preocupată de pregătirea raţei pentru a o pune la cuptor.

— Ei, cred că e gata şi după-amiază nu trebuie decât s-o pun la cuptor, se agăţă ea de acest pretext salvator pentru a schimba subiectul. Nu-mi place să fac lucrurile în grabă. Mai sunt câteva portocale; spune-mi, crezi că vor toţi sos de portocală, sau sunt unii care preferă sos de mere, ca mine, de exemplu?

— Tuturor le place sosul de portocală, în afară de mine: eu prefer sosul de mere. Dacă nici asta nu înseamnă compatibilitate, atunci nu ştiu ce altceva ar putea fi.

Se opri din a mai umple lămpile cu petrol lampant, se şterse pe mâini şi se apropie de ea.

— Ai grijă să nu picuri gaz pe raţa mea, spuse Marilla depărtân**ndu-**se, dar el o urmă.

— Nu trebuie ca o singură experienţă să**-**ţi marcheze întreaga viaţă. Sunt puţini cei ce rămân credincioşi primei dragoste, dacă nu a fost împlinită. Doar în romane sună bine să rămâi fidel unei amintiri. În realitate însă, adesea se întâmplă ca o nouă dragoste să**-**ţi aducă o fericire chiar mai mare. E păcat să iroseşti viaţa şi, de fapt, nici nu cunosc pe cineva care să fi rămas ancorat **într-**un vis.

— Ba da, se întâmplă aşa cu unii; uite, Frederica Moorcroft, de exemplu. Auzi, m**-**am molipsit de la copii; Elfreda Grant.

— Ce e cu Elfreda? se auzi vocea lui Stephen, pe un ton care transforma tot mai mult bănuiala Marillei în convingere.

— Rufus şi cu mine discutam despre cât de rar întâlneşti oameni care rămân fideli primei lor iubiri şi am dat exemplul Elfredei. A iubit mult pe cineva **–** ştiu sigur acest lucru, dar nu ştiu pe cine. Are două mătuşi îngrozitoare care o terorizau, dar brusc, pare să se fi eliberat de sub tutela lor. Nu cunosc amănunte, pentru că am plecat de acasă chiar după ce **s-**a întâmplat aceasta.

— După ce **s-**a întâmplat… ce anume?

— Pare imposibil pentru epoca în care trăim, dar după cum spune tatăl meu, mătuşile ei au încă o mentalitate rămasă din perioada victoriană. Cred că Elfreda suferise o decepţie în dragoste şi nu-i mai păsa de nimic; îşi păstrase pasiunea pentru cai şi continua să scrie cărţi pentru copii, dar, în rest, se resemnase la o aparentă supunere. Deodată, a descoperit că bărbatul pe care**-**l iubea nu renunţase la ea atât de uşor cum crezuse, ci, de fapt, una dintre mătuşi intervenise fără ştirea ei. Guy mi**-**a povestit că a fost pur şi simplu uimit când a văz**ut-**o **–** era

cu totul altă persoană. Cred că-şi închipuise că bărbatul acela e de mult timp căsătorit; poate va încerca să afle dacă e aşa sau nu, nu ştiu, dar important este că şi-a recăpătat încrederea în el şi transformarea petrecută e pur şi simplu minunată.

Privi cu înţeles spre Stephen şi pesemne că şi Rufus simţise ceva, după cum se uita de la unul la celălalt.

— Te aştepţi la o altă furtună, Rufus? îl întrebă ea când Stephen ieşi. Am observat de dimineaţă că lămpile erau deja destul de pline.

— Am ratat buletinul meteo, dar după cum arată afară, s-ar putea să ningă dinspre vest.

— Crezi că se va întrerupe curentul?

— E bine să fim prudenţi. Ne putem aştepta oricând la o ninsoare târzie; de obicei, aceasta se-ntâmplă în decembrie, dar e foarte probabil să-nceapă de acum.

De fapt, nici nu mai era nevoie de confirmarea buletinelor meteo: cerul era plumburiu şi se făcuse foarte frig.

Bărbaţii erau toţi pe deal, inclusiv Tony, dar fetele ştiau exact ce trebuie făcut în astfel de situaţii, aşa că, împreună cu Marilla, aduseră cantităţi uriaşe de făină şi carne din hambare în lăzile de depozitare din crescătoria de păsări, înălţară paravane de protecţie pentru plante, aduseră paie pentru măgari şi eliberară un şopron pentru a putea fi folosit ca loc de adăpost în caz de nevoie.

Marilla tocmai intrase în bucătărie când veni şi Stephen să ia nişte echipamente necesare oamenilor rămaşi să lucreze pe munte; rămase doar cât să bea o cafea fierbinte, în picioare. Profită că fetele erau sus, să închidă obloanele din sud-vest şi se adresă Marillei, privind-o fix cu ochii lui albaştri:

— Ai ghicit, nu-i aşa? în toţi aceşti ani am iubit-o pe Elfreda.

— Mi s-a strecurat în minte această bănuială după cum i-ai rostit numele. Stephen, sunt curioasă. Ai timp să-mi povesteşti ce s-a întâmplat?

— Da; trebuie s-ajung cu acest echipament la

Raggedy Point, dar mai durează până sosesc şi ceilalţi acolo. M-am îndrăgostit imediat de Elfreda, era atât de dulce... La început era timidă, dar mi-am dat seama de bogăţia ei sufletească. Şi, pe măsură ce timpul trecea, părea să înflorească tot mai mult. Mi se părea destul de rezervată, când nu era cu copiii. Din când în când, avea momente de exaltare, apoi se retrăgea din nou în carapacea ei. Îmi era teamă să forţez lucrurile. Eram tânăr şi n-aveam nimic să-i ofer în afară de o slujbă la vreo fermă, unde să lucrăm amândoi după căsătorie. Ar fi urmat ani de zile în care să strângem bani pentru a ne face propria noastră casă. Ea preda muzica, lua lecţii de desen, iar eu mă simţeam destul de necioplit pe lângă ea; ei, însă, părea să nu-i pese – în orice caz, nu atunci. Într-o seară, când veneam din turn unde aprinsesem felinarul – pe atunci nu era lumină electrică – am găsit-o stând pe acea stâncă pe care a schiţat-o apoi pentru a ilustra una din povestiri. Era lună plină, argintie şi o linişte desăvârşită. Toţi ceilalţi erau înăuntru. Parcă n-am fi existat decât noi doi în tot universul. M-am aşezat şi eu lângă ea; s-a întors spre mine şi... asta a fost. Era foarte reticentă în privinţa vieţii ei personale. Am vrut să merg la Wellington să-i cunosc familia. Mi-a spus că fusese crescută de două mătuşi. Eu n-aveam pe nimeni: tata fusese omorât în cel de-al doilea război mondial, iar mama murise după câţiva ani; nu mai aveam decât nişte veri. A trebuit să-ntrerup şcoala. Trebuia să lucrez, să strâng bani; visam să pot cumpăra pământ în regiunea de munte. Când s-a apropiat momentul plecării, Elfreda deveni distantă, dar eram prea tânăr ca să mă simt jignit.

— Cred că-i era groază să se-ntoarcă la mătuşi. Nu-ţi poţi închipui cât de cumplite erau. Probabil nu voia să afli că nu va îndrăzni să le spună despre tine. Tata spunea c-au încercat s-o mărite de multe ori cu diverşi domni. Sunt convinsă că se temea ca nu cumva să te rănească.

— În schimb, chiar Elfreda m-a rănit.

— Nu-mi pot imagina sub nicio formă ca Elfreda să fi făcut aşa ceva – cel puţin, nu cu bună ştiinţă.

— Ei bine, a făcut-o. Mi-am dat seama că, în momentul în care întoarcerea ei a devenit iminentă, a început să-i fie ruşine de mine. I-am spus că urma să plec în curând în vacanţă şi că voi veni în nord să-i cunosc mătuşile. A tot încercat să mă facă să mă răzgândesc… nici măcar n-a făcut-o într-un mod subtil. În cele din urmă m-a implorat să-i mai las timp, pentru a le obişnui pe mătuşile ei cu ideea. M-am înfuriat.

Cât de bine înţelegea Marilla, şi furia tânărului care nu era decât un simplu ajutor la fermă şi groaza Elfredei ca nu cumva Stephen să fie jignit de mătuşile ei! Biata de ea, nu încercase decât să-l protejeze.

— Dacă nu-ţi face foarte rău, povesteşte-mi versiunea ta.

Stephen îi prinse mâinile între ale lui şi-i zâmbi. Era un bărbat cu adevărat frumos. Cât de mult trebuie să-l fi iubit Elfreda! Păcat că nu se căsătorise cu el în Wanaka şi apoi doar să-şi fi pus mătuşile în faţa faptului împlinit. Probabil c-ar fi reacţionat tipic: i-ar fi interzis să mai calce în casa lor, iar Elfreda ar fi fost extrem de fericită lângă un astfel de bărbat.

— Ai spus de dimineaţă că a fost vina mătuşilor; cum adică? Ai spus, de asemenea, că Elfreda a descoperit. Ce anume avea de descoperit? Ea însăşi m-a sfidat prin atitudinea ei.

— Totuşi, au fost şi ele de vină, sunt convinsă. Nu ai idee cât de egoiste sunt.

— Le-am cunoscut mai târziu. I-am scris Elfredei că vin în Wellington, mi-am cerut scuze pentru că mi-am pierdut cumpătul şi i-am spus că vreau să-i cunosc mătuşile, chiar dacă nu vor considera că sunt partida potrivită pentru nepoata lor. Numai că ea nici măcar n-a vrut să mă vadă; a fugit pur şi simplu de mine. Şi, ca să fiu sincer, mătuşile s-au purtat neaşteptat de amabil cu mine. Nu face figura asta uluită, Marilla; este aşa cum îţi spun.

— Nu pot să cred… Sau, era zâmbetul perfid al căpcăunului ce-şi devorase deja prada. Nu le spusese Elfreda că lucrai ca ajutor la ferme? Şi-au închipuit că erai

fiul vreunui proprietar de moşii?

— Ştiau exact cine sunt. Au părut chiar puţin jenate de lipsa de maturitate a comportamentului nepoatei lor care fusese atât de nepoliticoasă şi plecase pe o insulă din Pacific, lăsân**du-**le lor sarcina ingrată de a**-**mi spune că nu vrea să se mărite cu mine.

— Imposibil! Nici gând de aşa ceva. Elfreda nu ar fi făcut asta pentru nimic în lume. Aici e ceva dubios în poveste. Spune**-**mi exact cum **s-**a întâmplat.

— Ei bine, am considerat că e momentul să forţez nota. Le**-**am spus cât de mult o iubeam pe nepoata lor, că scrisesem o scrisoare, de care păreau de altfel să ştie, în care**-**mi ceream scuze pentru toate prostiile spuse şi**-**mi exprimam dorinţa de a le cunoaşte pe ele. Amândouă **s-**au arătat a fi jenate şi foarte amabile.

— Amabile?

— Au spus că le pare rău, că Elfreda ar fi trebuit să rămână ca să**-**mi spună ea însăşi ce avea de spus şi că, din păcate, acesta era rezultatul faptului că, fiind orfană, o cam răsfăţaseră. Mi**-**au mai explicat că Elfreda nu avusese curajul să**-**mi spună în faţă că nu fusese decât un capriciu pentru ea, că mediile din care provenim sunt mult prea diferite, aşa că le rugase pe ele să**-**ndeplinească această sarcină ingrată, iar ea plecase în insula Norfolk.

— A fost o minciună, Stephen. Nu de tine se eschiva când a plecat în Norfolk. Ştim cu toţii ce **s-**a întâmplat atunci; chiar şi eu ştiu sigur, nu e ceva ce doar am auzit, copil fiind. Elfreda avea o prietenă la care ţinea foarte mult, ceva mai mare decât ea, care susţinea o fetiţă foarte timidă şi retrasă de la şcoala particulară exclusivistă unde preda. E vorba de Olwen Grenwick. Aceasta, soţul ei şi fetiţa erau în vacanţă în Norfolk**. Într-**o zi, soţul a ieşit în larg să pescuiască şi **s-**a înecat. Mama lui Olwen avea artroză, ceea ce o făcea să se deplaseze destul de greu, dar dorea mult să meargă la fiica ei. Elfreda **s-**a oferit **s-**o însoţească în călătoria cu avionul, iar acolo a avut grijă de fetiţă în timp ce prietena ei şi mama acesteia **s-**au ocupat de formalităţile necesare. Probabil că la asta **s-**a referit

Elfreda când a spus că a descoperit ceva: a aflat că ai venit la ea, fapt pe care mătuşile i-l ascunseseră.

— Dar scrisoarea? De ce nu mi-a răspuns? Era ca şi cum mi-aş fi cerut iertare în genunchi în faţa ei. Mă gândeam că e mult prea sensibilă şi o speriasem cu izbucnirea mea de mânie, dar din moment ce nu mi-a scris, a trebuit să accept ideea că-şi dăduse seama că lucrurile n-aveau să meargă bine niciodată. După câteva luni, am plecat în Anglia.

— Mă-ntreb dacă a primit scrisoarea aceea. Bănuiesc mai degrabă că mătuşa – mătuşa ei Myrtle – a deschis scrisoarea, a citit-o şi apoi a distrus-o. Tare aş vrea să aflu… E explicabilă schimbarea Elfredei, dacă asta este ce a descoperit. Nu crezi c-ar trebui, totuşi să ştie ce s-a petrecut în aceşti ani? Este foarte posibil ca nici acum să nu cunoască tot adevărul. Stephen, poate că dau buzna cu cizmele acolo unde până şi îngerii ar trebui să meargă pe vârfuri, dar nu crezi că merită să ştie ce i-ai scris? Să fie doar dorinţa mea ca totul să se termine cu bine? Acasă sunt cunoscută drept o romantică incurabilă. Poate că nu vrei să…

— Să mai încerc o dată? întrebă el, încă ţinându-i mâinile. Ah, cum să nu! Ţie nu ţi se întâmplă niciodată să ai impresia că soarta are grijă de tine? Parcă aşa a fost menit să vin aici, să te-ntâlnesc şi, prin tine, să aflu de Elfreda.

— Probabil că şi eu trebuie să mulţumesc lui Dumnezeu că râul şi-a schimbat cursul, că vom fi izolaţi timp de câteva săptămâni, că nu mai funcţionează comerţul cu miei, că părinţii copiilor nu se pot întoarce acasă… se auzi vocea lui Rufus, ce încerca să pară severă.

Se-ntoarseră amândoi spre el, jenaţi, şi-ncepură să vorbească în acelaşi timp, încercând să-i explice.

— E-n regulă! îi linişti Rufus, nemaiputându-şi stăpâni hohotul de râs. Am auzit tot ce-aţi vorbit. Şi eu am avut o bănuială că interesul tău pentru cărţile Elfredei ascunde ceva mai mult. De fapt, îmi amintesc de când eram copil, că vă vedeam adesea împreună. Ah, Steve,

sper din tot sufletul să depăşim acest moment şi să te poţi întâlni în curând cu Elfreda ta.

Steve, care tocmai dăduse drumul mâinilor Marillei le prinse iar şi, **într-**o efuziune, o sărută pe gură, apoi îl bătu uşor pe Rufus pe umăr, cu un gest de prietenie şi plecă.

— Vrei o cafea, Rufus? îl întrebă Marilla, stingherită în mod inexplicabil.

— Nu, râse acesta, apropii**ndu-**se de ea: un uriaş lat în umeri. Vreau exact ca şi Steve.

Spunând acestea, o prinse imediat în braţe şi o sărută, dar se văzu nevoit să**-**i dea drumul când fetiţele intrară intempestiv, dar şi aşa se dovedi a nu fi suficient de rapid.

Cu mâinile la gură, Anne şi Jane îşi plimbau privirile încântate de la unul la celălalt, apoi nu se mai putură abţine.

— Înseamnă c**-**o să vă căsătoriţi, comentă Anne.

— Ce încântată va fi mami! Şi bunica! adăugă Jane. Mama a spus că toate problemele ei **s-**ar rezolva dacă te**-**ai căsători, unchiule Rufus!

— Vezi, se adresă acesta Marillei, ridicâ**ndu-**şi braţele **într-**un gest de deznădejde. Sunt prins ca **într-**o capcană. Patru indivíde în casa aceasta: Di, mama, Jane şi Anne, şi toate au un singur gând **–** să mă vadă însurat.

Bucuria păli de pe chipurile fetiţelor.

— Adică… nu… începu Jane.

— Unchiul vostru glumea. N**-**a fost un sărut adevărat.

Anne mormăi ceva.

— Dacă ai ceva de spus, spune cu voce tare, zise Rufus.

— Mie mi **s-**a părut un sărut cât se poate de adevărat.

— Şi de când te pricepi tu atât de bine la săruturi?

— Doar am şi eu imaginaţie!

— Da, numai că imaginaţia nu înseamnă experienţă.

— Ştiu şi eu… interveni Jane, cu un aer matur. Discutam despre ce vrem să devenim când vom fi mari şi

Anne a spus că vrea să fie scriitoare. Tata a spus c-ar fi mai bine să aibă o profesie mai întâi, pentru că scriitorii trebuie să aibă o experienţă bogată şi să-şi câştige mai întâi existenţa; mama a spus că acest lucru nu e întotdeauna valabil şi că, după cum citeşti într-o carte, imaginaţia nu înseamnă numai pură invenţie, ci şi descoperire!

— M-ai pus în încurcătură, recunosc. În orice caz, acum mă pregătesc să fac faţă unei furtuni de zăpadă, nu s-o cer în căsătorie pe guvernanta voastră.

— Cu atât mai mult; nu era momentul pentru un sărut, nu-i aşa? Jane nu se dădu bătută uşor.

Atunci, Marilla simţi că-i de datoria ei să vină în ajutorul lui.

— Bine, dar v-am spus că glumeam. S-a întâmplat să intre tocmai când domnul Ronaldson mă săruta şi…

— Steve? strigă Anne contrariată. Te-a sărutat? Bine, dar e îngrozitor de bătrân. Marilla, doar nu ai de gând să…

— Fetelor, nu discutam despre căsătorie! L-am ajutat într-o privinţă şi mi-a mulţumit sărutându-mă, asta e tot. Şi acum, gata cu acest subiect. Aţi închis obloanele? Şi fantele de aerisire de la toalete? Bine… Acum, dacă n-avem de ajutat la nimic, vom face un tur prin grădină ca să culegem cât mai multe flori pe care, altfel, ninsoarea le-ar distruge.

— Aici, nu se-ntâmplă niciodată nimic romantic – o logodnă, o căsătorie… oftă Anne. Şi aş avea mare nevoie, ca material literar.

— Mai bine te limitezi la spiriduşi şi comori ascunse încă vreo câţiva ani. Suntem o familie prozaică, păpuşă. Dar, să ştii că dacă voi cere vreodată pe cineva în căsătorie, că n-o voi face în faţa nepoatelor mele. Va trebui să cauţi altă sursă de inspiraţie.

Bărbaţii lucrară până se înseră. Când îi văzu adunaţi pe toţi în jurul mesei enorme de bucătărie – opt bărbaţi şi trei copii – Marilla simţi o bucurie ciudată, de apartenenţă la acest univers în care totul indica stabilitate şi forţă.

Brusc, privirea ei visătoare se întâlni cu a lui Rufus,

care o cerceta atent. Marilla simţi îngrozită cum se îmbujorează, dându-şi seama că acesta îi citise gândurile. Mai mult, continua să-o privească la fel de intens. Atunci, se uită spre fete, dar nici acestea n-o cruţau, zâmbindu-şi una celeilalte cu înţeles. Întinse mâna după sare, dar degetele subţiri ale Annei o opriră imediat:

— Marilla, e zahăr tos, nu sare!

— Ah, ce neatentă!

Orice alt comentariu era inutil în faţa hohotelor de râs ale fetelor.

— Nu-nţeleg ce vă amuză! spuse Tony dispreţuitor.

— Priviţi, primii fulgi de zăpadă! profită Marilla, pentru a le distrage atenţia. Copii, lăsăm vasele aşa şi mergem după cină în sala de studiu; am impresia că mâine va fi nevoie de noi toţi afară.

Capitolul 9

Întorcându-se în bucătărie după ce termină de făcut lecţiile cu copiii şi-i duse la culcare, Marilla găsi toate vasele spălate şi aranjate în bufet. Bărbaţii erau încă acolo.

— Ne-am gândit să rămânem să bem cafeaua aici, spuse Steve. E din ce în ce mai rece şi, chiar cu încălzirea centrală, tot ar trebui să facem focul în salon, ori asta ar însemna să mai ai de curăţat şi cenuşa mâine.

— Am hotărât să te ajutăm toţi, drept mulţumire pentru masa grozavă pe care ne-ai pregătit-o, surioară.

„Surioară”; Marilla îngheţă de spaimă.

— Surioară? întrebă Rufus, privindu-l curios. Nu te-am mai auzit spunându-i aşa până acum.

— E adevărat, n-am mai strigat-o aşa de mult timp. Când eram mic, nu puteam să pronunţ „r” şi „l” şi, oricum, am crescut aproape ca frate şi soră. Am asistat chiar la prima ei baie.

— Guy, nu fi mincinos! E scandalos ce spui. Ăsta e dezavantajul de a avea lângă tine pe cineva care te cunoaşte de când erai în faşă. Aş putea şi eu să fac cunoscute câteva întâmplări destul de jenante pentru tine, dar sunt mult prea cumsecade.

Sună telefonul, întrerupându-le conversaţia. Era Di,

care auzind buletinul meteo, dorise să se asigure că totul e bine.

— Profită la maximum că eşti acolo, Di, şi nu-ţi face griji în privinţa noastră, o linişti Rufus. Cu domnişoara Sinjin aici, suntem pe mâini bune. Ne terorizează cu disciplina; e un adevărat zbir, zgripţuroaia asta bătrână. Fii liniştită. Noapte bună.

Apoi închise telefonul cu un aer satisfăcut.

— Sunteţi foarte amabili, şi tu şi Guy: abia mă mai recunosc…

— Nu-nţeleg nimic, spuse Steve.

În schimb, Buck, Coll şi Evan – oamenii lui Rufus – râdeau în hohote.

— Noi înţelegem foarte bine, Steve. Ştim ce-a păţit bietul Rufus, terorizat de venirea unei individe pe care intenţiona **s-**o aducă mama şi sora lui. Acum, îşi ia şi el revanşa, ascunzâ**ndu-**le că e în compania unei roşcate fermecătoare.

— În niciun caz nu era necesar să inventeze prostia asta, spuse Marilla, cu răceală în glas. Credeţi-mă, în compania acestei roşcate, e în deplină siguranţă. Şi acum, e timpul să mergem la culcare.

Telefonul sună din nou.

— De data asta trebuie să fie mama ta, Rilla, zise amuzat Guy.

Aşa şi era. Elfreda o instruise bine, pentru că nu puse nicio întrebare delicată; dăduse telefon doar pentru că auzise şi ea buletinul meteo care anunţa furtuni de zăpadă.

— Aşadar, îţi dai seama că **s-**ar putea să nu mai funcţioneze telefonul, scumpa mea. Să ştii că în fiecare zi am scris câte o pagină în care am descris viaţa de aici, ca să vă amintiţi, tu şi tata, de zilele petrecute în ţinutul Mackenzie. Când voi putea pleca de aici, am să duc la poştă aceste scrisori, deşi e foarte posibil să vin direct acasă, fără să mai trec prin Fiordland, aşa cum plănuisem.

Rufus îi luă pur şi simplu receptorul din mână, zădărnici**ndu-**i orice încercare de a se opune.

— Doamnă Sinjin, sunt Rufus Sinclair. N-am vrea ca

fiica dumneavoastră să plece după ce se vor reface căile de acces. Avem mare nevoie de o guvernantă. Aţi dori să veniţi şi dumneavoastră aici, în vacanţă? Dacă până atunci nu se va face un pod mobil sau altceva, nu v-ar tenta să veniţi cu elicopterul? Ar fi ceva nou pentru dumneavoastră. În orice caz, ne-aţi face o mare plăcere. Nu, nu, n-ar deranja-o deloc pe sora mea. Oricum, când se vor întoarce se vor muta în casă nouă. Marilla va trebui să gătească pentru dumneavoastră. Marilla mi-a spus că mai are un frate şi-o soră mai mici; dacă doresc să lucreze pe timpul vacanţei, ajutorul lor ar fi binevenit. Acum, v-o dau din nou pe Marilla, care tot încearcă să-mi smulgă receptorul. Cred că se gândeşte că veţi plăti o avere la telefon din cauza mea.

Marilla luă telefonul la timp pentru a auzi reproşul mamei ei.

— Draga mea, ce nepoliticoasă eşti cu acest tânăr încântător care făcea o invitaţie atât de generoasă!

— Da… Oh, ce păcat că aţi făcut deja rezervări la acea croazieră… Dar veţi putea veni aici altă dată. Iar Kim şi Fiona, care **s-**ar fi bucurat grozav de o astfel de ocazie, să fie tocmai acum plecaţi cu echipa în Noua Caedonie, la acel curs de franceză!

— Cum?

— Da, da, ştiu **-** pentru ei e o şansă unică. În orice caz, domnul Sinclair a fost foarte amabil. Mamă, poţi transmite un mesaj, Elfredei? Nu ştiu dac-ai auzit, dar şeful misiunii în care a fost Guy este domnul Stephen Ronaldson. Cred că Elfreda nu cunoaşte acest lucru. Acest domn a lucrat la fermă chiar în perioada în care a fost şi ea aici, demult. Mă gândeam că va fi interesată. Cum? Nu e în Wellington? Dar unde e? în South Island? Oricum, dacă-ţi telefonează sau scrie, anunţ-o. îmbrăţişează-l pe tata din partea mea. Complimente şi de la Guy, care e aici, lângă mine.

De data aceasta, Guy îi luă receptorul din mână.

— Bună, tanti Helena. Ce bine că m-ai considerat întotdeauna ca pe un nepot! Voiam **s-**o sun şi eu pe mama

să-i spun că s-ar putea să nu mai am cum să iau legătura cu ea, dar te rog acum pe tine să faci aceasta. Da, încă nu-mi vine să cred c-am întâlnit-o aici pe Marilla. Acum şase săptămâni eram în Edinburgh, iar acum sunt blocat aici. Dar, nu-i nimic. Aşa, frumoasa ta fiică şi cu mine, avem posibilitatea de a continua de acolo de unde am rămas. Te las acum, pa!

— Ce noroc să avem lângă noi pe cineva ca Marilla, se adresă Evan lui Coll. Şi, pe deasupra, să vină din senin şi un iubit de-al ei de demult.

Începuse să ningă cu fulgi mari şi, după ce se strânseră cu toţii la ferestre să privească, merseră la culcare.

Nu era vânt şi stratul de zăpadă devenea din ce în ce mai gros cu fiecare oră.

Marilla se trezi la ora două, dându-şi seama că undeva era o lumină aprinsă. Îşi puse halatul şi papucii şi merse să cerceteze.

Era lumina din camera lui Tony. Acesta era în pat şi privea tavanul. De regulă, era un băiat optimist şi vesel; nu însă şi acum.

— Ce s-a întâmplat? Nu poţi dormi? Te doare ceva? întrebă ea, intrând încet, impresionată de a-l vedea atât de bucuros de venirea ei.

— Nu, nu mă doare nimic. M-am trezit şi au început să apară tot felul de gânduri.

— Şi eu am păţit la fel. Pot să intru şi eu sub plapuma ta? Am fost cam melancolică în seara aceasta şi văd că încă nu mi-a trecut această stare. Mama a auzit prognoza meteo şi a telefonat. Până acum am fost prea ocupată ca să-mi dau seama cât de dor îmi e de părinţi, dar, brusc, când am auzit vocea mamei, am ştiut că-mi lipsesc enorm amândoi. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu tine?

— Exact. Mama e o persoană atât de amuzantă… Tipic irlandeză, după cum spune tata. Unchiul Rufus şi mătuşa Katty seamănă mai mult cu bunicul. Bunica s-a născut în Dublin şi-a venit aici împreună cu părinţii, când avea doisprezece ani. Chiar şi acum bunica şi-a păstrat

simţul umorului şi mama seamănă cu ea. Mama găseşte ceva amuzant în orice se-ntâmplă ici. Ţi se pare că e o prostie că-mi e atât de dor de ea?

— Deloc. Dacă mie, la vârsta mea, îmi e dor de ea, atunci tu eşti cu atât mai îndreptăţit. Nici măcar nu-mi plac efuziunile şi manifestările demonstrative; îmi place pur şi simplu s-o am în preajmă.

— Ah, ce bine e că n-ai spus „Hai, fii tare! Fruntea sus!" Nu-mi place deloc acest tip de îmbărbătare.

— Nici mie. Când sunt deprimată – ceea ce mi se întâmplă destul de rar, dar atunci sunt foarte deprimată – îmi place să fiu lăsată să plâng în voie.

— Îmi daţi voie să intru şi eu ca să plângem împreună? se auzi vocea lui Rufus, când acesta apăru în prag. Deşi n-ar strica să fim ceva mai reţinuţi, ca să nu-i trezim pe toţi ceilalţi. Şi eu mă simţeam deprimat, continuă el, aşezându-se pe pat, şi m-am gândit să cobor în bucătărie să-mi fac o ciocolată caldă. Ce-ar fi să vă aduc şi vouă? Ninsoarea asta e exact picătura care a umplut paharul în ceea ce priveşte necazurile noastre. Şi, ca să fiu sincer, îmi lipseşte al naibii corespondenţa cu mama şi tata. Ştiu că, dacă situaţia continuă, o vor aduce pe toată deodată cu elicopterul, dar e altceva să le poţi citi la câteva zile.

— Nu credeam că şi adulţii pot simţi aşa.

— Cum să nu, numai că ne ascundem sentimentele, asta e tot; ne place să ne imaginăm că suntem duri. Dar acum, hai să ne văităm puţin! E îngrozitor că râul şi-a ieşit din matcă.

— Şi că tata a făcut peritonită şi că a început să ningă tocmai acum…

O priviră amândoi pe Marilla; era rândul ei să se plângă, să spună ceva de genul „E îngrozitor că suntem izolaţi, că s-ar putea chiar să nu mai funcţioneze telefonul, că e mult de muncă…", numai că pur şi simplu nu putea. Începuse să-i placă faptul că era acolo cu copiii, cu… Rufus. Ar fi vrut să nu mai plece niciodată din Blue Canyon, dar şi aşa, când Donal MacGillivray şi Diana aveau

să vină cu elicopterul, probabil, pentru ea situaţia va fi cu adevărat dezastruoasă. Rufus va fi furios pentru postura în care îl pusese atâta timp şi n-o va crede pentru nimic în lume că nu ştiuse nimic. Cât despre ea… ratase deja cu mult timp în urmă şansa de a-i explica, iar situaţia devenise tot mai critică pe măsură ce zilele trecuseră. Nici acum nu putea discuta cu el – ar fi produs o ruptură, ar fi stricat atmosfera generală şi asta în condiţiile în care erau obligaţi să rămână acolo cu toţii. În plus, voia să-ncerce să-i readucă împreună pe Stephen şi Elfreda.

— Dar, în afară de faptul că ne e îngrozitor de dor de părinţi, bieţii de noi, ne distrăm de minune, nu-i aşa? spuse Marilla **într-**un târziu, zâmbind, dând-şi seama că Tony şi Rufus continuau **s-**o privească, aşteptând un răspuns.

— Eşti grozavă, Marilla! Am spus că eşti la fel de nostimă ca mama.

— Ei, acum mă duc **s-**aduc ciocolata, spuse Rufus. Nu faceţi zgomot, să nu treziţi fetele.

Zâmbiră satisfăcuţi când Rufus se întoarse cu tava cu ciocolată fierbinte şi prăjituri şi, imediat după acel neaşteptat festin, Tony se ghemui în aşternut, deja adormit pe jumătate, iar ei doi ieşiră încet din cameră.

— Am să-i spun mamei să-ţi dea ţie halatuil acesta, în semn de recunoştinţă pentru tot ce faci pentru noi. Îţi stă grozav de bine cu el.

— În niciun caz nu poţi face aşa ceva; mama ta ar vrea să ştie cum de m-ai văzut îmbrăcată cu el şi-ar fi destul de complicat să-i explic.

— Ai dreptate, nu m-am gândit la asta, ci doar la cum arăţi în acest moment. Stai puţin, ai o picătură de ciocolată pe obraz… parc-ai fi o fetiţă la o petrecere.

Scoase din buzunarul halatului său o batistă şi-i şterse obrazul, apoi rămase nemişcat, cu o expresie gravă. Marilla ştia c-ar fi trebuit să se depărteze, dar pur şi simplu nu putu.

— Eşti liberă să spui „nu”, Marilla, dar aş dori foarte mult să te sărut. Nu sunt de părere că sărutul trebuie dat cu forţa, ci este ceva la care amândoi să participe. Până

acum, de două ori, te-am sărutat luându-te prin surprindere şi împotriva voinţei tale – nu ţi-a plăcut. Mă-ntreb… Uite, mai bine spun direct. Te-am mai întrebat o dată, de fapt, dar apoi iar n-am mai fost sigur: înseamnă Guy Stewart ceva deosebit pentru tine? îl iubeşti? Nu sunt persoana care să se poarte incorect…

Marilla nu ştia cum se reacţioneze; era complet răvăşită de trăiri pe care nu le mai cunoscuse până atunci.

— Nu, Rufus, nu sunt deloc îndrăgostită de Guy şi nici el de mine. E un alt fel de afecţiune. Dar îi place să glumească.

— Aşadar, asta înseamnă consimţământ… N-aş vrea ca de data aceasta să fie ca înainte; vreau să fie un sărut adevărat.

Îi îndepărtă părul de pe faţă „o cuprinse uşor în braţe, o privi adânc în ochi şi puse tot ce avea mai bun în acel sărut. La fel şi Marilla; nu ştia cât durase, ştia doar că-ar fi vrut să nu se mai termine niciodată, că-i dăduse speranţă şi-i umpluse sufletul de promisiuni.

— Rufus, trebuie să plec acum. Gândeşte-te, dacă vine cineva, Stephen de exemplu şi…

— Aşa e; ar trebui să dăm explicaţii, prin asta acuzându-ne, ceea ce ar strica farmecul momentului. În viaţă apar o mulţime de situaţii de acest gen şi avem tendinţa să le interpretăm greşit. Noapte bună, Rilla. Vise plăcute.

Marilla s-a îndepărtă, plutind într-un abur de fericire, gândindu-se, printre altele, la faptul că îi folosise pentru prima dată diminutivul.

Capitolul 10

A doua zi nu existară nici clipe de răgaz, nici de tandreţe; un singur moment magic, când priviră toţi pe fereastra bucătăriei, spre Dealul cu felinar.

Marilla se abţinu să exclame „Ce superb!” când ştia că în spatele acelei splendori erau pagube, o muncă titanică şi ameninţarea tacită că lupta cu natura dezlănţuită era departe de a se fi terminat. Surprinzător însă, Rufus îi rosti gândul.

— Poate fi ceva mai frumos?

— Mi-a fost teamă să comentez eu însămi; m-am gândit că orice exprimare a admiraţiei ar suna ca o nesocotinţă din partea unei orăşence idealiste.

— Auziţi ce spune! râse Coll. Profesoară până-n vârful unghiilor. N-aş putea să formulez o astfel de frază nici dacă m-ar ameninţa cineva că mă ucide.

— Te subapreciezi, Coll. În scrisoarea pe care o scriu mamei, în speranţa că o voi putea trimite vreodată, spuneam că vocabularul tău pur şi simplu mă fascinează prin alegerea instinctivă a cuvintelor descriptive. Acum, gata, la masă. Am pregătit totul înainte să vă treziţi, aşa că astăzi nu e nevoie să ajutaţi. Puteţi ieşi la lucru imediat ce terminaţi micul dejun. Pregătesc supa şi mâncarea şi vin şi eu.

— E greu ce avem de făcut şi nu eşti obişnuită, spuse Rufus.

— Când locuiam în Fairlie, la o fermă mare pe Muntele Cook, îmi amintesc că **într-**o toamnă târzie, a nins o dată aşa. Eram copii, dar mi se părea minunat că ni se îngăduia şi nouă să ajutăm. Ne distram grozav, mai ştii, Guy?

Îşi dădu seama prea târziu de ceea ce spusese. Chiar cu o seară înainte, Rufus îl întrebase pe Guy cum de familiile lor fuseseră vecine şi în Fairlie şi acum, în Wellington.

— Familia mea locuia în Fairlie când **s-**a născut Marilla, explicase Guy, apoi **s-**a mutat la Wellington şi abia mai târziu tatăl Marillei acceptă postul la o parohie de acolo.

Aşadar, acum Marilla nu putu decât **s-**adauge, destul de neconvingător:

— Guy era la noi în vacanţă.

— În vacanţă? se miră Rufus. Şi era toamnă târzie? Vacanţele sunt în august, mai şi ianuarie.

— Fusesem bolnav şi m-au trimis la mătuşa Helena în convalescenţă. Marilla şi cu mine mersesem la o fermă în weekend şi-am rămas acolo izolaţi din cauza ninsorii.

— Ce fermă era?

— Ben Argyll – dincolo de trecătoarea Simon.

— Ah, la familia Forbes? Am fost coleg de liceu cu Ian Forbes. Înseamnă că-l cunoaşteţi.

— Da, răspunse Marilla. Atunci, el nu era acasă. Eu eram abia în şcoala primară.

Dumnezeule, acum aveau şi prieteni comuni. Într-o bună zi, cele două lumi se vor întâlni şi atunci se va produce dezastrul. Ar fi mult mai bine să plece înainte ca Donal şi Di să se-ntoarcă. Totuşi, n-ar putea lăsa copiii singuri. Dacă n-ar fi avut această responsabilitate, ar fi pretextat că e chemată urgent acasă.

Deodată, începu să urască toată această poveste. Minciuna distruge încrederea; te făcea să-ţi pierzi integritatea, firescul, îţi stresa în mod chinuitor memoria. Era suficientă o singură minciună pentru a antrena o avalanşă de alte minciuni, toate cu picioare scurte… Nu, nu mai putea continua aşa; îi va spune lui Rufus adevărul: că fusese atât de speriată când ţipase la ea că avusese inconştienţa de a se aventura până acolo cu o maşină mică şi fără să se priceapă la mecanică, încât hotărâse că postul respectiv nu era pentru ea şi intenţiona să se întoarcă imediat fără a-şi dezvălui identitatea. Îi va mai spune că scrisoarea pe care el o rugase s-o redacteze fusese un şoc pentru ea şi că trebuia s-o creadă – fugea de bărbaţi, nu după ei.

Cel mai bun lucru era să nu se mai gândească şi să fie atentă la ce face – deja pusese morcovii pentru supă în mâncare şi invers – mai ales că trebuia să meargă afară în cel mai scurt timp, pentru a-i ajuta pe bărbaţi.

După prânz, Rufus îl rugă pe Steve s-o ajute pe Marilla să porţioneze carnea, după care, îi aştepta pe amândoi afară.

— Am să curăţ mai mulţi cartofi; nu mai avem foarte multă pâine. Îmi ia mult timp ca să coc eu pâine, aşa că voi face nişte franzeluţe după reţeta irlandeză; mama făcea de multe ori când aveam pe neaşteptate oaspeţi, ceea ce se întâmpla destul de des.

— Da, îmi amintesc că şi Guy povestea acelaşi lucru despre mama voastră.

— Steve… cum…

— Mi-am dat seama de câtva timp. În majoritatea cazurilor, Guy şi cu mine discutăm pe teme strict profesionale; singura excepţie a fost călătoria la lacurile din Irlanda, când am avut mai mult timp să petrecem împreună. Aşa am aflat că are o soră vitregă, Marilla. A menţionat o dată că tatăl lui vitreg e preot, numit St. John; în niciun caz nu a pronunţat Sinjin. Am pus totul cap la cap, deşi nu văd ce a determinat toate astea. Dar, mai e ceva… De fiecare dată când te privesc, e ceva în figura ta ce-mi aduce aminte de Elfreda. E o legătură între voi, dacă nu mă-nşel. Îmi amintesc că Freddie a spus odată că are un văr preot. Sunteţi cum nu se poate mai diferite una faţă de cealaltă şi totuşi… în modul în care îţi întorci capul, în linia frunţii, în curba buzelor, o văd pe ea!

— Cred că ţi se pare ciudat, şi chiar aşa şi este. E o poveste lungă şi…

— Nu poţi să stai acum să explici, în mijlocul unei căderi masive de zăpadă, când e nevoie de ajutorul tuturor. Nu e nicio grabă. Şi, indiferent ce motiv ai avut, sunt convins că ştii bine ce faci.

— Ah, e o prostie. În momentul când am ascuns cine sunt, nu mi-am închipuit că voi sta aici decât atât cât să-mi repar maşina. Dac-aş avea timp să-ţi povestesc ce m-a determinat să plec din Wellington!

— Nu-i nimic, Marilla; poate fi o prostie, dar în niciun caz nu e vorba despre nimic rău, sunt absolut sigur de asta.

— Tu înţelegi, Stephen, dar dac-ar înţelege şi Rufus…

— Nici eu n-am fost prea înţelegător cu ruda ta toţi aceşti ani. Acum, încerc să mă revanşez. Chiar dacă Rufus se supără, nu-l lua în serios. Este foarte posibil să se înfurie, să se simtă ridicol, dar îi va trece.

Telefonul începu să sune, întrerupân**du-**le discuţia

— Stephen, te rog, răspunde tu; mi-e teamă să nu fie Di.

— Alo! Ferma Blue Canyon. La telefon Steve Ronaldson. Elfreda...? – vocea i se schimbă brusc. Tu eşti, Elfreda! Dumnezeule! Unde eşti, fată dragă?

Marilla ştia c-ar fi trebuit să dispară imediat de acolo, dar rămase ţintuită locului, fiindu-i cu neputinţă să facă vreun pas.

— La Bridget Granville? Sigur că mi-o amintesc; întotdeauna am simpatizat-o. Ah, Freddie, acum, când te-am regăsit, suntem despărţiţi de un râu care şi-a ieşit din matcă şi de o cădere abundentă de zăpadă. După ultimul buletin meteo, vor mai urma ninsori, altfel ţi-aş ordona să vii imediat cu elicopterul. Ai auzit bine: ţi-aş ordona. De data aceasta, nu mai scapi de mine. Ştii, desigur că Marilla e aici. M-a ajutat să clarific lucrurile. A ghicit – n-am putut ascunde; deşi până când n-am ajuns aici şi copiii Dianei nu m-au pus să le citesc poveşti, nu ştiam că scrii, Freddie, eşti minunată! Te regăsesc în aceste scrieri în totalitate. Dac-aş fi dat de ele mai devreme!... Căsătorit? Bineînţeles că nu sunt. N-aş mai vorbi aşa dacă aş fi. Nu am iubit decât o singură femeie în viaţa mea – ştii foarte bine pe cine. Ascultă, ştiu că Marilla e incognito, dar încă nu a avut timp să-mi povestească despre ce anume e vorba. În ceea ce ne priveşte, a ştiut suficient pentru a-mi spune că mătuşile tale au ascuns adevărul, că nu te-ai dus în insula Norfolk pentru că n-ai avut curajul să-i spui unui ucenic că nu te căsătoreşti cu el din cauza condiţiei lui sociale, aşa cum mătuşa Myrtle îmi spusese. Vezi tu, îţi scrisesem să te anunţ că vin; Marilla crede că nici n-ai primit scrisoarea mea. Îmi ceream scuze pentru faptul de a-mi fi pierdut cumpătul, pentru că m-am lăsat orbit de mânie. Ai primit scrisoarea? Alo! mai eşti pe fir? Elfreda, mă auzi? Freddie, trebuie să mă auzi! Elfreda...?

Rămase acolo în picioare, adus de umeri, ţinând zadarnic receptorul în mână. Marilla îşi dădu seama, după desperarea din vocea şi din privirea lui, cât de mult o iubea pe Elfreda.

— Marilla... s-a întrerupt. Ah, dac-ar fi numai o defecţiune temporară! Poate chiar telefonista să fi

deconectat din greşeală.

Nu era însă aşa. Aşteptară mai mult decât ar fi trebuit, încercă să ia legătura cu Wanaka, apoi cu vecinul cel mai apropiat – zadarnic.

— Nu fi atât de trist, încercă Marilla să-l încurajeze. A înţeles ceea ce trebuia – că încă o iubeşti. Vor repara defecţiunea nu peste mult timp.

— Şi dacă pleacă?

— Dacă eu aş fi în cauză şi bărbatul pe care l-am iubit de douăzeci de ani ar fi reapărut în viaţa mea, nimic nu mi-ar mai sta în cale. Totuşi, ce-ai face dacă ar pleca?

— Aş merge în Wellington, cu elicopterul, imediat ce vremea ar permite; e imposibil să nu trimită aici un elicopter, pentru a verifica dacă mai sunt provizii.

— Trebuie să fie o chestiune de o săptămână sau două şi, oricum, e posibil ca telefonul să funcţioneze din nou diseară.

Merseră afară şi se alăturară celorlalţi, rămânând cu toţii, inclusiv copiii, până târziu după-amiaza să facă poteci prin zăpadă şi să adune oile rătăcite. Din fericire, copiii erau foarte puternici, chiar şi fetele, în ciuda aparentei lor fragilităţi; în definitiv, asta era viaţa lor – oi, zăpadă, succesiunea anotimpurilor aducând, fiecare, nu numai farmecul, ci şi ameninţările sale, filosofia vieţii de familie în acel ţinut de munte. Stephen fluiera uşor în timp ce lucra, iar Marilla recunoscu melodii cântate la pian de Elfreda; mai mult, privindu-l, părea întinerit cu zece ani.

Se-ntoarseră acasă frânţi de oboseală şi uzi, dar o baie sau un duş fierbinte îi remontă repede. După cină, Marilla pregăti aluatul de pâine şi bărbaţii spălară vasele, reuşind toţi să termine la timp pentru a se instala în faţa televizorului la buletinul de ştiri.

Se mai anunţau ninsori, dar nu atât de abundente. Se înregistraseră pene de curent, urmau să fie remediate cât mai repede posibil, se mai aşteptau şi altele…

Parcă totul ar fi fost regizat, lumina se întrerupse şi la ferma lor. Merseră la culcare, conştienţi că şi ziua următoare va fi la fel de grea.

Aşa cum fusese anunţat, a doua zi ninsoarea slăbi ca intensitate. Potecile făcute cu o zi în urmă încă se mai cunoşteau, dar dificultatea consta în hrănirea animalelor rămase pe câmp.

— Uite, Steve, spuse deodată Rufus, arătând spre locul în care se afla vechea cabană a acestuia. Din cauza greutăţii de pe acoperiş, **s-**a prăbuşit coşul. Oricum, nu mai foloseam cabana decât la depozitarea fânului.

Nu numai coşul se prăbuşise, ci şi căminul, care fusese o construcţie exterioară.

Când se apropiară, priveliştea era într-adevăr dezolantă: **într-**o grămadă de moloz, căzuseră placa de pe şemineu, un ceas vechi care încetase cu mult timp în urmă să mai indice orele, o lampă cu geamul spart.

— Ce-i acolo, care iese din spatele plăcii şemineului? întrebă Jane alergând în acea direcţie şi venind cu un plic murdar în mână. Îţi e adresat ţie, Steve, dar nu are timbru.

Intrigat, Steve luă plicul pe care scria doar numele lui, îl deschise şi rămase privind lung la un bilet scris cu creionul şi la un alt plic timbrat adresat de el însuşi… domnişoarei Elfreda Grant, cu destinaţia Wellington. Apoi, citi biletul a cărui hârtie se îngălbenise.

„Dragă Steve, te rog să mă scuzi, amice, dar, dacă tot ai plecat val-vârtej la Wellington să-ţi vezi iubita atât de repede după ce-ai scris scrisoarea, m-am gândit să n-o duc la poştă imediat. Acum plec în Southland, unde am găsit de lucru mai aproape de casă. Ştii că mi-ai dat acest plic să-l duc la poştă în Wanaka. Ei bine, mi **s-**au mai dat şi altele şi le-am pus la cutie pe toate deodată. Acum, în timp ce-am împachetat lucrurile, am rămas înmărmurit când l-am găsit în buzunarul hainei. E adevărat, de atunci n-am mai purtat-o. Oricum, te-ai văzut cu Elfreda şi i-ai spus deja tot ce scria în scrisoare. **Ţi-**o las aici. Succes. Barney”.

Barney era unul din băieţii care lucraseră la Canionul Albastru în aceeaşi perioadă cu el.

Stephen o privi pe Marilla, care de altfel, aproape că înţelesese.

— E scrisoarea pe care i-o scrisesem Elfredei ca să-i

cer scuze; îl rugasem pe Barney **s-**o ducă la poştă. Apoi, sigur, nu m**-**am mai întors aici **–** n**-**aş mai fi putut suporta să stau la Canionul

Albastru fără ea; m**-**am îmbarcat pe un vas spre Liverpool. Privi spre copii, zâmbind. Jane, Anne, Tony, am vrut să mă căsătoresc cu Frederica atunci, demult, dar ne**-**am certat din vina mea. În scrisoare îi ceream scuze, apoi m**-**am dus eu însumi la ea acasă, dar cineva de acolo a avut răutatea de a**-**mi spune că plecase pe insula Norfolk tocmai pentru a mă evita.

— Răutate de vrăjitoare? întrebă Anne.

— Chiar aşa.

— Dar acum se poate rezolva, sugeră Jane, cu ochii strălucitori. Marilla şi Guy o cunosc şi**-**ţi pot da adresa ei.

— Pentru voi, totul e simplu, copii, interveni şi Rufus. Este suficient că Stephen ne**-**a spus şi nouă ce **s-**a întâmplat; nu e cazul să**-**i mai punem şi alte întrebări în legătură cu planurile de viitor.

— Nu-i certa, Rufus. E normal să vrea să ştie ce intenţii am. Şi e mai simplu decât credeţi. Momentan, ea este în Wanaka: a venit la o întrunire a clubului deţinătorilor de ponei din Canterbury şi se gândea să treacă şi pe aici **–** cine ştie, poate să revadă fantomele trecutului… în orice caz, voia **s-**o vadă pe Marilla, cu care, de altfel, n**-**a mai reuşit să vorbească pentru că **s-**a întrerupt legătura.

— Şi ce**-**a spus? întrebă Anne sărind de bucurie.

— A vrut să ştie dacă sunt căsătorit. I**-**am spus să rămână acolo până reuşeşte să vină aici cu un elicopter. Cred că a fost de acord.

— Crezi?

— Linia a căzut chiar în mijlocul convorbirii.

— Este îngrozitor, spuse Jane, este…

— Va veni negreşit, o întrerupse Anne, privind visătoare. Vă puteţi căsători chiar aici, în capelă, ca mama şi tata. Eu şi Jane am putea fi domnişoare de onoare **–** îmbrăcate cu rochii lungi, având coroniţe de flori… Gândeşte**-**te! Noi, domnişoare de onoare la nunta

Fredericăi Moorcroft!

— Auzi? pufni Tony dispreţuitor. Fetele astea! Se şi gândesc ce rochii ar purta. În codul bunelor maniere scrie că trebuie să fii mai întâi invitat.

— Vă invit chiar acum. Elfreda nu mai scapă de mine de data asta. Dacă scrisoarea ar fi ajuns, aş fi putut avea acum copii de vârsta voastră, sau chiar mai mari.

— Nu eşti chiar atât de bătrân, Steve, căută Jane să-l consoleze, conştientă de tonul lui plin de regret. Depinde de Frederica. Marilla, până la ce vârstă pot doamnele să…

— Jane! interveni Rufus acoperindu-i gura cu mâna. Ai aranjat deja căsătoria lui Steve, acum e cazul să te opreşti, doar n-o să-i planifici şi familia! Acum, la treabă! Şi, aveţi grijă: când vine Elfreda, nu trebuie să spuneţi niciun cuvânt despre toată povestea asta. Marillla, rămâi aici cu Stephen; poate mai aveţi de discutat câte ceva. În definitiv, o cunoaşteţi de mult pe Elfreda.

Capitolul 11

Apusul din seara aceea avea o splendoare pe care Marilla ar fi vrut să şi-o întipărească în minte şi în suflet pentru totdeauna.

— Mâine va începe dezgheţul, spuse Rufus venind lângă ea, la fereastră.

— Crezi că vor trimite nu peste mult timp un elicopter pentru Steve şi toţi ceilalţi?

— Cred că da, dar s-ar putea ca programul lui Stephen să depindă mult de prietena ta, Elfreda. Înainte de a pleca, vrea să vadă şi cabanele noastre cele mai îndepărtate, în eventualitatea creării de spaţii de cazare pentru excursionişti, mai ales că au acces la pârtia de schi. Tata este pentru un astfel de proiect, aşa că-l vom mai ruga pe Steve să vină să discute cu oficialii. Atunci, îl vom aştepta să vină cu Elfreda.

— Ar fi minunat. Gestul tău de a o invita şi pe ea aici este de asemenea deosebit. Dacă toţi sunt ca tine, nu e de mirare că ferma de la Canionul Albastru este renumită pentru ospitalitatea ei.

— Nu-mi vine să cred că spui asta! Ai uitat cum te-

am primit?

— Am uitat. Ciudat… Deşi, atunci, nu ştiu ce nu ţi-aş fi făcut. De aceea… se opri brusc.

— De aceea…?

— Nu mai are importanţă. Câteodată spun ceea ce nu trebuie, ca şi atunci, în seara când am venit. Credeam că, fiind de atâta timp profesoară am învăţat să mă stăpânesc, dar iată că atunci am făcut o gafă.

— Poate că şi tu aveai o supărare, tot aşa cum şi eu eram îngrozitor de nervos din cauza a tot ce se întâmplase. E adevărat? Am fost şi eu, pentru tine, picătura care a umplut paharul necazurilor?

— **Într-**un fel… da.

Tăcu; nu era momentul să vorbească. Observâ**ndu-**i ezitarea şi chiar gestul de a se depărta pentru a pune capăt discuţiei, Rufus îi cuprinse umerii cu braţul şi o trase din nou lângă fereastră.

— Marilla, să-mi povesteşti o dată – poate când va fi mai multă linişte aici. I-ai spus lui Stephen, atunci când am intrat fără să ştiu că întrerup o discuţie ce părea să aibă un caracter destul de intim, că Elfreda nu a permis celor din anturajul tău să te critice. Indiferent despre ce e vorba, nici eu nu te voi critica. Ai avut viaţa ta şi presiunile din oraş sunt câteodată mai mari decât cele din**tr-**o astfel de regiune izolată. Sper să nu fi avut o supărare prea mare, atâta tot. Presupun totuşi că exagerezi puţin şi, având principii morale mult prea înalte, îţi faci griji în mod inutil.

— Ah, Rufus, mulţumesc! întinse mâna şi, când el i-o luă între palmele lui bătătorite şi calde, Marilla se simţi dintr-odată mai puternică. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva… Poate că, uneori, părea că tăinuiesc ceva. N-am fost sigură că mă vei înţelege sau crede. Acum, îndrăznesc să sper că mă vei crede. La început, am fost convinsă că nu vei înţelege niciodată. Ei, nu e acum momentul să discutăm despre asta; trebuie să mă-ntorc în bucătărie.

Rufus o strânse la pieptul lui şi-i prinse bărbia între degete.

— Contez pe acea discuţie, ca să clarificăm situaţia.

Sunt hotărât să-ţi risipesc toate acele idei ciudate în legătură cu faptul că, deşi crezi în căsnicie, nu o consideri potrivită pentru tine, aşa că avem o justificare perfectă pentru…

O sărută uşor, dar zăbovind îndelung asupra buzelor ei.

— Trebuie să fie ceva contagios în aer! auzi vocea lui Tony, la capătul scărilor.

Tresăriră şi izbucniră în râs.

— Nu spun un cuvânt fetelor, jur! continuă acesta, cu un zâmbet care părea să se întindă de la o ureche la cealaltă. În plus, mi se pare absolut firesc, dacă înseamnă ceea ce presupun eu. Râseră toţi din nou. Unchiule Rufus, de fapt, venisem să-ţi cer voie să privesc puţin prin telescop diseară, pentru că va fi senin, numai că îmi dau seama că…

— Suntem ocupaţi şi obosiţi. Apreciez faptul că te-ai gândit la noi. Într-adevăr, condiţiile din această seară vor fi ideale. Ai noroc că, datorită Marillei, sunt într-o dispoziţie excelentă. Mai întâi o ajut la bucătărie, apoi mergem să privim prin telescop.

Zăpada se topi ca prin farmec sub soarele puternic de noiembrie ce urmă furtunii. Stephen începu să devină cam agitat din cauza imposibilităţii de comunicare. Într-o seară, Marilla îl surprinse urcând dincolo de casa de pe dealul cu felinar, privind lung lacul ale cărui ape mângâiau, de partea cealaltă, ţărmul unde cu siguranţă Elfreda se plimba în fiecare zi aşteptându-l.

Târziu după-amiaza următoare, Marilla auzi din bucătărie un strigăt care păru să zguduie zările. Ieşi împreună cu copiii, care aşezaţi în jurul mesei de bucătărie, sub supravegherea ei, îşi scriau eseurile date ca temă. Rufus, Stephen şi Guy erau deja afară şi priveau în zare spre est.

— Priviţi, spuse Rufus, avem oaspeţi. Se pare că vin de la ferma familiei Fergusson – cred că sunt chiar doi dintre copii: cel mai mare şi cel mai mic.

Veniră toţi în întâmpinarea lor, copiii luându-le-o,

bineînţeles cu mult înainte. La un moment dat, Tony se întoarse spre ei şi, făcându-şi mâinile pâlnie la gură îi anunţă:

— E Edward Campbell. Şi celălalt călăreţ nu e băiat, ci o femeie, dar nu Fiona.

— O femeie! se miră Rufus. Este un drum extrem de greu şi pentru un bărbat, dar pentru o femeie!

Curiozitatea îi făcu să grăbească pasul, dar poteca era abruptă şi cu multe serpentine. La rândul lor, călăreţii şi caii păreau prea obosiţi pentru a forţa în vreun fel ritmul.

Deodată, Stephen, care era destul de in urmă, scoase un strigăt de uimire şi, trecând ca un fulger pe lângă ei, îi depăşi strigând când se afla în dreptul Marillei:

— Nu vezi? E Elfreda!

— Călăreşte fantastic, e-adevărat, spuse Guy, dar chiar şi aşa este surprinzător.

Stephen depăşise şi copiii. De fapt aceştia se opriră o clipă, uluiţi de viteza acestuia, privind în urmă, la restul grupului, parcă tot neîncrezători.

— Pentru Dumnezeu, Rufus, opreşte-i, spuse Marilla. Lasă-i pe Stephen şi Elfreda să se bucure singuri de acest moment.

Ca şi cum le-ar fi ghicit intenţiile, cei trei copii o porniră ca nişte ogari pe urmele lui Steve.

— De ce i-aş opri? îi invidiez. Nu se vor simţi deloc jenaţi – adoră scenele romantice, după cum bine ştii.

Fratele ei îi aruncă o scurtă privire plină de înţeles.

Pentru toţi a fost clar momentul în care şi Elfreda recunoscu pe cel din fruntea grupului ce venea în întâmpinarea lor, după cum se îndreptă în şa, dând pinteni calului, obţinând o sforţare supremă şi un plus de viteză din partea lui.

Când ajunse în dreptul lui, îl privi, zâmbind. Cum Steve părea incapabil să facă vreo mişcare, descălecă, ajungându-i aproape în braţe.

— Ei bine, dacă Mahomed nu vine la munte, vine muntele la Mahomed.

O fracţiune de secundă Stephen o privi cu nesaţ, apoi o strânse şi-ncepu **s-**o sărute cu desperare.

Marilla, cu ochii plini de lacrimi, îl prinse pe Rufus de mână.

— Fă ceva cu fetele astea, Rufus! Nu vezi cum ţopăie de bucurie?

Tony a fost cel care a luat măsuri, în numele superiorităţii date de cei doi ani în plus faţă de ele: le luă pe amândouă de ceafă şi le readuse în grupul celorlalţi.

Edward Campbell trecu pe lângă cei doi îndrăgostiţi, râzând şi se opri lângă cei veniţi în întâmpinarea lor.

— Ah, sunt complet înţepenit, se plânse el, descălecând. Sunt mai rău decât copiii mei; Robert şi Elspeth sunt mari admiratori ai Elfredei şi eu aproape că**-**i întrec. Am fost încântat **s-**o reîntâlnesc când am fost în vizită la Brigit Granville ieri. Le**-**am spus că inginerul care se ocupă de această regiune m-a rugat să vin aici ca să evaluez situaţia. Elfreda a spus imediat că vine cu mine **–** nici măcar nu m**-**a întrebat dacă sunt sau nu de acord. Îmi aminteam că Steve o invitase să călărească, dar am întrebat dacă mai exersase de atunci. Brigit a-nceput să râdă şi m**-**a pus imediat în temă… în legătură cu aceasta şi cu alte aspecte…

Marilla ştia că Edward Campbell, proprietarul fermei Belle Knowes, fusese inginer constructor de drumuri şi revenise la fermă doar după moartea fratelui său mai mare.

Între timp, li se alăturară şi Steve cu Elfreda şi merseră toţi acasă.

Rufus le pregăti acestora doi salonul mamei lui şi**-**i exilă acolo, după ce reuşi să le îndepărteze pe Anne şi pe Jane de ea, nu înainte însă ca acestea să treacă în revistă fiecare carte împreună cu autoarea.

Fericirea fetiţelor când merseră la culcare era aproape desăvârşită, pentru c**-**ar fi vrut să poată spune şi părinţilor lor că fuseseră invitate să îndeplinească rolul de domnişoare de onoare.

În următoarele zile, Marilla nu făcu altceva decât să

pregătească mese enorme şi să supravegheze lecţiile copiilor, încercând s-o scutească pe Elfreda cât de mult posibil de orice activităţi care ar fi luat-o de lângă Stephen. Într-adevăr, aceştia doi erau de nedespărţit. Chiar şi în timpul celor mai dificile expediţii pe munte.

— Îmi pare atât de bine că mă voi căsători la capela de aici! N-aş suporta ca această ceremonie să fie făcută acasă, în prezenţa mătuşilor, spuse Elfreda la un moment dat.

— Ba, le vom invita la munte, o contrazise Stephen după ce se gândi puţin. Le putem aduce aici cu elicopterul din Wanaka, biete egoiste singure ce sunt! Nu sunt de părere ca resentimentele să fie păstrate. Fii sigură că nu le voi îngădui să se amestece în viaţa noastră, dar cred c-ar fi mai fericite dacă nu le-am exclude complet.

— Ah, Stephen, te iubesc din ce în ce mai mult. Voiam doar să te protejez. Sigur, nici eu nu trebuie să păstrez niciun resentiment. Cred că nici lor nu le-a fost uşor să ia copilul rămas orfan al fratelui lor şi să-l crească. Şi, din punctul lor de vedere, au făcut ceea ce au considerat că e mai bine.

Veni, în sfârşit şi ziua în care se restabili legătura telefonică, iar Stephen, discutând cu specialiştii din Wanaka, putu să-l asigure pe Rufus că reconstrucţia drumului de acces intra pe lista priorităţilor. Evenimentele se precipitară şi, mai repede decât îşi imaginaseră, veni ultima noapte pe care o petreceau împreună la Canionul Albastru înainte de plecare.

Organizaseră o petrecere de logodnă pentru Stephen şi Elfreda, care se prelungise destul de mult. Se toastă în cinstea logodnicilor, apoi Rufus propuse un alt toast, în cinstea Marillei care ştiuse să menţină caldă atmosfera căminului.

Marilla era deja în camera ei, pe punctul de a se vârî în aşternut, când auzi o bătaie discretă în uşa-fereastră ce dădea spre curtea casei mici.

— Marilla, lasă-mă să intru, sunt eu, Guy.

— Pentru Dumnezeu, eşti în halat şi pijama pe aşa o

vreme! Poţi **s-**o păţeşti îngrozitor.

— Eşti mai rea ca mama. Voiam să discut cu tine, pentru că nu **s-**a ivit ocazia pe parcursul zilei. Ascultă, surioară, se pare că tu şi Rufus vă înţelegeţi nemaipomenit de bine, ca să nu spun mai mult... aşa că n**-**ar trebui oare să**-**i spui adevărul? Şi, spune**-**mi, ce să**-**i povestesc mamei, pentru că va trebui să**-**i telefonez din Wanaka. Şi aşa cred că murea de curiozitate când am vorbit cu ea la telefon, adresân**du-**mă „mătuşă Helena”. Mărturiseşte**-**i lui Rufus cât mai repede. Alege momentul potrivit şi nu face prostia de a te înfuria dacă el se înfurie. E pe deplin îndreptăţit, dar ţine atât de mult la tine, încât te va ierta în cele din urmă.

— Bănuieşte că**-**i ascund ceva, dar e departe de adevăr. Îşi închipuie că sunt marcată de o poveste de dragoste nefericită. Ah, Guy, încetează cu hohotele astea! îi vei trezi pe cei de sus.

— Dar nu vor şti niciodată ce i**-**a trezit. De acum, voi vorbi atât de încet, încât aproape nici tu nu mă vei mai auzi.

— Spune**-**i mamei că totul e în regulă şi că sper că Rufus mă va crede că n**-**am ştiut nimic de complotul pus la cale de Brigid, Diana şi mama lui.

— Primul lucru pe care mama va vrea să**-**l ştie este dacă te**-**ai îndrăgostit de Rufus.

— Guy, te omor dacă faci vreo aluzie la faptul că...

— Lasă**-**mă pe mine să termin fraza: „la faptul că m**-**am îndrăgostit de el”. Bine, stai liniştită, nu-i voi spune. dacă vrei o asigur că individul e logodit cu o fată din Wanaka. Aşa e mai bine?

— Guy!

— Încetează de a mă înghionti! Am să fiu numai vânătăi.

— Nu glumi cu aşa ceva. Asta nu va face decât să complice lucrurile când...

— Când vei putea povesti mamei totul şi Rufus va fi primit în sânul familiei. Ei, nu**-**mi spune că mă cam grăbesc! Totul e cât se poate de limpede. Din fericire, e

mai simplu. Îi pot spune prudent că s-ar putea să existe o atracţie, dar că nu sunt sigur. Mi se pare mai înţelept aşa decât să neg vehement.

— La fel şi mie.

Relaxată după luarea acestei decizii, Marilla rămase să mai discute cu Guy în linişte, aşa cum nu reuşiseră până atunci, apoi îl conduse la uşă.

— Sunt convins că totul va fi bine, spuse el, după care îşi îmbrăţişă şi sărută sora şi plecă.

A doua zi, după ce oaspeţii plecară cu elicopterul, Marilla nu simţi nici pe departe destinderea la care sperase, deşi gătitul doar pentru opt persoane i se părea acum o joacă faţă de ceea ce trebuise să facă până atunci. Cauza era clară: ce era cu Rufus? Devenise taciturn până la punctul de a fi nepoliticos. Nici vorbă de camaraderia dinainte şi de relaţia lor romantică pusă sub semnul unui sentiment de încredere din ce în ce mai puternic. Acum nici măcar n-o mai privea în ochi, iar când i se adresa, o făcea laconic şi cu ostilitate.

— Explică, Rufus. Nu-mi plac insinuările, remarcile înveninate. Spune-mi, ce se-ntâmplă?

— I-auzi! Nu-ţi plac insinuările şi-ţi place să se spună lucrurilor pe nume! Ah, scuteşte-mă! M-ai dezamăgit complet. Ai trăit tot timpul în minciună.

Marilla înghiţi cu greu. Ce moment nepotrivit! Oamenii lui îl aşteptau şi Rufus urma să plece din clipă în clipă.

— Aminteşte-ţi că urma să avem o discuţie. Am spus că vreau să-ţi mărturisesc ceva. Credeam însă că vom deveni prieteni şi nu va mai conta la fel de mult cum ar fi contat la început. Ştiu că-ţi închipui cu totul altceva, dar…

— Categoric că mi-am închipuit altceva. Prieteni… da, am fost. Am crezut că te-ai îndrăgostit de un bărbat însurat şi, având în vedere moralitatea pe care ţi-o atribuiam în visele mele, ai renunţat la el când ai aflat. Nu mi-am închipuit însă aşa ceva! Ai spus că nu vrei să te căsătoreşti, dar…

În clipa aceea se auzi un vacarm din direcţia casei

noi şi Anne dădu buzna înăuntru, furioasă şi cu ochii în lacrimi. Bluza îi era plină de cerneală roşie.

— Uite ce a făcut! Uite!

Imediat, intră şi Tony cu o figură vinovată şi îngrozită.

— Marilla, n-am vrut! Sincer! A fost un accident.

Intră şi Jane, încercând să explice şi ea.

— Jane! tună Rufus. Ai vreo legătură cu toată povestea asta?

— Nu, dar a fost doar un…

— Atunci, mergi înapoi în sala de studiu. În cinci minute vreau să vă potoliţi! Am impresia că s-a vărsat cerneală peste tot. Ia cârpa asta şi curăţă. Apoi începi să lucrezi la teme. Tony, cum s-a întâmplat? întrebă el pe acelaşi ton rece după ce Jane dispăru.

— Am luat o gumă şi-am aruncat-o spre ea cu rigla… şi a lovit sticla cu cerneală; nu mi-am dat seama că n-avea capacul. Îmi pare rău.

— N-a fost numai vina lui, interveni Anne îmbujorându-se. Îi ascunsesem ascuţitoarea şi-l necăjeam.

— Bravo, Anne, te-ai comportat aşa cum mă aşteptam de la tine, spuse Marilla, mulţumită într-adevăr că Anne îşi recunoscuse greşeala şi Tony nu o pârâse. Este foarte corect din partea ta că-ţi asumi partea din vină. În definitiv, nu e chiar atât de grozav; nu e prima dată când se varsă cerneală. Păcat însă că se ia atât de greu. Rufus, mă ocup eu acum. Tony, mergi în sala de studiu şi ascute toate creioanele. Anne, scoate ascuţitoarea de unde ai ascuns-o şi dezbracă-te de bluza asta pătată. Schimbă-te cu alta şi mergi şi tu în sala de studiu. Intră prin uşa-fereastră din camera mea.

Anne se făcu nevăzută cu rapiditatea copilului care ştie că nu e deloc înţelept să mai zăbovească în preajma unui adult furios.

— Sper că nu consideri că-mi pierd timpul, spuse Marilla, punând bluza murdară într-un lighean peste care turnă lapte rece. Sunt convinsă că sora ta preferă să se cureţe această pată, chiar dacă sacrific cinci minute de

lecţii. De altfel, mi se pare exagerat din partea ta să faci atâta caz că nu şi-au început deja lecţiile la câteva minute după plecarea oaspeţilor, în condiţiile în care nu eziţi să-i scoţi să ajute afară ori de câte ori e nevoie.

— Nu eşti chiar cea mai indicată să-mi dai lecţii de consecvenţă şi de integritate. M-am săturat de şiretlicurile tale! Acum, mi-am dat bine seama de ele.

Cum? Involuntar, gândul Marillei începu să rătăcească pe căi necunoscute. De unde aflase Rufus? Să fi spus Stephen ceva? Sau Elfreda, deşi cu intenţiile cele mai bune? Sau îşi dăduse el singur seama, făcând legătura cu Brigid Granville, la care stătuse Elfreda? Privi întâmplător la cana din care turnase peste bluză.

— La naiba! strigă ea exasperată. E smântână, nu lapte. Uite ce-am făcut din cauza ta! Acum va trebui să curăţ şi grăsimea, nu numai cerneala!

— Îţi urez succes! spuse Rufus râzând, şi plecă.

Marilla încercă să se calmeze şi lucră la clasă **într-**un ritm atât de alert, încât scena începuse parcă să i se estompeze din minte.

— Vreau să termin de corectat lucrările, spuse ea când veni ora mesei. Aşezaţi voi masa, vă rog. Vom avea un prânz frugal şi aş dori ca, dacă unchiul vostru se întoarce la ora două, să ne găsească din nou la lucru.

Copiii se ridicară imediat, dar înainte de a ieşi, Anne veni lângă ea şi o sărută pe obraz.

— Marilla, îţi mulţumim că ne-ai salvat de furia unchiului Rufus, vorbi Tony în numele tuturor.

Spre groaza ei, Marilla nu-şi mai putu stăpâni lacrimile.

— Nu-ţi face griji din cauza unchiului Rufus, încercă repede Anne **s-**o liniştească. Chiar dacă uneori se-nfurie, îi trece repede. În dimineaţa aceasta chiar că a fost morocănos.

— Poate **s-**au strâns prea multe, încercă Tony să-i găsească o scuză, cu toate că… nouă ne făcuse impresia că… nu-i păsa de nimic, pentru că era bucuros că eşti aici şi, cu cât dura mai mult această situaţie, cu atât mai mult

trebuia să rămâi. Marilla, murim de curiozitate: rămâi în continuare la noi, nu-i aşa?

— Va trebui să discut cu unchiul vostru. Nu pot lua nicio decizie încă. Şi acum, fiecare la treaba noastră!

— Ne vom comporta exemplar, găsi Jane imediat soluţia. Astfel, unchiul Rufus va fi oarecum obligat să te lase să rămâi.

Marilla rămase pe loc, torturată de gânduri. Va trebui să-şi stăpânească furia şi să-i explice totul chiar în seara aceea, după cină.

Se va îmbrăca exact cu rochia pe care o alesese pentru discuţia respectivă. Poate că, ştiind că arată bine, va căpăta mai multă încredere în ea însăşi; sau, poate că astfel Rufus va înţelege că nu era fata care să ducă lipsă de pretendenţi.

Capitolul 12

Când bărbaţii se-ntoarseră de la lucru, cina îi aştepta, îmbietoare.

— Marilla, ar trebui să te piepteni mereu aşa! spuse Buck, fluierând admirativ, vădit impresionat de cocul ei prins cu o clemă cu perlă, coc din care câtorva şuviţe le fusese îngăduit să cadă cochet şi ademenitor pe umeri.

— În ultima vreme n-am avut timp nici să respir, dar să mă gândesc la coafură! însă în curând va trebui să mă pregătesc să mă întorc la lumea civilizată. Cred că Diana va veni la Wanaka imediat ce Donal va fi suficient de restabilit şi atunci, copiii vor fi trimişi cu elicopterul la ea; voi profita şi eu şi voi pleca împreună cu ei.

— Ai dreptate, interveni brusc Rufus, anihilând încercarea lui Buck de a protesta. Faptul de a rămâne izolat undeva poate avea un oarecare farmec la început, dar acesta se banalizează şi dispare, mai ales după plecarea anumitor persoane. Chiar i-am spus pilotului elicopterului că s-ar putea să fie nevoie de el în curând pentru a te transporta la Wanaka, dar nu mă gândisem să las şi copiii. De fapt, ar putea sta cu Brigid Granville până la venirea lui Di şi a lui Donal.

Evan, Buck şi Coll o priviră nedumeriţi, apoi se uitară

întrebător unul la celălalt.

— Unde sunt copii? întrebă Rufus. Precis, la televizor.

— Fac nişte teme suplimentare, ca să recupereze, aşa cum ai sugerat.

— Dumnezeule, doar nu i-ai ţinut în casă toată ziua!

— Sigur că nu. Am păstrat însă programul indicat de tine: o jumătate de oră pentru prânz şi lecţii până la ora patru. Apoi ne-am jucat împreună, iar ei s-au achitat de sarcinile lor zilnice în gospodărie.

Marilla observă din nou cum cei trei bărbaţi schimbară între ei priviri pline de înţeles şi, la puţin timp după ce chemă copiii la masă, simţi cum cineva îi face semn cu piciorul pe sub masă.

— Nu uitaţi că, în seara asta, trebuie să mergem să aranjăm cabana pentru Lindsay şi Boyd, spuse Buck imediat, privind la ceilalţi doi, ceea ce o făcu pe Marilla să înţeleagă că de fapt, semnul fusese adresat din partea lui unuia din ei. Rufe, băieţii ne-au rugat să facem asta ca să aibă unde poposi când se-ntorc din Fiordland.

— Foarte bine, se arătă Rufus imediat de acord.

Oare şi el intenţiona să rămână singur cu ea ca să-i spună ce avea de spus? Poate chiar el aranjase cu Buck? Fără îndoială, va trimite şi copiii la culcare mai devreme ca de obicei. Se-nşela.

— Copii, puteţi rămâne în seara aceasta mai mult, spuse el când merseră în living. Meritaţi, după cât aţi învăţat astăzi.

Aşadar, Rufus evita discuţia cu ea, folosindu-se de copii. Nu, hotărî Marilla. Va discuta cu el, chiar dacă va trebui s-aştepte până la miezul nopţii.

— Marilla, nu ţi-am mai văzut rochia asta până acum, exclamă Anne încântată.

— Şi… ce broşă, se minună Jane. E veritabilă, nu-i aşa?

— Da. A aparţinut bunicii mele; de fapt, bunicii lui Guy – un fel de bunică vitregă.

— Sigur, sigur, comentă Rufus ironic. Întotdeauna ai fost foarte apropiată de Guy. Tony, ai auzit ce program

urmează?

— N-am auzit decât sfârşitul anunţului; ceva în legătură cu un documentar.

— Dacă ne place, ne uităm, dacă nu, am să joc cu voi o partidă de scrabble.

Imediat, pe ecran apăru Benjamin Lemand. Marilla se gândi că reportajul acestuia – oricare ar fi – i-ar putea servi ca introducere la discuţia cu Rufus.

„Vom avea în seara aceasta o masă rotundă pe tema divorţului, se auzi vocea acestuia. La discuţie vor participa – enumeră câteva nume – şi reverendul Angus St. John. Acesta este şi motivul pentru care vom relua o emisiune difuzată cu câteva săptămâni în urmă, în care fiica sa îşi exprima părerile în legătură cu instituţia căsătoriei!”

Marilla simţi că se sufocă.

— Dumnezeule, o fi chiar Eleanor St. John! spuse Rufus.

— Cine e? întrebă Tony.

Marilla privea paralizată de groază ecranul pe care apăru Benjamin Lemand îndreptându-se spre şirul de fete şi oprindu-se în faţa ei.

— Ah! Eşti chiar… începu Rufus, dar copiii, îi acoperiră în cor vocea, exprimându-şi, plini de entuziasm, bucuria de a fi recunoscut-o.

Apoi, toţi tăcură, curioşi să asculte interviul.

Marilla se privea, abia îndrăznind să răsufle, cum îşi flutură părul pe spate şi-ncepe să vorbească despre cât de minunată este să fii femeie, despre experienţa părinţilor ei… în câteva clipe, urma partea cu viaţa ideală la o fermă de munte. Ura fiecare silabă pe care o rostise. Obrajii îi ardeau şi nici nu îndrăznea să-l privească pe Rufus.

Brusc, ecranul se umplu de linii care, într-un joc pâlpâitor nebunesc, bruiară imaginea şi sunetul. În zadar Tony şi Rufus se repeziră să răsucească butoanele. Apoi ecranul se înnegri complet şi pe un fond muzical, o voce prezenta telespectatorilor scuze pentru defecţiunea produsă, promiţând reluarea emisiunii în scurt timp.

— Slavă Domnului, spuse Tony. Mă temeam ca nu

cumva defecţiunea să fie de la noi şi să nu mai prindem decât dezbaterea de la sfârşit. Arăţi grozav! De ce nu ne-ai spus nimic?

— Pentru că… începu ea cu o voce stinsă, împreunându-şi mâinile pentru a le opri tremurul vizibil. Pentru că nu mi-a plăcut ce-am spus şi după aceea…

— De ce ai spus că te cheamă Sinjin? întrebă Rufus, ca trezit dintr-o transă. De ce?

Cum putea să-i explice în faţa copiilor.

— Unii chiar aşa îl pronunţă, n-ai auzit niciodată? De fapt, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu numele tău. Sinclair provine din St. Clair, nu se poate să nu ştii asta.

— Dar lui Lemand i l-ai spus corect. Ei, nu mai contează. Acum înţeleg de ce nu mi-ai spus după aceea.

Marilla nu mai înţelegea; doar chiar în acea dimineaţă Rufus îi spusese că ştie de minciuna ei.

— Pentru că te-am rugat să scrii scrisoarea către sora ta? continuă el pe un ton calm din care dispăruse orice urmă de supărare. Către Eleanor? N-ai îndrăznit să spui că e sora ta. Sigur că nu… Dumnezeule, ce lucruri îngrozitoare am spus despre ea! Acum înţeleg: erai în vacanţă şi sora ta te-a rugat să vii în recunoaştere aici. După ce te-am primit atât de urât, ai hotărât că nu e un loc potrivit pentru ea. Aşadar, când te-am întrebat cum te cheamă, ai spus „Sinjin”. Spune-mi, Marilla, m-am înşelat şi în privinţa lui Eleanor? Ai crezut că sunt Donal, de fapt. Nici Eleanor nu ştia că aici e un burlac? Adică, a fost şi ea victima unui aranjament? De fapt, cred că asta ai încercat să-mi spui în seara aceea, numai că n-am vrut s-ascult. În cazul acesta, îmi cer scuze faţă de Eleanor. Dar… ştie că eşti aici, doar a telefonat mama ta.

— Rufus, ce tot spui?

— Cum adică?

— Bine, atunci de ce naiba erai atât de furios de dimineaţă, dacă nu ştiai? De ce erai atât de dornic să scapi de mine? Nu, nu-mi răspunde încă; ne-ncurcăm şi mai rău. Rufus, nu există nicio soră Eleanor. Eu sunt Eleanor – Eleanor Marilla St. John. Am fost atât de jenată de acest

interviu şi de consecinţele pe care le-a avut asupra vieţii mele, încât am trimis cererile de serviciu pe numele Eleanor M. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă Elfreda nu s-ar fi întâlnit cu vechea ei prietenă Brigid în Wellington. Voiam să plec departe din cauza acestei emisiuni. Bărbaţii au început să mă asalteze – unii drăguţi, alţii amabili; unul chiar înspăimântător. Aşadar, am vrut să fug; era ceva îngrozitor. Am făcut cerere pentru acest post şi, aflându-mă prin apropiere în vacanţă, n-am rezistat să nu vin până aici să văd cum arată locul. Te-am găsit nervos şi prost dispus şi mi-am spus că, dacă Donal MacGillivray este aşa, nu vreau să predau copiilor lui. N-am îndrăznit să spun că mă numesc St. John. Apoi, ştii ce s-a întâmplat şi, pe deasupra, ghinionul c-a apărut şi Guy. Tony, închide, te rog, televizorul; nu mai suport muzica asta şi nici nu mai vreau să văd restul programului, dacă în caz se reia transmisia.

— În niciun caz, spuse Rufus. Sper din tot sufletul să se continue de unde s-a întrerupt. Mă interesează enorm părerea ta despre căsătorie; încerc să aflu care eşti tu, cea adevărată: cea de pe ecran, sau cea care susţinea că nu e făcută pentru căsătorie.

De data aceasta, Marilla îşi pierdu cumpătul; ieşeau scântei de furie din priviri, avea obrajii îmbujoraţi, pumnii strânşi şi până şi părul i se desprinsese, rebel, din coafura cuminte în care fusese prins.

— Care sunt eu, cea adevărată? Cea de pe micul ecran, desigur. Asta era înainte de a te cunoaşte, când puteam să mă port absolut firesc, fără să mă tem de fiecare cuvânt pe care-l rostesc. Sigur că m-am arătat împotriva căsătoriei, ce altceva puteam spune cuiva care ar fi putut descoperi că sunt însăşi Eleanor, aceea care vânează un soţ! Cineva care nu credea pentru nimic în lume că Eleanor nu conspirase împreună cu mama şi sora lui! N-am auzit niciodată de mama ta, nici n-am ştiut că există aici un bărbat neînsurat. Crede-mă că, dacă aş fi ştiut, nu m-ai fi văzut nici măcar o clipă! Fugeam de bărbaţi, nu după bărbaţi. Toţi şi-au închipuit că vreau cu

desperare să mă mărit, nu că mi-am exprimat pur şi simplu părerea – la modul idealist – despre căsătorie şi despre locul unde mi-ar plăcea să trăiesc. Unul dintre pretendenţi a spart o vază când a auzit că nu vreau să mă căsătoresc cu el. Cum era să nu-ţi spun că nu mă interesează căsătoria!

— Mă tem că asta nu e totul. Vreau să mai discut ceva cu tine, ceva mai dificil de explicat. Îmi pare rău, se adresă el apoi copiilor, dar eu şi Marilla vom lămuri lucrurile în scurt timp.

— Gata, începe din nou, anunţă Tony. Vă rog, nu mai vorbiţi, ca să putem auzi.

Interviul se reluă din punctul în care fusese întrerupt şi cuvintele Marillei – cea de pe micul ecran – umplură liniştea din living.

— Şi acum, eşti aici, la munte, aşa cum ţi-ai dorit, şopti Anne.

Rufus se ridică să-nchidă televizorul, nerăbdător să continue discuţia.

— Nu, lasă-l te rog, vreau să-l văd pe tata.

Marilla nu-şi putuse închipui că, revăzând figura dragă a tatălui ei, nu-şi va putea stăpâni lacrimile. Din fericire, toţi ceilalţi aveau privirile îndreptate spre televizor.

Fiecare invitat fusese întrebat ce ocupaţie are, starea civilă, date în legătură cu membrii familiei. Ultimul care se prezenta era Angus:

„Tocmai aţi văz**ut**-o pe fiica mea cea mai mare. De fapt, cel mai mare este fiul meu vitreg, Guy Stewart, care lucrează în cadrul departamentului Guvernamental. Mai am doi gemeni, frate şi soră – Kit şi Fiona – care sunt în primul an de curs la Varsity”.

Scoţând un sunet greu de descris, Rufus sări de la locul lui, închise televizorul şi se-ndreptă spre fotoliul unde stătea Marilla. Aceasta se ridică, încercând să capete puţin curaj.

— Guy este fiul vitreg al tatălui tău? Rufus aproape că ţipa, cuprinzâ**nd**-o de umeri şi scuturâ**nd**-o. Fiu vitreg…

asta înseamnă că este…

— Fratele meu - de fapt, fratele meu vitreg. Rufus, nu mai înţeleg nimic. Credeam că asta ai aflat: că eu sunt Eleanor şi că Guy este fratele meu şi că te-ai supărat pentru această farsă. Ne-am purtat într-adevăr oribil…

— Nu, nu… Uite, când a sosit Guy, am fost puţin gelos pe el, crezând că e un fost iubit de-al tău. Apoi, am mai prins curaj, gândindu-mă că voi dovedi că sunt bun. Ştiu că sunt îngâmfat, dar nu-mi pasă. Mi-am spus că, din moment ce-a fost în stare să te lase singură timp de trei ani, nici nu merită să te aibă. Nu-mi mai pasă de nimic, din moment ce e fratele tău. Dar noaptea trecută, n-am să uit niciodată noaptea trecută…

Tăcu brusc, dându-şi seama că, de pe canapea, trei perechi de ochi îi priveau în extaz. Copiii stăteau nemişcaţi, de teamă să nu fie daţi afară şi să rateze momentul culminant.

Marilla uitase complet de ei, cuprinsă de o bucurie nebună, pe măsură ce lucrurile începeau să se limpezească în mintea sa.

— Noaptea trecută l-ai auzit pe Guy intrând în camera mea, asta e?

— Da; au fost cele mai lungi trei sferturi de oră din viaţa mea

— Şi cele mai hidoase.

— Ah, Rufus! E pentru prima dată în viaţă când sunt îndrăgostită.

— Rămâi aşa! imploră Jane, prinzând curaj.

— Spunea că nu va cere niciodată în căsătorie vreo fată în prezenţa noastră, comentă Anne, cu un zâmbet strengăresc. Cât de mult se-nşela! Jane, am impresia că vom fi domnişoare de onoare de două ori.

— Nu mi-aş fi închipuit vreodată că voi fi pus într-o astfel de situaţie, spuse Rufus izbucnind în râs. Şi ce vă face să credeţi că voi face o cerere în căsătorie? Ei bine, cred că va trebui să le readucem bucuria în priviri, nu-i aşa, Marilla? îi linişti el, văzându-le feţele brusc îngrijorate. Îmi pare rău că toată această poveste e

publică, iubito, dar… vrei să fii soţia mea?

— Cred că mi-ar plăcea enorm!

Apoi se priviră, uşor stingheriţi şi nesiguri.

— Hai, săr**ut-**o, unchiule Rufus, se auziră vocile fetelor. Marilla râdea în hohote.

— Am **s-**o sărut când gura ei va reveni la o formă ceva mai potrivită pentru acest scop; n-am cum **s-**o fac în timp ce râde.

Încă nu se liniştise complet când buzele lui le atinseră uşor pe ale ei.

— Am văzut scene mult mai reuşite la televizor, comentă Tony.

Desigur, mai erau lucruri de clarificat după ce copiii aveau să meargă la culcare, dar ar fi fost o cruzime ca aceştia să fie trimişi în camera lor chiar atunci.

Tony deschise din nou televizorul. În cadru era din nou Angus.

— De-ar şti ce i **s-**a întâmplat chiar acum fiicei lui! spuse Tony amuzat.

Rufus merse direct la telefon.

— Emisiunea e în direct. Am să rog să mi se facă legătura în studio. Trebuie să procedez cum se cuvine: să cer mâna fiicei lui.

Nimeni şi nimic nu-l putură face să renunţe la ideea sa. Pe de o parte, şocul şi pe de alta, încântarea reverendului Angus St. John erau greu de descris.

— Am primit un telefon de la Guy şi, deşi a fost destul de evaziv, soţia mea a bănuit ceva, apoi a aflat mai mult de la

Elfreda. Da, sunt de acord din tot sufletul. Dacă **s-**ar fi putut ajunge acolo, aş fi venit eu însumi mai demult să lămuresc lucrurile. După ce vorbesc două cuvinte cu fiica asta buclucaşă a mea, te las **s-**o suni şi pe mama ei. Te va costa o avere, tinere.

— Mă va costa mult mai mult să le telefonez părinţilor, la Londra. Îmi imaginez că se vor bucura aflând că planul lor a reuşit!

— Tată, trebuie neapărat să vii aici împreună cu

mama. Totul a-nceput şi s-a terminat cu o emisiune televizată. Acum închid, să-l las pe Rufus să telefoneze părinţilor, până nu se răzgândeşte!

— După ce vorbim cu mama ta, o sun şi pe Diana. Regret că nu pot să văd ce figură face în momentul în care-i voi spune că mă logodesc cu domnişoara Sinjin! Abia apoi îi voi dezvălui despre cine e vorba.

Râsetele înfundate ale copiilor i se părură suspecte.

— Ce-nseamnă asta?

Spre surprinderea lui, copiii începură să şuşotească între ei, apoi Tony tuşi uşor şi, după cum se părea, fusese desemnat de fetiţe să lămurească lucrurile.

— Credem c-ar trebui să-ţi spunem că mama ştie.

— Cum? Şi cum ştiţi voi asta? Doar n-aţi vorbit cu ea la telefon?

— Ba da! Jane şi Anne vorbeau de-a valma. Într-o după-amiază, Marilla ne-a lăsat singuri în casă pentru că era o gălăgie infernală la crescătoria de păsări. Între timp, a sunat mama. Bineînţeles, ne-a întrebat cum ne înţelegem cu domnişoara Sinjin. Noi îi spuneam Marilla.

— Ne-a spus să-i repetăm numele până n-am mai putut, completă Tony. Apoi ne-a spus că nu ne poate explica atunci, dar să nu spunem sub nicio formă fratelui ei că domnişoara Sinjin e Marilla. De fapt, ne-a mituit: ne-a promis un cadou suplimentar din Auckland dacă păstrăm secretul. N-am înţeles nimic, dar îmi era îngrozitor de teamă ca fetele să nu vorbească; este pentru prima dată când se pot abţine de a nu divulga un secret.

— O să vadă ce-o să păţească! Totuşi, o sun, cât sunt încă bine dispus.

Într-o atmosferă de euforie la ambele capete ale firului, se luă legătura nu numai cu Di, care-l lămuri că nu o văzuse pe Marilla decât la televizor şi nu auzise de ea decât prin Brigid, dar şi cu părinţii lui şi cu Steve şi Elfreda.

— Ei, acum e timpul să mergeţi la culcare, copii, aţi stat şi aşa destul de mult. Mâine veţi dormi la lecţii.

— Acesta să fie adevăratul motiv pentru care ne

trimiţi de aici, unchiule Rufus? Mă gândeam că **s-**ar putea să mai existe un altul... insinuă Tony ieşind, apoi închise repede uşa, ca perna aruncată de Rufus să nu**-**l nimerească.

Rufus încuie uşa, apoi se apropie de Marilla şi o îmbrăţişă strâns.

— Cu siguranţă, Tony n**-**a văzut niciodată la televizor un sărut mai grozav ca acesta.

Sfârşit